

ВЛАДИМИР ВАСИЛИЕВ ЛИКЪТ НА ЧЕРНАТА ПАЛМИРА

Част 3 от „Патрулите“

Превод от руски: З. Петков, 2008

chitanka.info

„Нощен патрул“, „Дневен патрул“, а сега — „Ликът на Черната Палмира“^[1]!

От векове Светлите и Тъмните спазват условията на Договора, осигурявайки равновесието между Доброто и Злото. Но сега Договорът е нарушен!

Бедата се е случила в Петербург, най-мистичния от „магическите центрове“ в Русия. В града са се появили „дивни“ Различни, които не знаят нито за Светлината, нито за Тъмнината, и които се опиват от властта си.

Те спокойно и с лекота пресичат всички действия на носителите на Сила!

И тогава Инквизицията изпраща срещу обезумелите момичета и момчета наказателна експедиция от Тъмни магове...

---

[1] *Палмира* (Град на палмите) — гръко-латинско наименование на процъфтяваща в древността град-държава в Сирийската пустиня. Заглавието идва от факта, че Петербург (често наричан за по-кратко Питер) го сравняват с Палмира и едно от „народните“ наименования му е „Северната Палмира“. ↑

Внимание! Този текст е написан и публикуван със знанието и разрешението на Сергей Лукяненко, автора на света на Патрулите.

Тъмнината счита за неуместно да коментира този текст.

Дневен Патрул

Светлината счита за неуместно да коментира този текст.

Нощен Патрул

Инквизицията, както винаги, мълчи.

Без подпис

ПРОЛОГ

Още от сутринта шумяха под прозорците, пречеха му да спи. Арик дълго пребиваваше в граничното състояние между съня и действителността; дрямката ту го поглъщаше и тогава съзнанието пропадеше в пълната със сънища неизследвана безкрайност, ту отстъпваше, изплашена от нечий бодър вик. След час Арик все пак се предаде. Отметна одеялото, под което се криеше от шума, стана и някак се добра до прозореца, само че оттам не можеше да се види какво става отпред. Тогава той напрегна сили и се отправи към съседната стая, което при размерите на апартамента му беше истински подвиг, откъдето излезе на балкона.

На улица „Гогол“ отново снимаха филм.

В Одеса непрекъснато снимаха филми. И — неизвестно защо — винаги на „Гогол“. Арик си припомни как преди петнайсет години също така лениво наблюдаваше от балкона Йежи Щура в обкръжението на кино-„арменци“, минаващи покрай скулптурата до отсрещната сграда — впрочем, някога Арик живееше в нея. В отсрещната сграда.

Тогава Махулски снимаше „Дежа Вю“. Какво снимаха сега — беше безполезно да се гадае, но Арик никъде не видя Йежи Щура.

Арик постоя още малко, погледа морето, примижавайки, въздъхна и се запъти към банята.

Навън беше толкова хубаво, че след като се изми-събуди-закуси, той реши да се поразходи.

След час Арик излезе изпод арката, погледна с леко отвращение суетящите се кинаджии, заобиколи снимачната площадка, оградена с лента на ивици, и се отправи към Моста на тъщата^[1]. Спря се до едно кафе, купи си бутилка бира и, без да бърза, я изпи още там, до масичките. Лятото и слънцето си казваха думата — настроението на Арик се подобряваше, независимо от неговата меланхолична и съзерцателна натура.

Пресече моста бавно, примижавайки доволно и поглеждайки от време на време надолу. Както винаги, в Одеса беше пълно с туристи, затова на два пъти му връчваха фотоапарат и го молеха да ги снима. На фона на моста. Арик ги снимаше без възражение — какво му костваше?

Още отдалеч забеляза, че любимото му място при стъпаловидните колони на Воронцовския дворец е заето. Отначало Арик се огорчи, но колкото повече се приближаваше, толкова повече се стопяваше огорчението му.

Първо, мястото му беше заето от девойка. И второ — самотна девойка. Или поне без придружител. Симпатична, дългочоса и тъжна. Явно не беше местна, което личеше по недокоснатата от слънцето кожа.

Освен това тя беше Различна. При това — без регистрация.

Впрочем, след като се вгледа, Арик намери обяснение за отсъствието на регистрационен печат: Различната беше дива. И изглежда, че сама се беше учила да влиза в сумрака, тъй като аурата ѝ едва бе започнала да се оцветява към Тъмнината. При правилна инициация нямаше да останат толкова много неутрални тонове.

„Така, така! — помисли си Арик с неволно въодушевление. — Дивачка, значи. Добре изглежда... Точно по вкуса ми.“

Той не обичаше да се крие и спотайва. Влезе в сумрака на няколко крачки от стъпалата, приближи се и седна до нея.

— Здравей.

Момичето го погледна учудено. Изглежда рядко срещаше Различни. Ако изобщо е срещала.

Макар че, срещала е, разбира се. Иначе откъде е този уклон към Тъмнината? Диваците-самотници почти винаги остават неутрални, защото още нищо не знаят за вечното противопоставяне между двете групировки Различни.

— Здравей...

Девойката неволно се отдръпна, гледайки внимателно Арик.

— Не си тукашна, нали?

— Да... от Русия.

Арик кимна разбиращо.

Ставаше горещо — денят набираше лятната си мощ.

— Харесва ли ти Одеса?

Арик леко се откри, разкривайки съвсем мирни намерения и демонстрирайки добро настроение; след няколко секунди девойката се отпусна и за пръв път се усмихна.

— Харесва ми! Е, хората тук са някак... по-други.

— Да-а — въздъхна Арик. — Някои са по-други, а някои — съвсем... Различни...

Не разбра. Просто се усмихна. Да, определено беше дивачка. Странно, че момчетата не са я засекли. Впрочем, сигурно беше пристигнала скоро. А момчетата от сутринта се въргалат по плажа и смучат бира след снощния запой. Кой те е инициирал, хлапе? И защо тайно?

— Извинявай, май съм заела твоето място? Тук ли седиш обикновено?

Арик си помисли, че за последен път е спирал при стъпалата на колонадата преди три седмици, когато показваше на Шведа новия си пистолет. Но, разбира се, не си струваше да произнася това на глас.

— Понякога седя. Гледам морето... и останалото. Казвам се Арик. Живея е-ето там, след моста и веднага наляво.

— Страхотно! Аз съм Тамара.

— Искаш ли да ти покажа Одеса?

— Искам, разбира се!

От предпазливостта на девойката не остана и следа, макар че Арик не полагаше никакви специални усилия за това. Като Различна Тамара беше приблизително на трето ниво, затова Арик можеше да я омае както си поиска. Но не му се използваше нищо от магическия арсенал, а и нямаше нужда от това.

Арик стана, помогна на Тамара да слезе по стълбите и я поведе към булеварда.

А къде другаде?

---

[1] *Тещин мост* — една от историческите забележителности на Одеса. Според градската легенда, след войната кметът на Одеса е построил този мост, за да може бързо да стига до тъщата си, която живеела от другата страна. Бел.прев. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Шефът на киевския Дневен Патрул Александър Шереметиев по удивителен начин съчетаваше привързаността си към разкоша и равнодушието към неудобствата. Малко хора знаеха, че той от дълги години живее в малък двустаен апартамент до площада на Победата. Апартамент, в който под посивелия от времето таван висяха гроздове прашна паяжина, в който можеше да преминеш от стая в стая само по тесни пътечки — останалото пространство беше затрупано с книги и вещи, по-голямата част от които всеки здравомислещ човек имаше пълното право да нарече „вехтории“. Но на стопанина хич не му дremеше за мнението на хипотетичните посетители. Дори и заради това, че не обичаше промените. Дори и заради това, че повечето от лицата по старите портрети, окачени по всички стени, му бяха лично познати в миналото. Дори и заради това, че тези вехтории, когато още не бяха вехтории, са ползвани навремето от неговите предци и родственици. По-голямата част от които вече бяха умрели.

Освен това Шереметиев го посещаваха ограничен кръг хора. Най-вече — Различни. А и той не живееше в дома си — просто обичаше да минава оттам. Понякога ноцуваше. Понякога си вареше кафе или чай. Готвеше много рядко. Ако на шефа на киевските Тъмни му се приискаше обикновена храна, той се отправяше към някой ресторант, като с равна вероятност можеше да избере шикарния „Конкорд“ на площад „Лев Толстой“ или доста скромната „Виктория“ срещу универсалния магазин „Украйна“.

Шереметиев по-често избираше „Виктория“. Защото се намираще на пет минути лениво — бе никакви глупави портали — ходене от дома му. През площада на Победата и през участъка с новите блокове.

Не, разбира се, когато имиджът го изискваше, имаше и размах, и стил, и онова, което Шереметиев свикна да нарича „пунтаж“. Но все пак не обичаше да посещава места, където се навъртаха новите „стопани на живота“. Затова пък във „Виктория“ вермутът му го

сервираха в старинен бокал от венецианско стъкло — винаги в един и същ. Бирата — в германска халба с капак (ако е светла) или в оригинална „нотингамски елгвард“^[1] (ако е тъмна). Кафето — в глинено турско филджанче, изографисано още по времето на султаните, и непременно с потъмняла от времето сребърна лъжичка с полуизтрит надпис на непознат език. Сервизът за хранене на обяд се различаваше от този за вечерно-нощната трапеза. Първият беше от осемнайсет части, втория — от петнайсет. Във „Виктория“ също така се предлагаша любимите цигари на Шереметиев; всъщност половината от доставките осигуряваше именно той, след като веднъж поговори насаме с управителката. Логично е, че „Виктория“ постепенно се превърна в неофициалния клуб на киевските Тъмни. Патрулните прекарваха повече време тук, отколкото в офиса, разположен на „Банкова“ 10, в прочутата къща с химерите. Там по задължение скучаеха само дежурните и младоците, които още не се бяха наситили на патрулна романтика.

Така се получило, че Тъмните Различни в Киев вече дълги години живееха тихо и спокойно. Дори със Светлите някак успяваха да се споразумеят по мирен път. Не без дребните рутинни заяждания и обяснения, разбира се, но нали затова са Патрули — да се занимават с рутина. Малко от патрулните, дори най-старите и опитните, можеха да се похвалят, че някога са съзирали истински Инквизитор. Древният град умееше да помирява дори заклетите врагове. Не напразно сред Различните в Украйна кестеновото листо, символ на Киев, едновременно стана и знак за прекратяване на военните действия и призив към преговори — само трябваше да се изпрати листото до противниковата страна.

Лятото нахлу в Киев меко и незабележимо — сякаш до вчера от Днепър лъхаше пронизваща прохлада, сякаш дърветата едва успяха да се покрият с листа, а изведнъж се възцари истинска жега — даже стълбчето на старинния живачен термометър на Реомюр, донесен във „Виктория“ от Шереметиев, разбира се, за малко не достигаше 30°.

Именно в такъв ден шефът на Дневния Патрул в Киев Александър Шереметиев (за повечето познати — просто Лайк^[2]) извади от специалния джоб на жилетката си древен часовник с капаче, тръсна го, за да отвори капачето, хвърли поглед на филигранните

стрелки над циферблата, пусна към тавана причудлива струя дим и тихо повика:

— Ефим!

Слаб младеж, обрасъл с гъста черна брада, моментално се откъсна от последния автомат-флипер в реда. Ако му се добавеше хасидска кипа^[3] и бакенбарди, щеше да се получи стопроцентов евреин от близката мисия. Впрочем, някога Ефим наистина се смяташе за евреин. Докато Тъмните не го намериха и инициираха. Но той не носеше кипа и бакенбарди нито преди, нито сега.

— Да, шефе? — въпросително каза той, без да слиза от високия стол.

— Лимузината — лаконично нареди Шереметиев.

Ефим вдигна вежди: обикновено шефът предпочиташе да се вози на субаруто. Но... пътищата на висшите магове са причудливи и, разбира се, неведоми. Затова Ефим просто свали мобилния си телефон от колана, свърза се с шофьора и предаде нареждането.

Черният като въглен „Ролс-ройс“ спря пред „Виктория“ след седем минути. Лайк допуши цигарата си, стана, млясна пътьом келнерката по бузата и се отправи към изхода. За момент в залата стана тихо.

— Ти къде? — с възхитителна непосредственост попита още младата вещица Анжелка, любимката на шефа. Впрочем, всички особи от женски пол под четиридесетте бяха любимки на шефа.

За такъв въпрос някое от момчетата можеше да си изпати жестоко. По-възрастните Тъмни, естествено, нямаше да задават глупави въпроси. Но младите вещички — как да не се отнасяш снизходително към тях? А и всъщност в намеренията на Шереметиев нямаше никаква тайна.

— В Бориспол — както винаги лаконично отвърна той.

Не обясни кога ще се върне. За какво ли?

В лимузината първата работа на Лайк беше да посегне към бара. Шофьорът потегли без излишни въпроси — той чу думите на шефа и отгук, от климатизираната вътрешност на скъпата и все още непривична за киевчани кола. Дълга като дирижабъл и красива като млада косатка.

Вече пред Бориспол шофьорът уточни:

— На аерогарата ли, Александър Георгиев?

— Да, за московския.

Лайк винаги беше кратък до талантливост.

Привично заблуждавайки охраната на служебния вход и между другото изяснявайки си къде ще кацне самолетът от Москва, шофьорът, възрастен и много късно инициран чичко на име Платон Смерека, откара колата до нужното място. При това той старателно съблюдаваше правилата за шофиране по пистата. Шкембестия „Боинг“ вече рулираше за кацане.

Лайк наблюдаваше пистата без да изпуска от ръката си чашата с вермута. „Боинг“-ът кацна и бавно запълзя към стоянката, където се суетяха механици с шлангове и прочее аеромеханика.

Най-накрая стълбата се приближи и люкът се отвори, пропускайки първите пътници. Едва сега Лайк отвори вратата и излезе от лимузината.

Хората не виждаха нито шефа на Дневния Патрул, нито „Ролс-ройса“, нито шофьора. Леко, почти незабележимо заклинание — и вместо колата и Различните, обикновените хора виждаха само празно място — сивите плочи на пистата и трептящия над тях горещ въздух.

Онзи, когото посрещаше Лайк, излезе от самолета един от първите. Малко над средния ръст, слаб, с хлътнали бузи, в тъмен костюм, сива риза и черни обувки с квадратни носове, лъснати така, че в тях се отразяваше белоснежната стена на самолета. Той не носеше нито чанта, нито куфарче — нищо. Празни ръце. А и нямаше багаж, както се установи впоследствие. Никакъв.

Слабият човек в тъмен костюм бавно слезе по стълбата и веднага се отдели от останалите пътници, които в индийска нишка се точеха от самолета към модерния летищен автобус, каквито отскоро се появиха в Борисполската аерогара. Никой не му обърна внимание, макар че мина покрай стюардесата и едва не се сблъска с един работник до предното шаси.

Шефът на киевския Дневен Патрул мълчаливо чакаше до отворената врата на лимузината.

Гостът също беше шеф на Дневния Патрул. Само че на московския.

Те бавно се приближиха и спряха на две крачки един от друг. Не високомерно или церемониално — но с такъв вид, сякаш между тях течеше Елба.

— Здравей, Завулон — сухо каза Лайк.

— Здравей, Тавискарон — със същия тон се отзова гостът. В гласа му също не се чувстваше открита радост или приветливост, характерна за хората, които отдавна не са се срещали. По-скоро можеше да се предположи, че са се разделили вчера, като при това предварително са знаели за днешната среща.

Киевчанинът се намръщи болезнено:

— Хайде без... церемонии — предложи той.

— Хайде — охотно се съгласи московчанина. — Здравей, Лайк.

— Здравей, Артур. Ще се прегърнем ли?

— Защо?

— Ние сме Тъмни все пак.

— Да, ние сме Тъмни, Лайк. Добре, нека се прегърнем. В края на краищата, аз наистина отдавна не съм те виждал и дори се радвам на срещата.

— Аз също се радвам, Артур. И наистина отдавна не сме се виждали.

Те направиха крачка един към друг и се прегърнаха — без пошли целувки и потупвания по рамото. Просто и кратко. После си стиснаха ръцете. Също кратко, делово.

— Ще тръгваме ли? — попита Лайк.

— Почакай, само секунда — помоли московчанинът.

После се обърна на запад, там, където зад невидимия хоризонт лежеше Киев. Древният и винаги млад Киев.

— Здравей, Град — сериозно каза Артур-Завулон и се поклони.

На обраслия с дървета склон на Владимирската планина изведнъж замлъкнаха всички птици. За малко, само за петнайсетина секунди. Но все пак никой от киевчаните не забеляза това.

* * *

— Къде ще ме водиш този път? — поинтересува се Артур-Завулон, когато лимузината прекоси моста на Патон и зави по крайбрежната. Гласът на госта звучеше небрежно и с едва доловима нотка на раздразнение.

— В „Льо Гранд Кафе“ — невъзмутимо отвърна Лайк. — Още не си бил там.

— Къде е това? На Крещатка^[4]? Нещо престижно до смърт?

— Не е на Крещатка, но е близо. Какво има? Искаш нещо тихо?

— Искам спомени — въздъхна Артур с непонятна тъга в гласа. — Слушай, майната им^[5] на тези „Льо гранди“. Хайде по-добре да идем на Андреевския^[6], а? В кръчмата „Под липата“.

— На Андреевския ли? — учуди се Лайк. — Може, разбира се... Само че там сега няма кръчма, а представителен ресторант с кристали и прочее. Казва се „Светлина“. Какво, спомени ли?

Гостът отново въздъхна:

— Спомени, колега. При това свързани повече с кръчмата, отколкото с Андреевския склон. Е, и със замъка на Ричард.

— Странно място за Тъмен. В смисъл — за спомени и носталгия.

— Ха! Нима Малкият Власевски в Москва не е странно място за Тъмен?

— А странно ли е? — напрегна се Лайк.

Когато отиваше в Москва, обикновено отсядаше в Малкия Власевски. При една позната вещица.

Артур въздъхна за трети път:

— Не чак толкова... Но някак всички наши изведнъж разлюбиха Арбат. И околностите. Стана много гадно там. Точно като в Питер.

— На Арбат? Като в Питер? Артур, не ме плаши. Москва не може да се развали дотолкова.

— Не се е развалила цялата Москва — изръмжа Артур, помрачнявайки неочаквано. — Само Арбат. А що се отнася до Питер...

— Хайде после да говорим за работата — прекъсна го Лайк. — Настоявам. С правото си на домакин.

— Убеди ме.

— Знаеш ли, малко по-надолу има малко заведение, което много прилича на „Под липата“ от едно време. Ще ти хареса.

През това време лимузината се беше изкачила на Владимирската и мигновено стигна почти до Андреевската църква. Павиран път се спускаше към Долния град. Между старите камъни се виждаше засъхнала кал, следи от неистовите пролетни ручейчета.

— Стоп! По-нататък — пеша. Традиции, трябва да ги уважим...

Артур неочаквано изпъшка — съвсем по старчески — и неловко помръдна в седалката.

„Гърбът ли го боли?“ — помисли си Лайк с леко недоумение. За маг от такова ниво е нищо работа да си поправи здравето. Работа за няколко минути.

Но внезапно Лайк разбра. Не беше гърбът. Бяха спомените. Те сега вършеха много странни неща. Особено с Различните — та нали те имаха по-дълга памет от обикновените хора.

Лайк не каза нищо на госта — просто взе чашата от ръката му, прибра я в бара и отвори вратата на лимузината. Артур бутна вратата от другата страна.

Малобройните туристи едва ли биха се впечатлили от лимузината. Но виж, делничния вид на пътниците можеше да учуди някого.

Но не учуди никого. Тъмните не обичат да привличат вниманието към себе си, без да имат основателна причина за това. Светлите — да, обичат. На тях им дай само да се обвият със сияние, ореол, да се поперчат в бели дрехи. Демек, знайте, червей-човечета, кой ви пази от беди. И най смешното е, че човечетата вярват.

Лайк винаги беше смятал това за смешно и нелепо. Затова същото простичко заклинание, което отклоняваше любопитните погледи, прикри двамата Тъмни мага. До самото място, където някога имаше кръчма, а сега — „Светлина“, никой не ги видя. Е, после двамата се престориха, че са излезли от „Светлина“.

Мястото в долния град, където Лайк заведе госта си, беше най-обикновено кафене, без никакъв намек за комфорт. Дори нямаше сервитьорки — наложи се сами да отиват до бара, да поръчат, а после да си вземат подноса с яденето. Лайк при всички положения би предпочел нещо с класа, не по-ниска от тази на „Виктория“, но желанието на госта е закон. Още повече, на такъв гост. Московските Патрули винаги са се котирали по-високо от киевските; освен това Артур-Завулон беше по-възрастен и по-опитен. Не заради по-големите му способности — просто затова, че беше по-стар. Да се сравняват магове извън категориите беше сложна работа. А и на Артур и Лайк не им беше хрумвало да си премерят силите. Никога. Поради очевидната безполезност.

Известно време мълчаха — никой не искаше веднага да заговорят за работа, а на такива личности като тях не им отиваше да се хабят с вежливо-безсмислен разговор за времето или други дреболии. Вместо това и двамата отдадоха дължимото на перцовката^[7], фирменото ястие от месни изрезки и котлетите по киевски. Храната в кафенето беше проста, без претенции, за средната класа. По цена и качество. Впрочем, и на царете много често им се иска простота.

Най-накрая Артур доволно се облегна назад и откъсна омекнал поглед от чиниите. На лицето му се отрази някакъв далечен намек за блаженство — по-скоро духовно, отколкото светско.

— Как е при вас? — попита той домакина.

— Ами тихо. Направо да излезеш в отпуск. И ще ида, ще видиш! Само че като наближи лятото, когато наистина стане горещо. В Крим. В планините.

— Сякаш не знаеш, че тази година ще стане горещо чак през юли!

— Нали това казвам — ухили се Лайк. — Като наближи лятото.

— А, да — кимна Артур. — Ти винаги си бил топлолюбив.

След като помълча десетина секунди, Артур се оплака:

— А пък на нас в последно време ни дойде нанагорно. Светлите такава вълшебница намериха, леле... Едва я разкарахме за петдесет години.

— М-да — съчувствено проточи Лайк. — Петдесет години ще минат без да ги забележиш. Когато дойде Огледалото ли?

— Отчасти. Получи се много сложна история; появата на Огледалото беше само част от нея. Между другото, що за субстрат беше това, а? Виталий Рогоза от Николаев. Познаваше ли го?

— Не — поклати глава Лайк и посегна към бутилката. — Още по едно?

— Давай — не възрази Артур.

Разговорът бавно, но сигурно се приближаваше към целта на посещението на московския гост.

Артур-Завулон не съобщи в Киев за пристигането си. Просто се появи сутринта в офиса на „Тверская“ и мълчаливо седна в BMW-то на Шагрон. А той също така мълчаливо го откара на аерогара „Внуково“. А Лайк лесно разпозна възпламенилата се вероятностна нишка и отиде да го посрещне в Бориспол.

— Сигурно Шведа ще познава този Рогоза — предположи Лайк, след като замези. — Можем да го попитаме.

— Кой е този Швед?

— От Николаев. Наш Различен. На малцина мога да поверя да ми пазят гърба... На него — мога.

Артур внимателно се вгледа в събеседника си.

— Силен ли е Патрульът в Николаев?

— Сравнително. Кажиречи трети в Украйна. По-силен даже от този в Харков.

— А вторият къде е?

— В Одеса.

— А! Там е онзи... как беше... Тор... Тур...

— Турлянски — с готовност подсказа Лайк.

— Точно така! Резултат от хибридна кръстоска между турци и полякини.

Лайк се усмихна — не предполагаше, че шефът на Дневния Патрул на Москва е в течение на чисто украинските майтапи.

— А кой ръководи в Николаев? Този твой Швед ли?

— Не — поклати отрицателно глава Лайк. — Всъщност там никой не ръководи. Турлянски командва цялото Черноморие.

— Защо? Няма ли някой достоен?

— Защо да няма? Има. Този Швед — той е доста добър маг. Само че е млад. Тъмен за образец — само че е много мързелив. Отделни инцидентни задачи — това да. Но да ръководи — не иска. Мързи го.

— Колко са там, в Николаев? Официално.

— Двайсетина души. Не съм ги броил. Повечето са дребосъци — върколаци, вампири, вещици. Вещиците са симпатични, проверих. А от маговете там са само Шведа и Иса. Между другото, в Одеса са малко повече, но там е Турлянски.

— Защо така? Масово са се преселили в Израел?

— Представи си само! Мога да разбера, ако човек иска да емигрира от Съветите в Израел. Но защо Различните? Хайде, кажи, защо му трябваше на Левка да бяга там? Ама не — избяга...

— В Одеса всичко е по-различно — мечтателно каза Артур. — Дали да не отлети дотам?

— Отлети — сви рамене Лайк.

Артур се протегна назад, пъхна ръце в джобовете и започна да се люлее на два крака на стола.

— Я ми кажи, Лъки, — каза той, продължавайки да гледа замислено, — можеш ли да събереш хубав отбор от вашите? Около шест души?

— Нашите — в смисъл киевските, или украинските?

— Все едно.

— Без проблем. Аз. Турлянски, Шведа, Симонов. Ефим. Димка Рубльов. Ето ти шестима.

— Може и още един-двама. За пълен комплект.

— Общо взето, мога.

— Отлично. Сипи още по едно и ще ти разкажа за какво става въпрос.

Лайк незабавно напълни чашите и набоде на вилицата вече изстиналото месо.

— Ех! Бива си я тази вашата перцовка! — призна гостът.

— I не кажіть, куме — съгласи се киевчанинът по украински.

Артур отново се облегна назад и пъхна ръце в джобовете. Лайк чакаше търпеливо. Той вече почувства, че него и отборът му ги чака път някъде на север. В Русия. При това не в Москва, а по-далеч.

— В течение ли си на, ъ-ъ-ъ... природата на Ингерманландските блата?

Лайк се замисли за секунда.

— Ами... повече или по-малко. Зло място е това. Чухонския езически храм, жертвеното дърво на Койви-саари... Само идиот би построил там град за хора.

— Не обобщавай, Лъки — намръщи се Артур. — Петър изобщо не беше идиот. Просто беше само човек. И действаше според човешките си възможности, макар и малко ограничено от наша гледна точка. А знаеш ли за шейсет и пета година?

— В смисъл? През шейсет и пета бях в Германия. Както и ти, впрочем.

— Аз си тръгнах след съвета — съобщи Артур.

— А аз останах. За година и половина — очите на Лайк се замъглиха от спомени. — Хубаво време беше...

Артур скептично изсумтя:

— Значи не знаеш. Тогава слушай. През шейсет и пета в блатата имаше два много силни вероятностни изблика. Първият, в светла фаза, през май; вторият — в тъмна, по-силен — през ноември. Сумракът едва не се обърна с хастара навън. Загинаха много хора... и Различни. На дванайсети ноември Дневният Патрул на Ленинград официално обяви прекратяване на дейността си, и още през същия ден сътрудниците му напуснаха града. На четиринайсети ноември същото обяви и Нощния Патрул. До двацет и трети ноември в Ленинград и областта не беше останал нито един Различен — всички предпочетоха да се махнат от тези гибелни места до по-добри времена. Прегледах секретната статистика — представяш ли си, избягали са даже неинициираниите, всички до един. Под всякакъв предлог, включително и доброволно явяване пред военната комисия след седем години успешно скатаване.

— И какво? — попита Лайк с лек скептицизъм в гласа.

— Нищо. От шейсет и пета до шейсет и осма Питер остана единствения голям град в света, в който нямаше нито един Различен.

— Е, това поне е разбираемо. — Лайк тихо изсумтя. — Да живееш в този ужас. Разбирам за хората, те просто е нямало къде да идат. Освен във военната комисия. Но Различните? Те защо да се мъчат?

— Няма защо — потвърди Артур. — А нашият проблем е следният. През шейсет и осма, когато смущенията в сумрака са затихнали, в Ленинград не са се върнали всички Различни. От силните никой не се е върнал. Само дребосъците — трета степен и надолу. Зелени и наивни. Може и малко да са поузрели за трийсет и пет години, не споря. Но в момента няма на кого да разчитаме в Питер — нито ние, нито Светлите. Освен това, както сам разбираш, за тези трийсет и пет години е успяло да се роди и да израсне следващото поколение Различни. Част от тях са инициирани по неясен начин. Какъв по-точно — не знам. Може би някой от минаващите Различни е инициирал случайно някой сополанко. А той да вземе да се обучи на техниката за инициация. А минаващият, за нещастие, се оказал някой откачен сектант с вековни традиции и собствена школа. Патрулите не успели да се справят с новопоявилите се. Подозирам, че дори не са се опитвали. Накратко, сега в Питер има цяла организация нови

Различни; те изобщо не са чували за никакъв Договор и дори не наричат себе си Различни.

— А как се наричат?

— „Черните“. Доскоро практически не се проявяваха. И изведнъж — силна активност. И понеже не знаят за Договора, вършат такива неща, че дори на мен ми прилоша докато четях сводката. А пък какъв вой нададе Нощния Патрул на Москва начело с Хесер... можеш да си представиш. Накратко, в Русия сега е пълна бъркотия, Светлите са на нож и само заплашват с трибунали. Искат разрешение за използване на евгенични заклинания — и всичко това заради тези Черни от Питер.

— А инквизицията? — резонно се поинтересува Лайк.

— Инквизицията доскоро мълчеше, но онзи ден пристигна официална резолюция от Прага. Накратко, задължават ме да се погрижа за новите питерци и да сложа край на бъркотиите им.

— А защо тебе? — недоумяваше Лайк. — Защо, например, не Хесер?

— Защото Черните използват силата като нас. По същността си те са Тъмни. Само че диви. И затова — глупави и безжалостни. Ако трябва да формулирам накратко — искам ти и твоите момчета да отидете в Питер и да въведете ред. Не ми пука какво правят Черните с жителите на Питер, но не искам да давам повод на Светлите да действат свободно. А и от Инквизицията не можем да се отървем без последствия, сам знаеш.

— Това е така — кимна Лайк. — Само едно не разбирам — искаш да се заема сам с това, без твоята подкрепа?

— Да.

— Но защо, по дяволите?

Артур въздъхна дълбоко, прекара длан по лицето си и прочувствено каза:

— Лайк! Представяш ли си какъв шум ще се вдигне, ако московчани отидат да въведат ред в Питер?!

Шефът на киевския Дневен Патрул първо изпръхтя, после отнетна глава и шумно се разсмя.

Смя се дълго.

— Добре, Артур — каза Лайк, след като се насмя. — Ще направя както кажеш. Кога трябва да излетим?

— Бих казал „днес“, но... Първо ми се искаше да се позабавлявам една нощ в Киев. А не обичам да правя това без теб... от известно време насам.

И двамата се ухилиха, припомняйки си предишното посещение на Артур в Киев. Ох, добре се позабавляваха тогава!

— Така че... сипи още по едно и да тръгваме за вещичките. Сигурно новите са цяла камара, а? — попита Артур и намигна.

— Е, камара или не, все ще намерим няколко.

— Ама разбира се, разбира се! Ти да не намериш! Кога е било това?

— Никога, Артур! Прозит!

— Прозит! А още по-добре — за вещиците! Да не свършат никога!

— Не възразявам! За вещиците!

Те се чукнаха, изпиха чашите си и се отправиха пеша към търпеливо очакващата ги на Андреевския склон лимузина. Покрай паметника на Григорий Сковород, покрай Самсон, покрай дома на Булгаков и замъка на Ричард.

След половин час лимузината спря пред „Виктория“.

* * *

Мобилният телефон звъня дълго, досадно и противно. Лайк успя, без да се събужда, да го прокълне поне пет пъти, но проклетията почти не действаша на неживата материя. Пробуждайки се, Лайк прокле телефонът още веднъж, но той все пак не млъкна. Затова се наложи да посяга към него и да натисне с треперещи пръсти съответния бутон.

— Ало! — неприветливо изръмжа Лайк в слушалката.

— Здравей, Лайк.

Беше невъзможно да не познае гласът на обажданият се — ледено-спокоен, чудовищно невъзмутим и безразлично флегматичен.

— Привет, Арик. Къде си?

— Пред вратата ти.

— Сега ще отворя.

Лайк, без да си дава труда да облече нещо, се промуши по пътеката към входната врата и отвори. На прага стоеше човек, също

толкова слаб, като самия Лайк, само че малко по-висок. На лицето на госта лежеше печат на вечно безстрастие.

— Звънецът ти не работи — съобщи посетителят.

Лайк само махна с ръка, влачейки се обратно към стаята.

Арик, без да се събува, тръгна след него и седна на въртяща се табуретка, която преди стоеше пред пианото, но пианото беше унищожено от Лайк преди трийсет години вследствие от твърде емоционално музициране. Оттогава въртящата се табуретка започна тихомълком да пътешества по апартамента, като винаги се оказваше там, където имаха нужда от нея: ту в кухнята, до древния апоплектичен хладилник, ту в малката стая, пред не по-малко древния компютър от малко известната марка „Silus“.

Лайк облече любимия си халат, запали цигара с треперещите си пръсти и с ненавист погледна към кухнята.

Гостът съчувствено съзерцаваше стопанина.

— Какво? — попита той след малко.

— Кафе-е! Умира-а-ам! — жално изхленчи Лайк.

Гостът едва забележимо се усмихна. После направи икономичен пас с лявата ръка и на кръглата масичка до Лайк се появи малка чашка, над която се издигаше ароматна пара.

Ръцете на Лайк спряха да треперят.

— Арик, — проникновено съобщи той, — ти си вълшебник!

Гостът го поправи с лишен от каквито и да е емоции глас:

— Маг.

— Каква е разликата?

Арик отново се усмихна едва забележимо:

— Ами... в твоето състояние — никаква. След като не можеш да си направиш и една чашка кафе...

— Ами ръцете ми треперят!

— Трябва да пиеш по-малко.

— Така ли? По-малко? Ами гостите? Как, според теб, трябва да уважа гостите? На сухо? И не са обикновени гости, а големи!

— Много големи ли?

— Артур от Москва.

— Онзи, Аверченко?

— Не, Завулон.

При споменаването на името на шефа на Дневния Патрул в Москва Арик инстинктивно се стегна, сякаш се опитваше да изпълни командата „Мирно!“ седнал.

— Чакай малко... Това е било делово посещение, правилно ли съм разбрал?

— Правилно. И ти пристигна правилно, в смисъл — навреме. Предстои ни гастрол. Далеч.

— Къде?

— В Питер.

Сега устните на Арик се извиха в почти истинска усмивка.

— И само защото в Питер пристига гастролен екип с магове от мама Одеса... — измърмори той. — М-да.

— М-да — потвърди Лайк.

— И кой още?

— Аз, ти, Симонов, Шведа, Ефим, Рубльов... Може да навием и Ираклий.

— Какво, нима е толкова сериозно? — уточни Арик.

Работата беше там, че Лайк изброи имената на практически всички най-силни Тъмни в Украйна. От онези, които служеха в Патрулите.

— Ще видим. Може и да не е. Но ще се наложи да идем.

— Обади ли се вече на Симонов и Шведа?

— Още не. Кога? Нали виждаш, гуляхме...

— А Завулон къде е?

— В „Премиер Палас“. Отспива си.

Аристарх Турлянски, главата на черноморския Дневен Патрул, се замисли. През това време Лайк допуши цигарата и допи кафето си, след което почти оживя.

— Обади се на Симонов и Шведа, а? — помоли Лайк. — А аз ще ида да се измия.

— Ще се обадя — кимна Арик и извади телефона си.

Когато Лайк се върна (наистина възвърнат към живот), Турлянски с отсъстващ вид гледаше прашното огледало.

— Свърза ли се? — с учудващо бодър глас се поинтересува Лайк. Изглежда не само се беше измил и обръснал, но и се беше привел във физиологичен ред посредством проста, но хитра магия.

— Симонов потегля. А Шведа сега е между Очаков и Кинбурн. На състезание.

— О... — Лайк хвърли халата и започна да се облича. Той явно възнамеряваше да отиде във „Виктория“ — истинското кафе все пак бе по-вкусно от сътвореното с магия. А и можеше да изпие една бира: Различните смятаха за лош вкус да си правиш алкохол. — Ще се наложи да сваляме Шведа направо от яхтата.

— Толкова ли е спешно?

— Ако зависи от мен, — честно призна Лайк, — не е спешно. Но Завулон не обича протакането. А да дразниш Завулон... сам знаеш какво става.

— По-добре да не дразним Завулон — дълбокомислено се съгласи Арик. — Той какво, да не би да го наричат Артур?

— Понякога. Да тръгваме за „Виктория“.

Турлянски се надигна мълчаливо.

По пътя Лайк си купи цигари и новия брой на „Футбол“, в който моментално се зачете. Турлянски, който беше прегледал този брой още сутринта, преди излизането му в продажба, го поглеждаше иронично. Дори в навалищата в подлеза никой не буташе Лайк или Арик с рамо или да се опита да ги избути от пътя си — напротив, всички инстинктивно се отдръпваха. Хората не можеха да стоят на пътя на Различните.

Във „Виктория“ Лайк поговори с бармана Серьожа и рухна на обичайното си място. Дори не целуна момичетата. Серьожа меланхолично се зае да вари кафе.

— Добър ден — с достойнство каза Арик и също седна. Срещу Лайк.

Известно време мълча. После отбеляза:

— Хубаво е тук.

Разбира се, Турлянски не посещаваше за първи път това заведение. И, разбира се, вече беше виждал и розовите стени, и колоните, и фризовете, и фестоните^[8] и корнизите. Но „Виктория“ предразполагаше към съзерцание, а Арик беше съзерцателна натура.

Докато Лайк четеше списанието и пиеше кафе, се появи разрошеният Ефим, придружен от двама върколаци. Още на улицата се виждаше как той разгорещено им обяснява нещо, жестикулирайки

бурно. Влизайки в кафенето той млъкна, погледна към началническата маса и кимна свойски на Арик.

— Ефим! — без да се откъсва от списанието, извика Лайк.

— Да, шефе! — мигновено отвърна Ефим.

— Намери Ираклий. Да идва веднага, дори и да е зает. Можеш да вземеш моята кола.

— Разбрах, шефе. А ако не дойде?

— Ще разпиля на прах — теб!

— Разбрах, шефе.

Ефим се обърна към върколаците и виновно разпери ръце: извинявайте, работа. Изглежда, че върколаците не бяха местни. Арик влезе за малко в сумрака и прочете регистрационните им печати: точно така, не са местни. От Полтава. Неизвестно защо, Ефим често общуваше с външните Различни. Вече решавайки да се върне от сумрака в обикновения свят, Арик изведнъж почувства нечие присъствие и улови цяло ветрило вероятностни нишки — като всеки маг, той предвиждаше и можеше доста уверено да прогнозира бъдещето. Например сега Арик ясно усещаше предстоящата среща с някой могъщ, но не враждебен, и разговор, който щеше да има съдбовно големи последици.

Пристигацията беше по-силен от Арик.

„Завулон — помисли си одесчанинът. — Няма кой друг да е.“

Бяха се срещали само веднъж, коренният жител на Одеса Турлянски и сегашният московчанин Завулон. Разбира се, онзи, който носи такава име, е много по-възрастен от Арик. За възрастта на шефа на Дневния Патрул на Москва можеше само да се гадае. А и за възрастта на Лайк също — Арик, например, не знаеше на колко години е той, макар да беше в много близки отношения с шефа на киевските Тъмни. Арик и Лайк се бяха запознали преди осемдесет години, точно когато Арик развиваше силите си след инициацията и обучението. Арик беше открит и инициран от бял офицер, довян в революционната Одеса от бурните ветрове на класовата борба, чието име остана неизвестно. Офицерът изчезна без следа — или бе напуснал Одеса с последния емигрантски кораб, или беше нелепо загинал в бой с незнаещите пощада котовци. В онези времена дори Различните понякога загиваха нелепо, застреляни в гръб или заклани

насън. Дори свръхестествените от гледна точка на обикновените хора способности не даваха стопроцентова защита.

Осъзнавайки, че не е напълно човек, Арик бързо намери в Одеса такива като него и постъпи в Дневния Патрул. Той искаше да се обучи да използва всичко онова, което живееше и кипеше в него, засега — диво и неподдаващо се на контрол. До средата на двайсети век Арик стана един от най-силните Тъмни магове в Югоизточна Европа, а за излизане от категориите му пречеше само нищожната (по мерките на Различните) възраст. Но след някои събития през четирийсет и девета година, когато елитът на Тъмните в Украйна беше на практика избит и развъплътен, Арик Турлянски се оказа един от малкото, на които оцелелите супери можеха да разчитат в неизбежния опит за възраждане. От суперите оцеляха Лайк, Ираклий, вечният неутрал от Харков на име Шиндже, по-известен с прозвището „Съдия на Мъртвите“, и първата украинска вещица, която по отдавнашна традиция се наричаше Солоха. Ираклий само понякога работеше с Дневния Патрул, затова Арик не можеше винаги да разчита на него. На Шиндже беше смешно да се разчита — Различните на такава възраст и с такава сила по правило виждат по-далеч от останалите, знаят повече от останалите и предпочитат да не правят нищо, вместо да се набъркват в неприятности. А да разчита на жена, при това — вещица, не, Лайк не беше толкова побъркан. И началникът на Тъмните в Украйна заложи на надарената младеж, един от първите сред които беше одесчанинът Турлянски.

Завулон, Москва и Русия тогава, през четирийсет и девета, дойдоха на помощ твърде късно. И онази мимолетна среща остана единствена — Арик повече никога не видя Завулон.

Лайк се надигна да посрещне Завулон и Арик моментално почувства: ще се наложи да се махнат оттук. Очевидно шефовете на Патрулите искаха да поговорят по работа, а такава нещо трябва да се върши на добре защитено място. „Виктория“, независимо от статуса си на клуб на Тъмните, не беше такава място: тук почиваха и се забавляваха, а не работеха. Значи, правилната посока беше „Банкова“ 10, в къщата с химерите. В офиса на Дневния Патрул на Киев. В кабинета на Лайк, рядко посещаван от стопанина си.

Арик, без да каже нито дума, стана. Новодошлият го погледна и едва забележимо кимна, поздравявайки го.

Маговете извън категориите обикновено нямаха нужда от думи. И нищо, че Арик Турлянски засега не се смяташе за такъв; той вече беше напълно способен да се справя и без думи.

Отвън чакаше огромната лимузина. Как Платон Смерека успяваше да маневрира в претоварения с коли Киев, знаеше само възрастният шофьор. Арик забеляза, че той почти не използваше магия при шофирането.

Пред къщата с химерите Завулон и Арик замряха за малко. Имаше нещо завладяващо в това асиметрично здание, украсено от множество скулптори. Можеше да го гледаш с часове и нямаше да ти омръзне. В очертанията на дома се четеше неприкрита болка, смъртна тъга и пълно отчаяние. Сигурно архитектът е бил много зле, когато е проектирал това здание.

— Колко пъти го гледам, и винаги се поразявам — тихо каза Завулон. — Сила... Каква Сила... Кой го е строил, Лайк? Откъде толкова Сила и мъка?

— Един от нашите архитекти го е строил. Казвал се е Городецки...

При споменаването на фамилията на архитекта Завулон рязко се извърна към Лайк, откъсвайки се от съзерцанието на къщата.

— Как? — напрегнато попита той.

— Городецки — повтори Лайк, не разбирайки тревогата на московския си колега. — Владислав Городецки. През деветдесет и трета година. Казват, че дъщеря му се удавила в Днепър малко преди това. Оттам и химерите, и останалата водоплаваща демоничност в оформлението... Той е построил много неща в Киев и околностите. Музеят на изобразителното изкуство, кенасата^[9] на Ярославския вал. Но кенасата, уви, не се е запазила. А какви фамилни имения е строил! На граф Вирт в Байково, на инженер Лялецки във Върдодобичах... Кирхата^[10] на Червеноармейския според мен също е негово творение.

— Городецки — измърмори Завулон, вече по-спокоен. — Виж ти... Различен ли е бил?

— Не — отвърна Лайк. — Иначе дъщеря му нямаше да се удави. Завулон още веднъж поклати глава.

— М-да-а. Случва се.

— Защо, какво има? — попита Лайк с непресторен интерес.

— Просто така — въздъхна Завулон. — Позната фамилия. Да вървим.

Лайк многозначително замълча, но реши да не пита отново. Просто закрачи към извитата стълба.

Веднага след като влезе в къщата с химерите, Арик загуби останалия свят. Само преди две секунди той ясно усещаше потока от Сила, нахлуващ от Владимирската планина, чувстваше множеството вероятностни нишки и ехото на хорските аури. И всичко това изчезна. Изведнъж. Все пак щабквартирата на Дневния Патрул, цитаделата на Тъмните, беше прикрита с най-мощни магически щитове.

Дежурните, начинаещ маг и също толкова неопитен върколак, скочиха и се изпънаха като новобранци пред неочаквано пристигнал генералисимус. На масата пред тях въргаляха карти за игра, стояха бутилки с бира и наполовина изядени скапани сандвичи.

— Свободно — измърмори Лайк. — Кой е в офиса?

— Русик и Тарас. Поправят мрежата — изписука начинаещият маг.

— Защо, сринала ли се е?

— Не, инсталират нещо ново на сървъра. Не съм ги питал.

— Ясно — изръмжа Лайк. — Мен ме няма. За никого.

Магът кимна с готовност. Върколакът просто стоеше и се пулеше с ням възторг в очите.

„Тук Лайк го обичат — помисли си Арик, който рядко идваше насам. — Даже бих казал, обожават.“

Сякаш в потвърждение Лайк се обърна на стълбите и снизходително каза:

— Сядайте, диванета такива! И си пийте бирата, никой няма да ви наказва за това.

Дежурните веднага седнаха, но си позволиха да посегнат към бирата само когато и тримата новопристигнали се качиха горе. В кабинета на Лайк.

Кабинетът беше пълна противоположност на квартирата на Лайк. Чистота и идеален ред. Масивна маса за двама от червено дърво, също толкова масивни шкафове с папки и компактдискове. Голям сейф в ъгъла. По стените — картини, по ъглите — амулети. Стар кафяв глобус встрани от масата. Диван и три кресла. Килими на пода и един на стената, точно над дивана. Над стенния килим — няколко хладни

оръжия, при това изобщо не декоративни. Много симпатичен полилей на дълга-дълга щанга, но с счупен плафон.

И, разбира се, в кабинета имаше бар. С осветление и богат избор на напитки. Сибаритът и хедонист Лайк да няма бар в кабинета? Ха-ха...

Завулон скептично погледна повредения полилей.

— Пак ли си размахвал меча? — ехидно попита той.

— Размахвах — не възрази Лайк. — Нощем от седемнайсти до двайсет и трети.

— И още не са го подменили?

— Наредих да не го пипат — въздъхна Лайк. — Докато не счупя и останалото.

В гласа му не се чувстваше дори намек за разкаяние.

Завулон се усмихна:

— Да беше скъсил щангата, за да се вдигне полилея по-нагоре. Тогава щеше да е цял.

— Аха — не без ехидство поде Лайк. — Сигурно не трябва и да скачам на масата? Ала Жан Маре?

— Не е ли по-просто да се направи фехтовална зала в съседство? — намеси се и Арик. — Колко полилея щеше да икономисаш... Само според моите спомени това е третия.

— Какво ли разбираш ти, тарикатче — беззлобно изсумтя Лайк. — Когато дойде коварният враг, какво — да му се поклоня и да кажа: „Ще благоволите ли да ме последвате във фехтовалната зала, уважаеми?“. Да, бе — ей се'а! Ще се наложи да махам с меча тук. Скачайки по масите ала Жан Маре и разбивайки полилеите ала Лайк.

— Досадник си ти, Лайк — отбеляза Завулон, който вече се беше настанил в едно от креслата. — Дори и на това хлапе му е ясно, че коварният враг няма да се яви при теб с меч в ръка. И едва ли ще бъде сам.

През това време Лайк се отправи към бара, тъй като наблизко нямаше и помен от секретарка, което беше напълно естествено. Смесвайки коктейлите, домакинът изтика по средата изящна количка за сервиране на огънати във форма на змийски опашки крака и седна в третото кресло. Естествено, Лайк знаеше какво се нрави на Завулон и какво питие предпочита Арик Турлянски. За това дори не бяха нужни

уменията на Различен. Просто Лайк достатъчно добре (и дълго) познаваше и двамата, за да запомни алкохолните им предпочитания.

— И така... — започна Завулон, след като отпи.

Арик почувства как старият маг набързо опипа магическата защита на кабинета. Тя беше изработена много старателно; Арик напълно отчетливо съзнаваше, че не му е по силите да я преодолее. Защитата беше изградена и укрепвана с години. Не само Лайк беше способствал за създаването ѝ. Чувстваше се древна и невероятно мощна основа. Такава не можеш да пробиеш на един пас, ако ще и да си сто пъти маг извън категориите. Дори Различните не можеха да нарушат закона за запазване на енергията.

— И така...

— Както виждаш, Артур, — прекъсна московчанина Лайк, — Арик вече е тук. Симонов (този от Виница, не го познаваш) е на път. Наредил съм да съобщят на местните. Мисля, че до вечерта всички ще се съберем. Остава само един: николаевецът Швед. Той ни е яхтсмен-маниак. И в момента пори вълните някъде между Очаково и Кинбурн. Мобилният му телефон е изключен. Опитах се да стигна до него със Сила, но или лъчът се разсейва, или Шведа е твърде зает със своите въженца и платна. Накратко, ще се наложи да го извозваме лично.

— А не можеш ли да минеш без него? — попита със съмнение Завулон.

— Не ми се иска... — Лайк се облегна в креслото. — Той не е много силен маг. Но е изпитан в не една схватка. Истински боец. Освен това е трудно да намериш град, който Шведа да не познава достатъчно добре, за да се ориентира безпогрешно в него. А това винаги е плюс. Лично аз не познавам Питер, а и не искам да го опознавам, ако трябва да съм честен. Не обичам Питер...

— Никой не го обича — изръмжа Завулон. — Трябва бързо да прихванете този ваш Швед. Утре всички трябва да сте в Москва.

— Ще го прихванем — безгрижно махна с ръка Лайк. — Арик има на разположение такъв хидрофойл^[11] в пристанището... Той вече тръгна за Шведа. Между другото, не искаш ли да се повозиш, Артур?

— Искам — без да се замисли отвърна Завулон. — После. Като свърши всичко.

— Шведа вече го карат към летището — меланхолично подсказа Арик. — Полетът е след двамайсет минути. След още час ще е в

Бориспол.

— Значи да пращам колата? — оживи се Лайк. След секунда той се намръщи и посегна към телефона си. Няколко секунди преди да зазвъни.

— Да! — каза Лайк в слушалката. — Добре, Ефим. Сега изчезвай към Бориспол да посрещнеш Шведа; той ще долети с одеския рейс след час — час и половина. Да, във „Виктория“. Какво? — тук Лайк прихна. — Разрешавам.

И прекъсна линията.

— Ама че изроди! — оплака се той. Явно, от подчинените. — „Разрешено ли ни е на нас с Шведа да прием бира по пътя?“ Като че ли ако не им разреша, няма да пият! Сякаш Шведа не е обърнал една-две чашки с екипажа си по време на гонката!

Завулон въздъхна дълбоко:

— Да, Лайк. Тихо си живеете тук. Мирно. Безгрижно. „Виктория“, бира. Идилия.

— Градът е такъв, Артур. Той знае как да поддържа ред и тишина. Ние само се съобразяваме с него.

Завулон кимна замислено.

— Добре. Слушай. В Москва ще получите временна руска регистрация. И освен това... ще се наложи да се срещнете с представители на Инквизицията. И със Светлите. Освен това във вашата група ще има техен наблюдател.

— Ама че удоволствие — навъси се Лайк. — Без него не може ли?

— По никакъв начин. Освен това мисля, че Инквизицията ще ви наблюдава скришом. Затова ти и всичките ти приятели трябва да останете съдржани и максимално коректни. Струва ми се, че Светлите по навик се опитват да си пъхат носа във всички цепнатини и внимателно ще докладват всеки наш пропуск. И, разбира се, ще започнат тихомълком да ни пъхат прът в колелата. Затова след официалната част в Москва, до самият влак...

— Влак ли? — учуди се Лайк. — А защо не самолет?

— Пак по същата причина. Никой няма да се досети, че ще тръгнете с влак, а не със самолет. При това — с дневния влак.

— С дневния ли?

— С дневния, Лайк. Защото ние сме Дневен Патрул. И ще работите най-вече през деня. Така трябва.

— Какво значи това? Дневният Патрул на Питер не е ли с нас?

— Ето това ще трябва да разберете. Много е мътна компанията там. И работите им са мътни — повече няма накъде.

— А тези... Дивите „Черни“? — започна Лайк, но веднага се прекъсна. — Почакай. Арик трябва да разбере за какво говорим. Накратко. Без подробности. Може ли?

— Трябва — изсумтя Завулон. — Ако не те мързи да повтаряш едно и също пред всеки от твоите поотделно.

— Не ме мързи. Освен това на Симонов ще кажа по-различни неща, отколкото на Арик или Шведа.

Арик слушаше меланхолично. Той рядко проявяваше външни признаци на любопитство или заинтересованост, а през последните десетина години дори Завулон би се затруднил да разбере какво става в душата му.

— Накратко, Арик, работата е такава. Патрулите в Питер са пълен бардак. Там повече местват хартийки от една купчина на друга и крънкат премиални, отколкото да търсят неинициирани и да дърпат юздите на вампирите. Там се е появила някаква секта. И твори безобразия. Ето, Артур каза, че дори на него му се е догадило от... ъ-ъ-ъ... тяхната дейност. Основата им, доколкото разбрах, е Тъмна. Не зачитат Договора...

— Те Светлите просто ги... смачкват — вмъкна Завулон. — Талантливо, признавам, ги мачкат. Редовно принасят човешки жертви. Наскоро някой намекна на Хесер — с фотографии, видеоматериал и коментари. Едва го удържах от наказателна експедиция. Хесер и Семьон вече набелязваха целите.

— А ние трябва да се оправим с това — разбиращо кимна Арик. — Наистина. Няма московчаните да го вършат, я?

Лайк многозначително изхъмка: отношенията между Москва и Питер оставаха нееднозначни на всички нива: и за лицата в командировка, и за хайманите, и за футболистите, и за изродените интелегенти, и за политиците, и за медийните магнати. И за Различните. При това колкото по-големи бяха възможностите на съперниците, толкова по-жестоко и безкомпромисно се опитваха да се смачкат един другия.

— Според мен няма какво да се обсъжда — каза Арик. — По-добре ми покажете документите. Сигурно от Прага е пристигнал цял вагон.

— От Прага — само резолюцията — уточни Завулон.

— Между другото, — намеси се Лайк, — аз също бих погледнал тези документи. Нали трябва да знаем кого да размажем в питерската кал?

Завулон мълчаливо извади от въздуха тънка розова папка с няколко листа в нея и малък осеммилиметров компактдиск.

— Видеото е тук — съобщи той, хвърляйки диска върху папката. — Моля, запознайте се! При това, за нагледност, препоръчвам да гледате през сумрака. И се надявам, че няма да ви прилошее, иначе веднага се запасете с пликчета.

---

[1] *Нотингамски елгвард* — букв. „шерифът на Нотингам“. Може би тук авторът има предвид алюзия към прочутия персонаж от историята за Робин Худ. В случая обаче явно става дума за „нотингамска пинта“ — специална керамична (нерядко и метална) чаша от 3/4 литра за тъмна бира. — Бел. NomaD. ↑

[2] *Лайк* — явно от англ. „like“, което в контекста на романа означава „готин“, „готиния“. — Бел. NomaD. ↑

[3] *Кип?* — еврейска кръгла шапчица. Бел.прев. ↑

[4] *Крещатка* — главната улица на Киев. Бел.прев. ↑

[5] Това не е преводаческа волност. Цялото произведение гъмжи от жаргонни и вулгарни изрази, дори авторският текст. Бел.прев. ↑

[6] Има се предвид „Андреевският склон“ („Андреевский спуск“) — в миналото това е бил най-краткият път, съединяващ Горния град с търговско-занаятчийската част на Киев. Бел.прев. ↑

[7] В оригинала — *горилка с перцем*; украинско национално питие с подправки; в случая — лютив пипер. Бел.прев. ↑

[8] *Фестон* — архитектурен декоративен елемент. Бел.прев. ↑

[9] *Кенаса* — караимска синагога; караимска вяра — течение в юдаизма. Бел.прев. ↑

[10] *Кирха* — лютеранска (католическа) църква. Бел.прев. ↑

[11] *Хидрофойл* — воден съд с подводни криле. Бел.авт. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Той едва влезе, и във „Виктория“ се възцари тишина. Напрегната. И недоумяваща.

Влезият беше Различен. Светъл Различен. Той беше дошъл в неофициалния клуб на Тъмните — просто влезе през вратата. Защитата му беше сплетена умело и надеждно, чувстваше се ръката на майстор. Самият Различен беше по-скоро маг-прорицател. Достатъчно силен... но дори второ ниво беше за него трудно достиган предел.

— Не разбирам! — възмути се Ефим и се надигна.

Но в този момент насред залата, точно пред барплота, с тихо съскане се отвори портал и от него излязоха трима — Лайк, Арик Турлянски и Завулон.

— Всички — къш! — тихо предупреди Лайк. — Този Светъл е под моя закрила. Е, и под закрилата на Инквизицията.

— Наблюдател? — досети се Арик.

Завулон мълчаливо кимна — едва-едва забележимо.

— Алексей Солодовник, Различен, Светъл — представи се влезият с тон, с какъвто Светлите обикновено общуваха с Тъмните. — Съгласно...

— Знаем защо си тук — прекъсна го Лайк. — Можеш да не се пениш напразно. Смятай, че мисията ти е изпълнена, наблюдателю. Във влака, както сам разбираш, твоята компания ще ни е неприятна, така че не се появявай там. В Москва няма да се бавим. А в Питер... Ето, дръж.

Лайк подаде на Светлия мобилен телефон.

— Там, в паметта, има само четири номера. Като пристигнеш, обади се на когото и да е от тях. Или аз сам ще ти се обадя, когато се наложи.

Алексей не бързаше да вземе телефона — гледаше го, като че е гърмяща змия.

Шефът на Тъмните се усмихна криво, после извади отнякъде (дали от джоба, дали направо от въздуха) прост амулет с връвчица от

необработена кожа.

— На, дръж! — и протегна другата си ръка.

Светлият с готовност хвана амулета и припряно промърмори:

— Тавискарон, ти нямаш власт над мен...

И едва след това благоволи да вземе телефона.

— Ще пристигна в Питер в другиден сутринта — съобщи той със странна смесица от неприязън и тържественост в гласа.

— Много добре — обобщи Лайк. — Тогава ще ти се обадим. А сега, уважаеми колега, моля да освободите помещението. Имаме съвещание, а и изобщо... във „Виктория“ не понасят Светлия дух.

Алексей, без да каже повече нито дума, се обърна и напусна заведението, изобразявайки с гърба си всичко, което се полагаше: и презрение, и гнусливост...

Но и облекчението се четеше по гърба му също толкова ясно.

— Какъв... — започна Ефим, но Лайк рязко го прекъсна:

— Остави! Нали казах, че този Светъл е под моя закрила... до приключване на операцията. Не ни трябвават конфликти с Инквизицията. На всички ли е ясно?

Отговорът беше утвърдително мълчание.

— Шефе, доставих Шведа. Ето го... седи там — докладва Ефим след подходящата за момента пауза.

— Бих казал, — ехидно изкоментира Лайк, — че не седи, а лежи!

— А какво да правя? — разпери виновно ръце Ефим. — От катера го сваляхме на ръце. Не бил спал, разбираш ли. И в самолета също го товарехме-разтоварвахме в хоризонтална позиция.

Арик Турлянски не се учуди много: Шведа спокойно можеше да се напие до такова състояние. Но по време на гонка? На състезание, а и изобщо на борда на която и да е яхта, Шведа никога не си беше позволявал такова нещо.

Впрочем, николаевският Различен бързо развея всички съмнения. Повдигайки глава от масата, той с кристално ясен поглед огледа залата, без ни най-малък признак за олюляване се приближи към Лайк, Арик и Завулон и невъзмутимо каза, обръщайки се към тях подред:

— Привет, Лайк, отзовах се на повикването ти. Привет, Арик. Здравейте, колега.

След което се завъртя на пети на триста и шейсет градуса и помахна на всички присъстващи, включително на бармана Серьожа и келнерките:

— Привет!

— Хм... — присви очи със съмнение Лайк. — Значи си трезвен, така ли?

Той, колкото и да се стараеше, не можеше да улови следи от магическо отрезвяване. Шведа поне от половин денонощие не беше вкусвал алкохол, а ако беше пил преди това, то — твърде умерено.

— Трезвен съм, трезвен. Просто спях — бях на руля на нощния етап. Мислех да си отспя през деня, а тогава се появихте вие. Е, и просто ме отряза.

На барплота сякаш от само себе си се появила чаша тъмна бира и порцеланова купичка с месна солянка^[1]. Барманът Серьожа и готвачът Саша не виждаха Шведа за първи път и бяха успели да научат вкусовете на николаевица. Затова в солянката нямаше зеленчуци, а маслините се сервираха отделно, в чиния, и бяха предназначени за Лайк.

Четиримата седнаха на най-отдалечената маса, където чакаха още двама редки гости във „Виктория“: висок мъж с тъмно-руса коса и испанска брадичка и мургав мустакат мъж с леко кавказка външност, която, впрочем, не се набиваше на очи. Очилата на мустакатия бяха още една крачка встрани от обичайния външен вид на гостите-планинци.

— Артур? — учуди се мустакатия, като видя Завулон. — Здравей!

Говореше със съответстващ му акцент.

— Здравей, Ираклий.

Известно време всички се здрависваха и се обменяха приветствия.

— Артур, както вече разбра, това е Шведа, а това е Симонов от Винаца. Ако не броим Рубльов и Ефим, целият екип е събран.

— Всъщност полетът ви е след половин час. — Завулон демонстративно погледна „Ролекса“ си. — И, между другото, и аз бих хапнал солянка.

Келнерката Таня, пришпорена от Лайк, незабавно се завтече към кухнята.

Разбира се, масата, на която беседваха Тъмните, беше покрита от надежден щит, защитаващ ги от чужди уши. Лайк видя, че Завулон провери за миг щита и не сметна за нужно да го подсилва.

— А защо ти е Ефим? — неочаквано се поинтересува московският гост.

Лайк охотно обясни:

— Да, Артур, той не е много силен като маг. Но ако се наложи да доставиш плешив дявол изпод земята, Ефим ще направи това най-бързо и най-икономично от всички. Проверено е.

— Ясно — удовлетвори се Завулон.

В този момент донесоха бира за всички, а на московския гост — и солянката.

— Е, за пътуването — предложи Лайк.

— И за успеха — добави Завулон.

Всички отпиха.

— А сега, — нареди — не каза, а именно нареди Завулон, — марш в Бориспол. Лайк, бъди така добър и ми извикай снощните вещички.

* * *

Лайк проведе кратко съвещание в лимузината, по пътя за летището, тъй като мястото в купето беше достатъчно за целия екип. Ираклий, както изглеждаше, вече знаеше къде и защо отива украинският „сборен“ отбор. Ефим, поради своята младост, все още се радваше на участието във всякакви операции, както сериозни, така и несериозни. Димка Рубльов, бойният маг-върколак, както винаги остана невъзмутим. Голяма работа — още една задача! Симонов се радваше да избяга от Винаца, изпод чехъла на вещицата-началничка, а Шведа и Турлянски прикриваха Лайк във всяко начинание през последните няколко години. Така че всичко бе възприето спокойно и делово. Само Арик Турлянски изказа мисълта, че за такова мероприятие не е зле да вземат и опитна вещица, на което Лайк, повдигайки вежди, отвърна: „Аз какво, да не съм откачил, че да се заемам с такава работа без вещица? Ще има вещица. Но виж, да

пътувам заедно с нея — а, не, извинявайте. Лариска я изпратих отделно.“

С това никой не смяташе да спори — никой не желаше да пътува заедно с опитна вещица. Те и младите жени през една са кучки, а пък достатъчно дълго живяла Различна... Бр-р-р-р!!!

По пътя спазваха дежурното правило: никаква излишна магия. Защо ти е магия, ако всичко си вървеше идеално и по нормалния начин. Билети винаги има, Платон Смерека ги докара до летището, всеки си носеше малко багаж: най-обемистата чанта на Шведа беше коженият калъф с лаптопа му. Шведа го носеше винаги със себе си, дори на състезания. В „Дюти фри“^[2] си взеха напитки — всеки според вкуса си — за да не скучаят цял час до Москва. Вестници им бяха раздадени в салона на „Боинг-737“ на „Трансаеро“. Колко ли пъти в живота на всеки патрулен имаше подобни служебни полети? Наистина, дори в съветските времена, когато шумно разпадалият се на бананови републики СНГ^[3] още беше единен и неделим Съюз на Съветските Социалистически Републики, се налагаше да се пътува най-вече из Украйна. В Русия, а и на други места, рядко се пътуваше. Лайк помнеше такива случаи, Ираклий също — тогава той все още работеше в Дневния Патрул. А сега... помагаше понякога. На Арик Турлянски два пъти му се беше налагало да отлита на външни мисии. Останалите не можеха да се похвалят с богат опит в други страни — особено Ефим, който не беше успял да повоюва дори в родния си Киев.

Москва ги посрещна с шум и суета. Ето, уж и Киев не беше малък град, а не можеше да се сравни с кипящата и бързаща неизвестно накъде Москва. Както беше казал някога старинният приятел на Лайк и Артур-Завулон: „Русия е велика, а Москва — още повече!“ Независимо от явната протоколна грешка, в тази фраза имаше нещо сакрално вярно.

Киевският екип беше посрещнат: пускайки в аурата си малко Тъмнина, още в залата за посрещачи към тях се приближи мрачен субект, който в сумрака приличаше на голям човекоподобен гущер.

— Добър ден, колеги! Аз съм Шагрон, Различен, Тъмен, сътрудник на Дневния Патрул на Москва. Шефът ми нареди да ви посрещна и настаня. Колите са на паркинга.

Лайк кимна благосклонно: добре, води.

На паркинга ги чакаха черно BMW и Mitsubishi в цвят кафе с мляко.

— Вие не сте ли осем? — леко се учуди Шагрон.

— Един от нас предпочете да пътува самостоятелно — светски поясни Лайк.

Изпитият в самолета вермут го беше настроил великодушно.

Посрещачът беше напълно удовлетворен от обяснението.

— Първо ще ви регистрираме — предупреди Шагрон. — Ще минем през някой хотел в центъра.

Настаниха се по колите.

Едва когато напускаха територията на „Внуково“ Лайк се обърна към седящите отзад Ираклий и Арик:

— Забелязахте ли наблюдателите? — попита той с явен интерес.

Ираклий се подсмихна в мустаците си; Арик меланхолично кимна.

— Бдят — озъби се Шагрон, въртейки небрежно волана. Управляваше много умело. — Заради тези питерски чудотворци бял ден не виждаме. Ако плюнеш, непременно ще уцелиш Светъл. Аз самият с удоволствие бих заминал за Питер, но шефът забрани всякаква самодейност...

— Нищо, — миролюбиво го увери Лайк, — ние ще се оправим. Не ни е за първи път.

— А какво прави Киев? — поинтересува се аборигена.

— Какво да прави? Стои. Пази равновесието.

— Хубав град — каза Шагрон. — Бил съм там някога. Как е шефът ви, юрка ли ви много?

— Не — без да промени изражението си, отвърна Лайк. — Шефът ни е нормален. Може да се живее!

— Това е главното — удовлетворено кимна Шагрон.

Отзад Арик тихо изсумтя и си помисли: „А пък Светлият не би пропуснал да информира, че именно той е шефът на киевския Патрул, та московчанинът да го заважава... Със сигурност не би пропуснал!“

Говорейки си на общи теми, стигнаха центъра; улиците на вечерната Москва бяха натъпкани до краен предел: едва ли не на всяка магистрала имаше задръствания. Но Шагрон напълно автоматично разчистваше пътя, без да спира да разказва на Лайк, че в „Петият океан“ все още предлагат прекрасни морски вълци, които всъщност са

обикновени варени раци, и че югославските вина в „Белград“ са чудесни както винаги. Mitsubishi-то ги следваше в килватера им като залепено.

Регистрираха се в един от големите модерни хотели, чиято фасада беше обилно украсена с реклама на какво ли не, включително и родната бира „Оболон“. Светлите се държаха коректно и напрегнато — както винаги. Като че ли Тъмните само чакат удобен момент за да им вгорчат живота. Смешно. От целия киевски отбор само Ефим не се подсмиваше скришом — той все още не познаваше добре Светлите. Но външно всички запазваха солидно спокойствие.

Лесно разчитайки остатъчните следи от позната аура, Лайк разбра: вещицата Лариса (за младоците — Лариса Наримановна) вече е успяла да пристигне и да се регистрира тук. Е, да, добрата вещица вижда няколко хода напред и е способна без усилия да определи най-вероятното място за регистрация дори когато самия Лайк все още не знаеше къде ще стане това. Впрочем, Лайк дори не се беше опитвал да определи мястото за регистрация, разчитайки изцяло на придружителите си, така че най-вероятно Лариса бе обработила Шагрон. При това толкова виртуозно, че той не е заподозрял нищо.

Процедурата беше рутинна и скучна. Да си кажеш името, целта на посещението, да поемеш в кожата си руския транзитен печат с право на безсрочно пребиваване в Санкт-Петербург, вежливо и кисело да се усмихнеш на Светлия чиновник... И с облекчение да се върнеш при автомобилите.

— Е, — след като се настани зад волана и потегли, попита Шагрон, — сега да ви откарам в някое ресторантче, а? Или веднага по леглата?

— А къде ще ноцуваме? — лениво се поинтересува Лайк.

— О, в доста добро място. — Шагрон вече караше по „Мохова“. — Нов жилищен комплекс на брега на Москва-река. „Асол“ се казва. Елитен. Охрана, търговски център, поща — всичко както си трябва.

Арик Турлянски мислено се усмихна: през нощта ще им е най-нужна поща, как иначе...

Невъзмутимият Лайк все така лениво погледна любимия си джобен часовник.

— Знаеш ли какво? Остави ни явките и паролите. А ние просто ще се поразходим. Пеша.

Шагрон незабавно спря и, след като порови в жабката на колата, извади визитка:

— Най-лесно е така: ето ви мобилния ми телефон. Като решите да се връщате, обадете ми се и аз ще дойда и ще ви откарам. Става ли?

— Става.

— Руски имате ли?

— Руски какво? Паспорти ли? — не разбра Лайк.

— Рубли.

— А... Ще намерим, не се притеснявай. Благодаря ти, Тъмен. Чакай обаждането.

Шагрон само кимна. Дори не отговори с обичайното „моля“. И защо? Събеседниците му също бяха Тъмни, така че нямаше нужда от привидна вежливост.

Украинските legioneri обикаляха до мръкване. Тоест, не само обикаляха безцелно: седнаха за по кафе (и нещо по-силно) в заведение, каквито в центъра на Москва имаше през две крачки; вечеряха в уютното ресторантче „Естерхази“ на „Маросейка“; навестиха познатата на Лайк вещица на Малкия Власевски; поразходиха се из развалилия се Арбат и решиха, че наистина се е развалил; послушаха пеещите и танцуващи срещу „Съюз“ латиноамериканци в пончо и сламени шапки. Латиносите пееха наистина забележително, а танците им бяха виртуозни. Лайк не се сдържа и изпя с тях „Qori pankarita“ на отличен испански, с което си заслужи аплодисментите на останалите зрители. Общо взето, до момента на пристигането на Шагрон украинците бяха в прекрасно настроение и всеки смяташе продължаването на празника в мястото за нощувка за нещо подразбиращо се.

Качиха се на същите BMW и Mitsubishi и се понесоха по нощната Москва. Задръстванията по пътищата вече се бяха разнесли, затова Шагрон караше толкова бързо, че ти секваше дъхът, а шофьорът на втората кола — Дениска — не отстъпваше по умения на Шагрон и затова не изоставаше.

— Да не би да отиваме в Строгино? — поинтересува се Лайк, когато прелетяха край Щукинската.

— Не. Преди моста е нашата „Асол“. Точно на брега.

— Нещо не си го спомням — намръщи чело Лайк. — Отляво или отдясно?

— Отдясно — отвърна Шагрон, докато завиваше.

— Там нали имаше някакви тенис-кортове...

— А сега — „Асол“. Нали ви казах, нов комплекс, скоро го вдигнаха. Дори още не са оправили всички апартаменти — някои си стоят само с бетонните стени.

— Брей! — поклати глава Лайк. — Бързо работят тук, в Москва.

— Могат, когато поискат — въздъхна Шагрон.

Оставиха колите на паркинга за гости, до изхода на подземния гараж. До него се извисяваше купола на автоматична автомивка. Преминаха по покрита с плочки пътека и стигнаха до остъклен вход, на който дежуреше охрана. Шагрон обмени няколко думи с пазача и всички безпрепятствено влязоха във фойето. Всеки ъгъл на това фойе беше заето от растения, имаше необятни дивани, а площадката пред асансьорите напомняше по размер на баскетболно игрище. Асансьорът също беше в тон с останалото — огледала, пластмаса, хром, климатик. Арик Турлянски си помисли, че тук по-уместно биха изглеждали млади и стройни хора в скъпи костюми и модни вратовръзки, а не шареният и доста просто облечен отбор на Лайк. Арик забеляза как предпазливо-презрителният поглед на пазача се разби в студения, аристократичен, високомерен поглед на Лайк. Пазачът мигновено усети ПОРОДАТА. Синята кръв. И моментално призна правото на гостите да се обличат така, както пожелаят.

На десетия етаж асансьорът плавно спря и услужливо отвори вратите си. Стълбищната площадка също напомняше по размер на баскетболно игрище. Шагрон незабавно се насочи към най-разкошната врата и цяла минута я отключва.

— Може би ще е по-просто през сумрака? — не се сдържа Ефим, но се натъкна на остатъчния поглед на Лайк и моментално млъкна.

— Нека Светлите влизат през сумрака — без да се обръща, каза Шагрон. — А ние сме честни Различни. Моля!

Той отвори двойните бронирани врати и изобрази жест на гостоприемен стопанин.

Апартаментът сякаш беше обзаведен от новобогаташ, имащ нелош вкус. Всичко беше скъпо, но без показна позлата. Стилно, функционално и с размах.

— Не е лошо — лениво го оцени Лайк, оглеждайки се. — Някой от вашите ли се е престарал?

— Служебна е — въздъхна Шагрон. — За вип-гости. Хора, разбира се, не Различни. Нашите обикновено ги настаняваме в офиса, но сега...

— Знам — спокойно го прекъсна Лайк. — Ще ни посети някой от Светлите.

— Точно така — облекчено потвърди Шагрон. — Шефът не е в Москва, Хесеровата банда беснее, всичко е някак неспокойно. И затова се наложи.

— Няма нищо, ще го преживеем, благодаря ти — обобщи Лайк.

— Плюсването е в хладилниците, пиенето — в баровете... планът на апартамента е там, на стената. Да не се загубите.

— Няма да се загубим.

— Починете си. Оставям ключовете тук, на рафтчето. Утре ми се обадете и ще ви откарам където трябва. Хайде, Дениска!

— Всичко хубаво, колеги! — сбогува се и Дениска.

Гостите вече бяха успели да се разпръснат из апартамента; в просторното антре останаха само Лайк с цигара в уста и Арик Турлянски.

С приглушено хлопване вратите ги изолираха от външния свят.

— Е, какво, Арик? Търси най-близкия бар! — изкомандва Лайк, оглеждайки се в търсене на пепелник. Намери такъв в образа на сребриста урна с мрежичка отгоре и отвор отстрани.

Турлянски охотно се приближи към плана.

— Леле!!! — чу се отнякъде възторжения глас на Симонов. — Лайк!!! Тук има роял!!!

От противоположната страна се чу утробно, почти незабележимо бучене на климатичната инсталация, което заглъхна почти веднага. После в най-голямата стая, повече приличаща на смес между студио и ресторантски салон (само че само с една маса), блесна приглушена светлина. Арик откри най-близкия бар именно в тази стая и сега критично оглеждаше асортимента, примижавайки и леко присвивайки устни. Пак там, в ъгъла, стоеше бял концертен роял на фирмата „Bechstein“, до него на специална подставка стоеше модерен клавишен японец с ритъм-автомат, направо дъска с клавиши и вграден оркестър. В ъгъла се виждаше калъф за саксофон, най-вероятно — не празен.

Лайк изпуфка с цигарата си и се настани зад рояла. Ефим извади отнякъде масичка за сервиране. Симонов се беше заел с мезето и сега

съсредоточено претърсваше стенните шкафове в кухнята. Ираклий експериментираше с огромния телевизор, благоразумно изключвайки звука: Лайк не обичаше, когато му пречеха да свири. Димка Рубльов се зае да вари чай — в най-големия чайник, който откри в сервиза — и окупира едно елегантно масивно кресло, точно в стила на апартамента. Шведа се опитваше да се пребори с непривичните брави на балконската врата.

В продължение на пет минути цареше суматоха; после масата беше успешно сервирана, а телевизорът стоеше като безмълвен фон с безсмислените си реклами. Лайк пушеше и свиреше, като понякога се спускаше в басови вариации, а със свободната си ръка отпиваше от чашата, цинично поставена направо на рояла. Останалите се настаниха кой на креслата, кой на дивани, а Шведа седна директно на пода, постилайки си пухкаво килимче.

После Лайк неочаквано прекъсна етюда си и се завъртя на табуретката, обръщайки се с лице към екипа си.

— Е, какво, Различни? Някой има ли идеи? Как ще наливаме акъл в главите на тези сатанински питерци?

— Първо трябва да ги намерим — измърмори Димка, дращейки с нокътя на показалеца си по шарките на голямата чаша с чай. Шарката напомняше източен орнамент върху някой древен килим.

— Намирането няма да е проблем — лениво каза Ираклий. — Оставят сума ти следи, вижда се от записите. В сумрака такава цветомузика се е отпечатала, че — леле-мале. Мисля, че трябва да уточним тактиката. Дали ще ги мачкаме поединично, или ще ги уловим вкупом и ще им организираме... Вартоломеева нощ.

— Поединично ще е дълго — отрязва Лайк. — Инквизицията не възнамерява да чака. А и Светлите... са в лошо настроение. Ще ви кажа повече: всъщност Артур ни повери запазването баланса на силите в Русия-Украйна-Беларус. Ако не се справим, Светлите ще получат много привилегии, ще могат да извършат много въздействия от най-високо ниво, а сами знаете до какво може да доведе това. Московчаните едва се измъкнаха от онази история със Светлата вълшебница и хипотетичното ѝ дете — и ето ти пак... Така че, искаме — не искаме, ще трябва да действаме бързо. И решително. Ще ги смажем като бълхи и — край.

— В какъв смисъл „смажем“? — уточни Симонов, поправяйки плъзналите се по носа му очила.

— В буквалния. Хващаме — развъпльщаваме. Хващаме — развъпльщаваме.

— А нима Инквизицията не смята да ги съди? — искрено се учуди Ефим.

— Инквизицията съди само тези, които формално поддържат Договора, а всъщност го нарушават. Онези, които отхвърлят Договора, Инквизицията ги ликвидира. В този случай — чрез нас.

Както винаги, Лайк беше немногословен и безжалостно точен във формулировките.

— Значи, — меланхолично отбеляза Ираклий, — трябва веднага да идем на мястото на сборищата им, да изчакаме следващото и да ги смачкаме. После да преровим Питер и околностите за оцелели — мисля, че по аурата им бързо ще ги изчислим, тези типове не могат да се крият. После контролно изчакване — и готово. Край на работата.

— Черните са правили сборища в Разлива — започна Лайк, но Симонов го прекъсна:

— Да не е случайно в колибата на Ленин?

— Не — отвърна невъзмутимо Лайк. — Но доста близо. Между другото, да знаеш: прословутата колиба се намира в мъртва точка. Магията там почти не действа. Правено е от някой с акъл.

— А какво имаше предвид, когато каза, че при нас ще дойде някой от Светлите? — поинтересува се Арик.

— Ами точно това. Непременно ще се появи някой. При това — от върхушката. За наставления и поучения. Е, и да провери дали не замисляме някой коварен план.

Рубльов изсумтя в чашата си:

— Като че ли ще им разкажем плановете си.

Лайк изкриви тъгълчето на устата си:

— Светлите обичат да се мислят за много хитри, внимателни и предвидливи. И не трябва да ги разубеждаваме. Освен това може да пристигне и Инквизицията. Все пак сме на официална мисия под троен патронаж, а такава нещо не се случва всеки ден. Така че — всички да мълчат с умни физиономии, ще говорим само аз и Ираклий, ясно ли е? Дори и да дойде някой слаб. Сега главното е да няма никакви конфликти.

— Ясно де, ясно — избуча Симонов. — Какво ни наставляваш, като че ли сме някои деца.

— Ами вие сте си деца — студено отвърна Лайк. — При това — много непослушни. Е, добре, Арик, какво намери? Наливай.

Всички се оживиха. Съдовете издрънчаха, вилиците се протегнаха към нарязаните мезета. Шведа най-накрая успя да се справи с хитрите брави, на втория опит, и в апартамента нахлу нощното лято, по-топло от климатизирания въздух в апартамента, напоено с мириса на големия град и пропито със звуците на реката. Едва чуто се плискаше водата в бреговете; звукът се чуваше дори на десетия етаж. Накъде по-нагоре на балкона лаеше куче. А в съседство се чу познатото бухане на бас-китара: кадифено, мощно. Лайк и Шведа моментално наостриха уши.

Басът млъкна за малко, но буквално след няколко секунди се раздаде характерният звук на ритъм автомата и засвири някакъв мотив. А басът се вплете в него, заслонявайки бездушните машинни ритми. И зазвуча песен, напълно непозната. Нещо абсолютно пънкарско — с пищна мелодия, преднамерено евтино звучене и нарочно римувана лошо, но едновременно с това — много забавна:

*Разби се в стената —
размаза си мозъка,
а костите — в канавката,
това е положението.*

*Не виждате труп:
очи на стъклото,
ръка на педала,
крак на волана.*

Кошмар в извращения ад!

На заден план някой въодушевено помагаше на вокалиста с не винаги членоразделни възгласи, които нямаха нищо общо с текста.

*Шофираше той
по различни места,
а сега и колата,
и живота загуби.*

*В болницата го разпнаха
докторите на масата
и отново го сглобиха,
но вече — чудовище.*

О, ужас в извращения ад!

— Бива си ги! — оцени ги Ефим. — Пънкарска му работа!
Страхотно!

През това време неведомите музиканти продължаваха с
историята за шофьора-зомби.

*Той седна в колата
почти андроид
и веднага — на рали
сякаш беше жив.*

*Блъскайки колите
летеше като стрела
и скоростта уби
неговите спирачки.*

Кошмар в извращения ад!

*Искаше да засили
още по-бързо,
но двигателя се счупи —
спасявай се бързо!*

Всъщност бе уж?сен

*спирачният му път:
той завършваше
с елха след елха!*

Той завършваше с елха след елха!

Това „елха след елха“ беше изкрещяно с такава сила и въодушевление, че ти се искаше или да припяваш или да скочиш и побегнеш нанякъде.

А през това време песента се преля във весел повтарящ се мотив с още по-съдържателен текст:

*На трактор по мините!
На трактор за бира!
На трактор за водка!
На трактор по мутрите!
На трактор по гаджета!
На трактор по трупове!
На трактор по небето!
На трактор из гората!
На трактор из локвите!
На трактор по струните!
На трактор по чудовища!
Учете в институт!*

Института окончателно ги довърши.

— Така-а — проточи многозначително Лайк. — Май се заформя сешън. Хайде още по едно, а после, Ефиме, вземи мезе и две бутилки водка. Отиваме на гости.

— Рояла ще вземем ли? — пошегува се Симонов.

— Ще вземем саксофона, той е по-лек — не се разстрои Лайк. — А, доколкото чувам, съседа има клавишни.

Скоро се организираха. Музиката се чуваше от техния етаж, от апартамента отсреща. Арик доста уверено се справи с ключалките. Лайк, със саксофона в едната ръка и бутилка водка в другата, застана

пред вратата, изчаквайки песента да премине в кода и да заглъхне и едва след това натисна бутона на звънеца. Не с ръка — ръцете му бяха заети. Дори на слабите магове не им трябваха ръце за толкова прост трик.

Стопанинът отвори доста бързо — нисък, набит и леко пълен мъж на около трийсетина години, който малко приличаше на татарин. С брада. С кепе, изтъркани дънки, червена тениска на „Кока-кола“ и бос. Физиономията му беше умна и хитра. При по-внимателно разглеждане се виждаше, че на тениската, с шрифта на „Кока-кола“, беше написано не названието на напитката, а напълно руското словосъчетание „Суки-бляди“^[4].

— Здравсти — каза Лайк. — Вече втори ден те слушам как свириш. И ето, реших да намина...

— Здравсти. А защо чак сега? Веднага трябваше да дойдеш.

— Нямах водка — вдъхновено излъга Лайк.

— Влизай.

— Само че не съм сам. С приятели съм.

Показаха се и останалите, най-отпред — Ефим и Шведа с пакетите и Рубльов с чайника.

Домакинът обречено махна с ръка и отстъпи в дълбините на апартамента.

Той беше обикновен човек. Без ни най-малки способности на Различен.

Апартаментът на музиканта изглеждаше по-скромно. Далеч по-малък по размери и още не изцяло ремонтиран. Общо взето, нямаше мебели: по средата на стаята с размери приблизително петнайсет на петнайсет метра стояха две внушителни тонколони, усилвател, микрофон на стойка и много очукан, обикновен стол. До стената стояха в редица три хладилника „Bosh“. Останалото пространство в стаята очакваше да го попълнят и облагородят.

— Мда-а — измърмори Ефим, оглеждайки се недоволено. — А къде да сервирам?

— Ами на колонката — невъзмутимо предложи домакина. — Само че постели нещо.

Ефим се зае.

Шведа беше привлечен от китарата, облежната на усилвателя. Не бас-китара — тя лежеше на стола — а обикновена шестструнна

електрическа китара. До нея на пода лежеше куплунг.

— През деня репетираме с един приятел — поясни домакина. — Аз най-вече с баса...

— Може ли? — вежливо попита Шведа, сочейки китарата.

— Да, за бога. Сега ще те включа.

През това време Лайк забрави за саксофона и потъна в изучаване на клавишните.

— Да не би всички да свирите? — попита стопанина, оглеждайки изпитателно гостите.

От всички Лайк най-много приличаше на музикант, и то само заради дългите си коси.

— Само някои — отвърна той. — Всъщност аз и Шведа. Аз съм Лайк.

— А аз — Лас^[5].

Лайк представи спътниците си, сочейки ги един по един:

— Шведа, Игор, Ираклий, Дима, Ефим, Арик.

Никой не се поинтересува за произхода на прякора на домакина — щом като е Лас, нека е Лас. Има къде-къде по-странни прякори.

През това време Шведа опипа китарата и пробва няколко акорда; после постави крак на педала на жълтия „овърдрайв“ и опита няколко твърди мотива. Звучеше добре.

— Е, какво? — Лайк погледна въпросително Шведа. — „Порубежную“?

— Давай — съгласи се Шведа.

Бързо настройвайки стила и тембъра, Лайк програмира ритъма и започна с извивките на сложното клавишно начало. Почти веднага се включи и Шведа, а малко след това — и Лас, улавяйки мелодията и шаблона. Получи се доста добре.

Арик веднага разбра, че вечерта ще е успешна.

Така и стояха в огромния полуремонтиран апартамент, пиха водка, замезваха с онова, което намериха в хладилниците на служебния апартамент, пяха, Лайк периодично изсвирваше клавишни или саксофонни импровизации; в паузите между песните и импровизациите — говореха. На най-разнообразни теми. Лас се оплака, че наоколо почти няма нормални хора — скоро се появил един момък на осмия етаж, също идвал на гости, но почти веднага изчезнал на някаква дълга командировка. Научавайки, че днешните му гости

всъщност са в командировка, Лас дълбоко и печално въздъхна и предложи поне днес да се позабавляват както трябва.

И се позабавляваха.

Когато пиенето и мезето намаляха, когато Ираклий започна неприкрито да клюма, а Симонов отдавна спеше на пода до колонките, когато Лайк намекна, че е време да се изнасят оттам, Шведа изведнъж остави китарата, приближи се до синтезатора и дълго си игра с ритмите. После записа семпъл. А след като отново взе китарата, пусна непозната, тъжна мелодия. И запя.

*Рухна светът, изгоря докрай.
Съблазните те разкъсват на парчета.
Смъртен страх и копнеж за зло
се обзалагат...
В тъмнината звяр ръмжи.
Не виждаш очи, но си във властта им.
Стани такъв, вземи си своето
или умри...*

Слушателите неволно притихнаха. А песента продължаваше:

*Бъди нащрек, навсякъде има стража.
Кървава следа ще сочи твоят път.
Изчезни, ти беше един от нас,
но ангелът не те спаси.*

*Шурти кипящият сок.
Ще забрави за смъртта изпилият отварата.
Прекрачи границата — само глътка —
като парола...
Танци на вещици и крясъци на сови,
фалшив празник, където няма веселба.
Звън на часовник, един безумен зов.
Глад и болка...*

*Бъди нащрек, навсякъде има стража.
Кървава следа ще сочи твоят път.*

Китарата тихо плачеше в такт с думите. А после музиката изведнъж се сгъсти, стана наситена и тежка:

*Денем треска — нощем пир.
Ти сега си демон, ти си вампир.
В търсене на нова жертва, в сняг и зной,
Вечният отхвърлен...*

Печално и замислено зазвуча флейта, след нея — китарата. А после — отново тихо и протяжно:

*Но ти беше един от нас.
Жалко, ангелът не те спаси...*

Финалният акорд затихна в пълно мълчание. От песента лъхаше такава глуха и безкрайна мъка, че ако не познаваха Шведа като маг, всички биха решили: той е вампир.

— Твое ли е? — попита Арик, когато музиката спря.

— Това е „Ария“! — обади се пияният Ефим. — От албума „Химера“.

— Силно! — оцени го Лайк. — А чий е текстът? Направо оставаш с впечатлението, че авторът наистина е вампир.

— Ами сигурно както обикновено. — Странно, но Ефим не можеше да отговори на този въпрос. — Или Александър Шаганов, или Маргарит Пушкин.

„Е, който и да е авторът, няма да се учудя, ако е Различен. Или Различна. При това — от нашите“ — помисли си Лайк.

Шефът на киевския Дневен Патрул предпазливо погледна към домакина — все пак, не трябваше да водят такива разговори в присъствието на обикновен човек.

— Сигурно им е много тежко на вампирите — въздъхна Лас. — Самотно. Че и винаги нащрек... Ако сбъркаш — кол в гърдите и — довиждане.

— А какво знаеш за вампирите? — предпазливо се поинтересува Лайк, едновременно с това усмирявайки Ефим през сумрака — той понякога можеше да издрънка какво ли не.

— А какво може да се знае за тях? — сви рамене домакина. — Дори и да съществуват, им е трудно — убеден съм в това.

— Защо?

— Защото тълпата преследва всеки, който се различава от нея. Още повече онзи, който през нощта пие кръв. Щом пиеш — значи си враг. Без условия.

— Ами ако вампирът реши да пийне от твоята кръв? Не на съседа, не на абстрактния чичо Петя от улица „Декабристка“, а именно твоята? А?

— Какво пък — сви рамене Лас. — Това е съдба. А съдбата не можеш да промениш.

— Няма ли да се бориш?

Лас отново сви рамене:

— И каква полза? Тоест, аз наистина ще се боря, но ще е безполезно. Ако вампирът си е избрал жертва, можеш да я отпишеш. Някъде четох, че жертвата на вампир умираше щастливо. Сигурно така е правилно. Справедливо.

— Е, добре — намеси се Ираклий, допи си чашата и я остави на колонката. Явно искаше да избягат от опасната тема. — Вече е късно. Време е да си ходим.

Когато Арик тръгна към изхода, му се стори, че в тъмния правоъгълник на балконската врата се мярна неясна сянка. Но не обърна внимание на това.

Разбудиха Симонов, всички се изредиха да стиснат ръката на Лас и обещаха да наминат по обратния път, при връщането от командировка. И изобщо, когато са в Москва — да наминават.

Вече в квартирата на Тъмните Лайк неочаквано каза в посока към притворения прозорец:

— Влизай.

Ираклий и Лайк — май само тези двамата не се учудиха на гостенина. Останалите, с изключение на моментално захъркалия на

дивана Симонов, не очакваха гости. Симонов нищо не забеляза.

Отвън, от широкия перваз, в стаята влезе гол момък на около двайсет години. Различен. И, без съмнение, вампир.

— Извинете, че подслушвах — каза той, без обаче много да се разкайва. — Но много хубаво пеете.

— И точно, нали? — ехидно се поинтересува Лайк.

— И точно. Позволете да ви се представя: Константин Саушкин, Различен, Тъмен. Както вече се досетихте, вампир. Наистина ми хареса песента. Летях наблизко, чух ви... и не се сдържах. Приседнах на перваза да послушам. Извинете, ако съм ви развалил вечерта.

— Нищо не си ни развалил, Различен, Тъмен — студено уточни Лайк. — Както сам разбираш, *на нас* нищо не можеш да развалиш. Просто искам да знам — наистина ли си тук случайно или...

— Случайно. Тук... ловувам. Не точно тук, но наблизко.

Улавяйки няколко изпитателни погледа, вампирът уточни припряно:

— Имам, имам лиценз. Ето.

Лицензът беше съвсем истински.

— Хм... — каза Лайк, след като прочете лиценза. — Значи ти си този московски вундеркинд. Висш вампир на двайсет години?

— Да.

— Виж ти — поклати глава Лайк. — Не съм мислил, че ще се срещнем така. И ти... още не си се напил?

— Не.

— И седиш тук? Гладен и зъл, дрънкаш с нас, вместо да уловиш жертвата си и най-накрая да се наситиш поне за кратко?

Костя се навъси:

— Може и да не съм жив. Но имам душа. Вие не можете да разберете тази песен, нищо че сте Тъмни. А мен тя ме разбърква отвътре. Записах си я на плейъра — само нея, двайсет и четири пъти, повече не се побра. И не ми омръзва.

В думите му имаше толкова болка и мъка, че никой не се реши да му отговори. Едва след дълга минута Лайк се осмели да смени темата:

— Ти... избра ли си вече тяло? За днес?

— Избрах си — изсумтя вампирът, гледайки към пода вляво от него. — В Строгино се е появил един изрод. Изнасилва момичета. Дванайсет жертви за два месеца. Ще ми посивее днес, гнидата...

— Е, какво пък — въздъхна Лайк със загадъчна интонация. — Добър лов, Различен.

Константин се обърна към прозореца и коленичи на перваза. После подхвърли през рамо:

— Връщам ви поканата да вляза...

— Няма нищо — миролюбиво се отзова Лайк. — Ние ще преживеем... неочакваното ти посещение.

Секунда по-късно от прозореца излетя огромен прилеп и изчезна в нощното небе на Москва.

— М-да — философски отбеляза Шведа. — Животът е сложно нещо. Дори и когато става въпрос за неживи.

— Ние всички в определен смисъл сме неживи, приятелю. Хората не живеят толкова. А и това не е живот, питай който и да е стар Различен. С времето ще разбереш.

Лайк тръсна пепелта направо на паркета и нареди:

— Всички да си лягат.

---

[1] *Солянка* — гъста месна супа. Бел.прев. ↑

[2] *Дюти фри* (англ.) — безмитен магазин. Бел.прев. ↑

[3] *СНГ* — съюз на независимите държави. Бел.прев. ↑

[4] „Кучки-курви“ — Б.пр. ↑

[5] *Лас* — язовец. — Бел. NomaD. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

На сутринта, независимо от късното лягане и приличната доза спиртни напитки, целият екип изглеждаше удивително бодро. Дори Симонов, който обикновено обикаляше с махмурлук, докато събере смелост да „оживее“ чрез методите на Различните. Ефим доброволно пое ролята на бирен мениджър-куриер, какъвто изобщо не беше излишен при размерите на служебния апартамент. Желаетелите известно време киснаха в двете циклопични вани и под двата душа. Лека закуска от снощното мезе, цигара преди обаждането до Шагрон (беше заето) и мисъл за цигара след обаждането...

После Лайк неочаквано пропадна в сумрака, при това някъде в дълбините, където дори Иракий не можеше да го проследи. Той остана в сумрака за кратко, върна се почти веднага и каза, обръщайки се към стената:

— Ами влизайте...

В стената незабавно се отвори портал. Светъл портал. От ослепителното сияние в стаята влязоха двама — наблюдателят Алексей Солодовник и мъж на неопределена възраст, в който моментално се разпознаваше Светъл маг екстра класа.

— А — гласът на Лайк моментално стана ехиден, но не много, без да прекалява. — Пресветлият Хесер! Уелкъм, уелкъм.

— Не се гаври, Тавискарон — изръмжа този, когото нарекоха Хесер.

— Нима се гавря? — престорено се учуди Лайк. — На теб винаги ти е било приятно, когато те наричат не просто някакъв си там Хесер, а Пресветлия Хесер.

Хесер погледна мрачно към Лайк.

— Аз поне не крия името си.

— Какво е едно име — изсумтя Лайк. — Да си помисли човек, че ти е само едно. Освен това, ако не ме подвежда склерозата, местните момченца се обръщат към тебе не другояче, а с „Борис Игнатич“.

Този път Хесер просто премълча.

— Е, добре. — Лайк запали цигара и пусна към тавана няколко колелца. — На какво дължим посещението на толкова високи гости?

— Защо решихте да пътувате с влак? — неочаквано попита Хесер. — При това — с дневния?

— Хм? — Лайк наклони глава и присви очи. — Ти какво, да не идваш от Одеса? Отговаряш на въпроса с въпрос.

— Тавискарон, — търпеливо и леко снизходително каза Хесер, — не ми губи времето. А и своето също, защото сега не мързелуваш както обикновено, а изпълняваш задание под троен патронаж. Така че стига си дрънкал и ми отговори на въпроса.

— Ами прииска ми се — нагло обясни Лайк. — В самолета не можеш да лежиш.

— В дневните влакове също.

— Ние ще изберем такъв, в който може. Е, и освен това гарата е по-близо.

— Значи, не искаш да отговаряш. Какво пък... твоя си работа. Но имай предвид. Утре — още утре — ето това момче ще ми изпрати първия отчет. И ако се разбере, че мързелувате и се шляете по кръчмите както обикновено, вместо бързо да вкарате в релси вашите разпуснати изроди, с теб ще разговаря не друг, а представител на Инквизицията. А те разговарят в малко по-различен тон, ти знаеш това.

— Олеле, само не ме плаши, Пресветли Хесер — заядливо отвърна Лайк, като дребен джебчия пред дежурен полицаи. — Не ти отива. А що се отнася до работата... ще се справим. Особено ако не ни разсейват високи особи с официални визити и ако под краката ни не се пречкат всякакви сополанковци.

При тези думи Лайк присви очи към момчето-наблюдател и то определено потръпна.

— Брей — кимна няколко пъти Хесер. — Работете. И, ако обичаш, внимавай твоите сополанковци да не сгзят лука и изобщо... да се държат прилично.

— Моите сополанковци нямат нужда от надзор — равнодушно отвърна Лайк. — Всичките са ми дресирани. А и не вземам сополанковци на подобни... разходки. Освен ето този, — Лайк лениво кимна с глава, сочейки Ефим, — но и той е от най-добрите.

Хесер се усмихна — скептично, криво. Но не възрази. Отново отвори портал и величествено се оттегли — естествено, заедно с

наблюдателя. Арик се опита да проследи общата картина на преразпределение на енергията, но бързо се обърка и се отказа. Пресветлият Хесер, шефът на Нощния Патрул на Москва, заклетият враг, сигурно беше по-силен от Лайк, ако това изобщо беше възможно.

— Ефим! — повика Лайк. — Чу ли какво каза Пресветлият Хесер? Стига си смукал бира, обади се на Шагрон. Отиваме на гарата.

— На Ленинградската ли? — неизвестно защо уточни Ефим.

— Не, мамка му, на Савеловската!

— За Питер има влакове не само от Ленинградската — събщи всезнайкото Ефим. — Например, Курската...

— Обади се! — беззлобно изръмжа Лайк. Той можеше да крещи на Ефим колкото си поиска, но високо ценеше знанията на този кльощав младеж.

Този път не беше заето. Шагрон и Дениска долетяха след двайсет минути.

* * *

В този ден добродушието на Лайк премина всички въобразими предели. Той дори не се зае да изхвърля законните пътници от спалния вагон. Той просто принуди железничарите да прикачат към композицията допълнителен вагон. И не в края, или в началото — в средата, точно до ресторанта. И нищо, прикачиха го. И дори не започнаха да продават билети за него, а контролът шафнерите да не прибират пари се осъществи и без помощта на Лайк. Четвърт час преди заминаването, тракайки с точета и проблясвайки с огледалните си очила под модната прическа, се появи Лариса Наримановна в компанията на сивокос джентълмен с явно европейска външност. Джентълменът беше притиснат между Лариса Наримановна и необятен букет с рози.

Лайк и Симонов тъкмо пушеха носталгично на перона, макар че напълно спокойно можеха да пушат и в купето. Но ето, прищя им се... Имаше нещо в това — да постоиш до вагона, да погледаш сновящите насам-натам пътници и носачи, да попиеш атмосферата на предстоящия път. Дори Шведа, който никога през живота си не беше пушил, остави на масичката неразделния си лаптоп и излезе при тях.

Ефим беше отишъл за бира; Ираклий, Арик и Димка Рубльов останаха във вагона.

Приближавайки се, Лариса Наримановна пусна лакътя на джентълмена, който очевидно много се зарадва на това, защото сграбчи букета и с двете си ръце.

— Да показвам ли билета? — насмешливо попита вещицата.

— Здравейте, Лариса Наримановна! — угоднически поздрави Симонов.

— Привет, Лариска — изръмжа Лайк. — Мислех, че вече си отлетяла.

— За къде да бързам? Тук, разбираш ли, московската нощ ме зове, на другата сутрин цял вагон пустее, а аз да се мъкна от летище на летище? Привет, Симонов.

Вещицата се обърна към спътника си и бързо му забъбри нещо на италиански. Той кимаше обречено.

— Седмо купе е мое — предупреди тя, преминавайки отново на руски. — Ако някой е успял да го заеме — да се омита оттам.

— Свободно ти е купето — намръщи се Лайк. — Настанявай се. И на носача ще кажем, не се безпокой.

Лариса Наримановна, съпроводена от джентълмена, се скри във вагона; на пода на платформата останаха няколко червени листенца.

След няколко минути дотича и споменатият носач. На количката му самотно стоеше малко кожено куфарче.

— В седмо купе — небрежно махна с ръка Лайк, а Симонов незабавно бръкна в джоба за банкнота бакшиш, която подаде с великодушен жест на носача, когато той излезе от вагона след минута. Носачът неясно благодари, вкопчи се в количката и с неизменен тръс препусна назад към гарата.

Скоро се появи и Ефим. Торбите с бира и други припаси за из път ги носеха четирима субекти с доста криминална външност. Независимо от хилавото телосложение на Ефим, тази групичка изобщо не изглеждаше комично. Различните не се страхуват от хората и знаят истинската си цена.

В този момент се появи шафнерката и ги помоли да се качат — влакът потеглял.

Потеглиха. В началото не беше ясно дали влакът се движи край перона, или перонът край влака. Но скоро лекото поклащане на вагона

ги убеди: перонът е останал на място. Пероните всъщност са непоклатими, също като Москва. Или като Киев. И само влаковете, тези вечни пътешественици, пристигат и заминават, без отдиш и покой, от ремонт до ремонт, а по някое време — до буницето или до леярната.

Обичайната вагонна предстартова суета практически липсваше в непълния спален вагон. В нощния влак леглата се застилат предварително, а в дневния те обикновено не бяха необходими. За всеки случай на всяко легло беше поставено спално бельо в запечатани пластмасови пакети. В този вагон и с такива пътници за билети изобщо не ставаше на въпрос. Никой не искаше чай, а ако поискаше — затова присъстваше Арик Турлянски, специалист по приготвянето на чай, а и Димка Рубльов разбираше от древната напитка. Накратко, едната шафнерка веднага се изпари нанякъде, а втората тихичко се покри в служебното купе и не си подаваше носа навън, което напълно устройваше всички. Кавалерът на Лариса Наримановна беше внимателно приведен в хоризонтално положение — да не пречи. За „клуб“ си избраха пето купе, централното. Там се и събраха да пийнат бира в очакване на поредния гост.

За поредния гост мимоходом спомена Лайк. Значи гостът със сигурност ще се появи.

На Арик Турлянски понякога му се струваше, че Лайк вижда близкото бъдеще много отчетливо, едва ли не посекудно. И дори започваше да се досеща, че магове от нивото на Лайк, Артур-Завулон или дори Пресветлия Хесер сами създават това бъдеще. И необяснимото желание на Лайк да пътува с дневния влак, и периодичните посещения на Светлите, и музикалната нощувка в „Асол“, и минаващият наблизко вампир, и дори придружителят на Лариса Наримановна — всичко това бяха частички от гигантската мозайка на бъдещето, която Лайк и останалите висши Различни бавно и с наслаждение редят, ревниво следейки подреденото от тях да не е по-безцветно от това на съседа. А младежите като Ефим и средните като Шведа, Симонов и самият Арик — всъщност те са един вид носачи на снаряди, тоест на цветни парченца стъкло. Осъзнаването на това беше малко тъжно, но Арик разбираше и това, че осъзнаването е първата крачка по пътя от стъкълце в чужди ръце към онези, които

подреждат мозайката. Досещаше се и за това, че в момента няма представа колко ще е дълъг този път и доколко е труден.

Интересно, дали простото момче Шведа някога е мислил за това? Или бохемът Симонов? Или Димка Рубльов? Но все някога ще се замислят. Освен ако не ги погълне старото като света противопоставяне на Тъмнината и Светлината. Арик знаеше колко много Различни загиват — и като резултат от това противопоставяне, и просто от случайни събития. Възрастовата граница от два-три века пресичат един на сто Различни. Хилядолетна възраст достигат единици от хиляди. А за повече направо не ти се мисли. На колко ли години са Пресветлия Хесер или Артур-Завулон? Или всъщност, не години. Хилядолетия!

Ираклий и Лариса Наримановна сигурно са на повече от двеста години, но на по-малко от хиляда. Но колко повече от двеста? И колко по-малко от хиляда? Върви познай! По хорските мерки Арик вече беше старец, приближаваше първата му стогодишнина. Но понякога, когато общуваше със свои връстници или с хора, по-млади от него с десетина-двайсет години, той се чувстваше като хлапак. Неразумен, наивен и неопитен. Мъдростта идва когато знаеш, че краят ти е близо. А ако пред теб има цял век, оставаш... е, ако не хлапак, то просто млад. По душа и, разбира се, по тяло. Арик се усещаше законсервиран на възраст около четирийсет години. Никакви особени изменения, освен нарасналото му магическо майсторство. Но уменията да твори по-мощни заклинания и да работи с внушителни потоци от Сила, неизвестно защо, не добавяше житейска мъдрост. Още по-поразителна беше лекотата, с която корифеи като Лайк скачаха от своите задоблачни висини на едно стъпало с Арик и общуваха като равни. Дали и Арик щеше да придобие някога това умение? А Шведа, Симонов, Рубльов, Ефим? Тогава разликата във възрастта между Арик и Ефим ще стане толкова несъществена, че никой няма да си спомни за нея. Сега Арик е по-възрастен; фактически — пет пъти, морално — два. Шведа и Рубльов бяха приближили възрастта за собствената си консервация; Симонов беше прескочил тази граница преди петнайсет години и, съдейки по поведението му, се беше законсервирал напълно успешно.

Ех, думи... Думи тежки, думи мрачни...

Влакът тракаше с колелата си по стрелките, напускайки Москва.

Шведа най-накрая се укроти и се отлепи от лаптопа. Нахлу в клубното купе, награби бутилка тъмна „Афанасия“ и се настани до Арик, който седеше в ъгъла. Лайк се беше разположил на същата седалка. Срещу тях Симонов, Ираклий и Ефим спореха за преимуществата на украинската бира пред руската. Що се отнася до Рубльов, той беше полегнал в крайното купе да почете от току-що купената на гарата книга на Ене Рейто. Арик не искаше да спори за бирата, защото се придържаше към справедливото мнение: „Гинес“ не можеш да надминеш. Лайк меланхолично мълчеше — изглежда, в очакване на прословутия гост.

— Яка е тази Москва — въздъхна накрая Шведа. — И някак реактивна.

— Киев също не е малък — с готовност превключи на новата тема Ефим.

— Не е малък. Но там я няма тази непреходна суетня — каза Шведа и отпи. — Може би затова бирата там е по-хубава?

Арик за кой ли път вече пресея многократните си впечатления от градовете и счете за възможно да се изкаже:

— Москва е равнодушна към хората. Е, и към Различните също. Никаква не е тя. Ето, вземете за пример Киев или Одеса. Или пак този Николаев. Накъдето и да погледнеш — храстче, паркче, магазинче, тревичка. Вода, все пак. А в Москва? Широки улици, стъклубетон, море от автомобили... А и реките им не можеш да наречеш реки — чиста канализация.

— Москва някога беше прелестна рекичка, в която имаше и риба, и раци — лови колко поискаш... — отбеляза Ираклий. — Такава, каквата е сега, са я направили именно хората. И вие се учудвате, че този град не харесва хората?

Лайк също се отърси от замисления си вид:

— Не бъркай нещата. Отношението на реката и отношението на града. Градът е творение на хората, той се отнася с тях така, както е свикнал, докато е растял. Но че Москва е равнодушна — това е вярно. Хората — а и Различните, — които не успяват да я възприемат, ги смачква. С нея можеш да живееш, даже да я обичаш по своему. Но на Москва не можеш да се довериш.

— А на Киев? — моментално се поинтересува Ефим.

— На Киев — може. Киев обича хората. Както и хората — него. Топъл е той, могъщ и топъл.

— Разсъждавате така, сякаш градът е одушевено същество — обади се Симонов.

— Ами точно така си е — спокойно потвърди Лайк. — Ето например твоята Виница. Само по себе си — приятно градче, симпатично. Но добре известната ти близка енергетична зона го отклонява към Тъмнината.

— Там, където е бункерът на Хитлер? — уточни Арик.

— Да. Мислиш ли, че случайно са избрали това място за бункера?

— Мисля, че не е случайно.

— И правилно мислиш — одобрително кимна Лайк. — Изглежда, че Тъмните в този град би трябвало да са в възторг, нали? А ти и твоите съграждани — чувствате ли възторг?

— Ами — неопределено проточи Симонов. — Не съм се замислял. Все пак живея там.

— Никакъв възторг не се чувства — вметна Шведа. — Три пъти съм бил там, и трите пъти нещо ме потискаше. Някакво... предчувствие за беда.

Симонов учудено погледна към Шведа.

— А знаеш ли защо? — попита Лайк, присвивайки очи.

— Защо?

— Защото във Виница има твърде много Тъмнина.

— Нима Тъмнината може да е твърде много? — учуди се Ефим.

— Може. И освен това може да има твърде малко Светлина. Да, не се учудвайте. Водката има по-лош вкус от виното, макар че в нея има повече алкохол. За Различните — а и за хората също — най-приемливо е равновесието. Именно затова Киев ни е толкова любим — той е удивително хармоничен. Там Тъмнината не пречи на Светлината, а Светлината не измества Тъмнината. Във Виница този баланс е нарушен в полза на Тъмнината, затова пристигащите там се чувстват потиснати.

— А в Москва? — поинтересува се Арик.

— Москва е непостоянна. И твърде, твърде голяма. Първо, балансът там е различен в различните части на града, и второ — заради голямото количество Различни и техните активни действия той

непрекъснато се променя. Променения баланс от своя страна принуждава Различните много да се местят и много да действат, което изкривява още по-силно общата картина. Разбирате ли? Москва — това е котел, в който кипи Силата. Всъщност това е самоподдържаща се система — градът тревожи Различните, а Различните тревожат града.

Зад прозореца вече се мяркаха градчетата в Подмосковието, селца, платформи.

— А какво ще кажеш за Питер? — поинтересува се Шведа, остави празната бутилка под масата и си взе нова.

Тук Лайк се навъси и замълча. Или обмисляше какво да каже, или се вслушваше в усещанията си.

— Питер... Питер — това, приятели, е истински ужас. В сравнение с него Виница е оазис.

Симонов многозначително изхъмка:

— Ами какво искаш — построен е върху кости!

— Причината не е само в костите — поклати глава Лайк. — Ингерманланските блата сами по себе си са доста мрачно място. Идеално за жертвоприношения. Ако знаехте колко животи са погубени там, колко енергия е изпита... Питер ненавижда всички — той не умее друго. Това е град-зомби и град-вампир, той поглъща всички безогледно: Тъмен — Светъл, Различен — не Различен. И като истински вампир умее да очарова, за да плюска. Питерци губят душата си с усмивка на уста и с дълбока обич към града, който изсмуква душата им ден след ден. Не напразно там има толкова малко Различни и изобщо няма стари и силни Различни. Знаете ли как наричаха Питер преди век и половина... в определени кръгове? Черната Палмира. Не Северната — Черната. Не завиждам на онзи, който ще се осмели да погледне истинския лик на този прокълнат град.

— Интересно — изкоментира човекът, който, както се оказа, от известно време стоеше пред входа на купето и слушаше разговора. — И доста поучително.

Ефим възнамеряваше да се гмурне в сумрака, за да провери непознатия, но Лайк го спря с жест.

Непознатият, разбира се, не беше човек. А и кой друг освен различен можеше да влезе в този вагон и да остане тук? Обикновеният

човек щеше да премине като сомнамбул от едната платформа до другата, моментално забравяйки за допълнителния вагон.

— Влизай, Хена — покани го Лайк. — Защо стоя там толкова дълго?

— Искях да послушам — лаконично отвърна Хена, влезе и седна до преместилия се по-близо до масата Ефим.

Хена беше върколак. Типичен нисш Тъмен. Но... само на пръв поглед. Арик почувства в него още нещо, нещо скрито, дълбоко, могъщо и необяснимо.

— Привет, братко Тъмен! — поздрави Симонов. — Искаш ли бира?

Хена се усмихна — но така, че беше едва-едва забележимо. Така би се усмихнала скала — на онзи, който може да види.

— Хена никога не е отказвал бира.

Симонов незабавно му връчи отворена бутилка и се разрови из масата.

— Тук имаме, ето, калмари някакви... шамфъстък... С две думи, не се притеснявай.

— Хена никога не се е притеснявал.

С крайчеца на окото си Арик забеляза, че Лайк наблюдава ставащото с немислимо удоволствие. Всъщност Лайк сега приличаше на театрал, присъстваш на добре познат спектакъл.

— За къде пътуваш? — опита се да поддържа разговора Симонов.

— Натам, където и вие — спокойно, много спокойно каза Хена и посегна към калмарите.

— Хм... — Ефим, подражавайки на шефа си, присви очи. — Ти ли си...

— Да, аз съм наблюдателят — потвърди Хена с известно изпреварване.

— Наблюдател? — учуди се Ефим. — А защо им е на Тъмните наблюдател от Тъмните?

В отговор Хена само леко сви рамене — пак едва-едва забележимо. Създаваше впечатление, че съзнателно икономисва движенията си.

— Е, добре, добре — Ефим отпи за смелост и със свойствената за младостта непосредственост се поинтересува: — В какво се

преобразяваш, колега?

Хена меланхолично сдъвка жълтеникавото пипало, отпи от бутилката и едва тогава обърна глава към Ефим.

— В смилодон.

— Хм... А какво е това? — не разбра Ефим.

— Нещо като котка. Голяма.

— А нашият колега — той сега чете в другото купе — в мечка. Само че той не е чист върколак, а също и маг — впусна се в подробности Ефим.

Хена оставаше невъзмутим.

— Почакай малко — намеси се Симонов и с привичен жест поправи очилата си. — Ако не бъркам, смилодонът е разновидност на саблезъбия тигър, нали?

След кратка пауза Хена потвърди:

— Не бъркаш.

— То те са измрели! Заедно с мамутите!

— Всички все някога умират — философски отбеляза Хена. — Мечките също ще умрат някога. И вълците.

В купето надвисна озадачено мълчание. Арик крадешком погледна към Лайк — той все още приличаше на театрал, присъстващ на любим, научен наизуст спектакъл.

— Стоп, стоп — загоря най-накрая Симонов. — Излиза, че когато си се родил, смилодоните още не са били измрели?

Арик неволно трепна и изстина. Шведа едва не се задави с поредната глътка бира. Ефим озадачено примигваше. Лайк сияеше. Ираклий се усмихваше — малко снизходително, малко печално.

Хена излапа парче от поредното главоного и с предишната интонация разви мисълта на Симонов:

— Ъхъ. А онези, които се преобразяват в гущери, трябва да са се родили във времената на динозаврите.

На повечето от присъстващите им олекна. Както се оказа — напразно. Защото Хена добави:

— Но в моя случай си прав. Някога общувах и с дивите смилодони. Горне-долу там, където сега е Оренбург.

Студът се стовари с нова сила. Арик си спомни своите скорошни разсъждения за възрастта на Различните — пред него седеше жив

пример. Реликт от отминалите епохи. Неизвестно защо Арик беше сигурен: Хена не лъже.

— Мрак, на ли колко години си? — с треперещ глас попита Симонов.

— Не знам — изглежда, Хена не се интересуваше от възрастта си. — Когато се родих, хората вече се бяха досетили да броят сезоните. Само че известните им числа свършиха бързо и дълго време бях просто на „много“ години. Но прекрасно си спомням смилодоните и мамутите. Впрочем, всичко това са глупости. И така, колеги, аз изпълних задълженията си преди мисията, представих ви се. Приятно ми е, Хена, наблюдател от Инквизицията. Благодаря за бирата и калмарите. Лайк, Ираклий — успех!

— Благодаря ти, Старши — много сериозно отвърна Лайк, ставайки. Беше изгубил вида на доволен зрител. Ираклий също стана, макар че и на него, и на Лайк им пречеше масичката.

Хена кимна с достойнство, стана и изчезна на една крачка от вратата на купето.

Лайк и Ираклий седнаха чак след минута.

— Мамка му — впечатлено изсумтя Симонов. — Лайк, това което той каза истина ли е?

— Истина е — сериозно отвърна Лайк. — Ще ти кажа повече. Хена е най-възрастният от познатите ми Различни. Има и по-възрастни, но за тях само съм чувал. Хена е единственият, който още не се е оттеглил от активна работа.

— И Прага е изпратила него? — изумено се поинтересува Шведа. — Светлите изпрацат слаб маг, а Инквизицията — такъв зубър!

— Смилодон — изпръхтя Лайк. — Но си прав. В Инквизицията, разбира се, изобщо няма слаби магове — мисля, че второ-трето ниво на Силата е долната граница. Вампирите там са само висши. А от върколаците... струва ми се, че Хена е единственият. Но все пак — Хена наблюдател...

Лайк определено се замисли.

— Значи има висши върколаци? — попита любопитния Ефим.

Лайк не отговори; той мислеше. Отговори Ираклий:

— Няма висши върколаци. Има много възрастни върколаци. Като поживееш толкова дълго, научаваш много неща.

На вратата се появи Лариса Наримановна — в тъмновишнево кимоно и чехли в същия цвят. Беше заплела косата си на плитка — при това доста дебела, като едра гюрза^[1].

— Ефим! — нареди тя. — Иди да излекуваш Джовани! Изобщо не могат да пият тези италианци!

Ефим послушно изчезна, но на негово място се появи Рубльов. Беше леко зашеметен. Сигурно Хена беше посетил и него.

— Ето, че всички се събрахме — обобщи вещицата. — Лайк, стига си тормозил мозъка си, събуждай се.

Лайк притвори очи, кимна и седна по-удобно, едновременно с това освобождавайки място за Лариса Наримановна. Рубльов се стовари до Симонов, където преди малко седеше Ефим.

— Искате ли бира, Лариса Наримановна? — поинтересува се Симонов с угоднически глас.

— Не се подмазвай, Симонов. Ако поискам, ще си взема.

Симонов млъкна сякаш си беше глътнал езика.

— Ако наблюдател от Инквизицията е Хена, значи работата е далеч по-сериозна, отколкото изглеждаше отначало. Така ли е? — директно попита вещицата, гледайки Лайк в упор.

Той не бързаше да отговаря, но с цялото си изражение показваше, че всеки момент ще отговори.

— Не е задължително — най-накрая озвучи той резултатите от размишленията си. — Виж: Хена е бивш Тъмен. През живота си е виждал толкова сектанти-идиоти, колкото не сме и сънували. Може би Прага ни дава да разберем: момчета, имате подкрепа в тила. От друга страна, това може да означава точно обратното. Демек, Прага директно намеква, че не вярва в успеха на операцията с нашите сили.

— Почакай малко, но щом Хена се обяви за наблюдател, той няма да се намесва директно.

— А на него не му се налага да се намесва. Инквизицията просто ни демонстрира необходимото ниво на участниците в операцията. Тоест, ето какъв наблюдател трябва. А какви трябва да са действащите лица — сецайте се сами.

— Ай, Лъки, не усложнявай — намръщи се с досада Ираклий. — Да си помисли човек, че ти, Лариса или аз не съответстваме на това ниво.

Лайк криво се усмихна:

— Ние съответстваме. Но може би Прага ни намеква тънко: а останалите защо сте взели?

— Нали трябва да обучаваме младите, в края на краищата? — С характерно движение Ираклий прекара сгънатия си пръст по мустаците. — Спомни си как избута мен. А и изобщо, какво я интересува Прага нашите действия *преди* операцията? Тяхната задача е да съдят провинилите се.

— Но също и да предотвратяват нежелателното. За да не се отдалечаваме много, спомни си как добре поработиха, когато психясалите финландци домъкнаха в Москва Нокътя на Фафнир.

— Но засега ние нищо страшно не възнамеряваме...

— Възнамеряваме — безстрастно възрази Лайк. — Възнамеряваме да запратим в сумрака няколко десетки Различни. Не забравяй за това. Никога не забравяй за подобно нещо.

Известно време легионерите на Тъмнината осмисляха казаното.

— Имам въпрос! — вдигна ръка Шведа, сякаш беше в училище. — Защо тогава наблюдателят на Светлите е очевидно слаб? Не разбирам.

— Хесер ли е слаб? — с нескрита ирония попита Лайк. — Брей!

— Хесер ли? — озадачи се Шведа. — Нали беше онзи... Алексей Соло-нещо-си.

— Швед, не ме разочаровай! Алексей е просто за параван. Истинският наблюдател е Пресветлия Хесер, лично. Просто не му отива да е официален наблюдател — твърде дребно е за неговия ранг. Завулон, аз или Хена — нас не ни интересуват подобни йерархични тънкости, но на Хесер не му приляга. Е, и не на последно място има връзка с това, че Хесер е москочанин. А както нееднократно се каза, ако москочанин си напъха носа в работите на питерци...

— Ясно, разбрах — кимна Шведа.

— Дай началния план за действия — деловито помоли Лариса Наримановна.

— Планът е прост. Настаняваме се в „Съветски“, на крайбрежната „Фонтанка“. Отсреща има една къща... да пукна, ако Черните не се събират периодично там. Влизаме в контакт. Осигуряваме си покана за ритуалното сближение^[2], като едновременно с това убеждаваме вожда на Черните да събере най-мащабното сближение,

каквото някога е правено. Разбира се, с цел да привлечем колкото се може повече Черни едновременно. После — според обстоятелствата.

— Ще влизаме ли в контакт с Питерските Патрули?

— Формално — да. На практика ще работим автономно. Още въпроси?

Известно време всички се споглеждаха.

— Като че ли това е всичко — обобщава Симонов.

— Тогава отворете ми, ако не ви затруднява, една биричка.

---

[1] *гюрза* — *vipera lebetina*, силноотровна змия с масивно тяло, опасна с мигновените си реакции. Също така е име на марка руски пистолети, с които си служат баретите от руските специални части — Б. НомаД. ↑

[2] *ритуално сборище* — в руския оригинал е „шабаш“. — Б. НомаД. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Питер ги посрещна с мрачно небе, неприятен ситен дъждец и мръсен перон. Лариса Наримановна моментално ангажира най-близкия носач; останалите legioneri също поставиха малкото си багаж на неговата количка. Само Шведа остана с чанта на рамо — своя лаптоп не го поверяваше на никого. Минаха по перона и излязоха от гарата. Под краката им се въргалиеше всякакъв боклук — фасове, опаковки, парчета от вестници. Пред изхода, до вентилационната шахта, се грееха цяла тълпа клошари. До тях двама посинели от студа типове пиеха евтин азербайджански портвайн направо от бутилката, а малко по-встрани, до полуразрушената ограда, повръщаше повяхнала дама в старомоден плащ и старомодна шапка.

Арик гнусливо се огледа. Лайк, улавяйки погледа му, се усмихна и разпери ръце:

— А какво очакваше? Културна столица!

Дъждът валеше ли, валеше. Никой, много ясно, не посрещна украинския десант; явно местният Дневен Патрул е имал по-важна работа. Например, да премести купчина документи от едно бюро на друго.

Ефим пъргаво осигури три автомобила; носачът натовари багажа им, получи възнаграждението си и се повлече назад, към мръсотията на гарата. Впрочем, на улицата не беше много по-чисто.

Още от колата Лайк позвъни на Светлия наблюдател.

— Ало! Хер наблюдател? Зарежете поздравите, те все едно са неискрени. Имам честта да ви съобщя, че пристигнахме и започваме работа. Да. Между другото, не ви съветвам да се влачите след нас. Е, чао, чао, както казват италианските вампири...

Лайк прибра телефона в джоба си и запали цигара. От задната седалка Ираклий се поинтересува със съмнение:

— Смяташ ли, че ще послуша съвета ти и няма да ни шпионира?

— Не смятам — равнодушно отвърна Лайк. — Именно защото го посъветвах, няма да ме послуша. Като че ли не познаваш Светлите...

Шефът на киевчаните се обърна и се загледа през прозореца.

Питер правеше мрачно и потискащо впечатление — на всички, с изключение на намиращия се в безсъзнание Джовани.

Бързо се настаниха в „Съветски“, без да прибягват към особени методи; достатъчно беше баналното въздействие на много пари. Впрочем, в такива хотели винаги се намираха свободни места. Избраха апартаменти „лукс“, от по-скъпите, в далечното крило. После всички, освен Лариса Наримановна, се върнаха в главния корпус. Симонов се опита да надникне в попадналия на пътя му бар „Bavaria“, но Лайк моментално го скастри.

Отвън валеше дъжд.

Арик не очакваше, че в другия бар, точно срещу рецепцията, ще останат съвсем за малко. Само за по два коктейла. След втория Лайк решително стана, загаси цигарата си и нареди:

— Всички да си лягат. Утре ми трябва свежи и бодри. Ако някой реши да продължи... ще предприема санкции. Ясно ли е?

— Тъй вярно! — Ефим бодро махна с ръка към слепоочието си. По американски маниер.

— Свободно — избуча Лайк и освободи всички с царствен жест. А самият той се отправи към изхода на хотела.

* * *

На сутринта свежият и бодър Лайк събра своя свеж и бодър отбор на последния, осемнайсети етаж на хотела, където нямаше апартаменти, а просторен хол с остъклени стени и малка кинозала. Кинозалата беше заключена; за Различните не би било трудно да проникнат в нея, но сега всички бяха привлечени от прозорците.

Отгоре Питер правеше още по-потискащо впечатление, отколкото от повърхността. Особено в това мокро време, което изобщо не се промени спрямо предишната вечер. И особено, ако го погледнеш през сумрака. Градът се беше разпрострял като гигантски цирей върху тялото на земята — черно-сив, обвит от мътна мъгла, зловещ и плашещ. Някъде там, долу, сред нищо неподозиращите хора действаха Черните — Различни, на които скоро им предстоеше да се разтворят в сумрака.

Никой от екипа на Лайк не хранеше безпочвени илюзии, дори Ефим. Не можеше и дума да става за превъзпитаване. Инквизицията развъпльщаваше Различни за далеч по-малки грехове — а какво остава за човешки жертви?

— Къде е сградата, за която говореше? — попита Арик, обръщайки се към Лайк.

Лайк стоеше неподвижно пред стъклената стена.

— Не виждаш ли сам, или какво? — Лайк най-накрая се размърда: сви рамене. — Опитай се да познаеш.

— М-м-м... — измуча Арик, шарейки с поглед по пейзажа зад „Фонтанка“. — Ето онази, частично рижава, частично сива?

— Естествено — изсумтя Лайк. — Коя друга?

Над сградата наистина светеше остатъчна аура — в мрачно-кървави тонове. Наистина, съседните сгради изглеждаха само малко по-добре, но тази...

— Всъщност нищо не пречи да надзърнем там — отбеляза Лайк. — Още сега. Вземи Шведа и Димка — и напред.

— През моста със сфинксовете, нали? — уточни наблюдателния Швед. Беше забелязал сфинксовете през прозореца на автомобила.

— Ами как иначе? Мостът, между другото, се нарича „Египетски“.

— Добре. — Арик се спогледа с Шведа и Рубльов и тримата бавно тръгнаха към асансьорите. Другите останаха да гледат Питер от осемнайсетия етаж.

Излизайки от хотела, разузнавачите свиха вдясно, придвижиха се по „Лермонтовски проспект“, минаха споменатия мост, после продължиха петдесетина метра по крайбрежната улица. И се озоваха на мястото.

Ако сградата нямаше такива мрачни и мръсни стени, тя щеше да е дори красива. Еркери и фронтони, високи прозорци — всичко това, събрано на едно място, би направило архитектурата на всяко здание неповторима, единствена.

— „Климов“, номер девет — прочете Шведа надписа на мръсната, някога бяла табелка. — И едновременно — „Фонтанка“ сто петдесет и девет. Те какво, да не би да имат два адреса?

— Както виждаш — каза Димка Рубльов и отметна глава, разглеждайки горните етажи. На лицето му падаха дребни дъждовни

капчици.

— Тия тук определено са психявали — измърмори Шведа.

Вляво от сградата, ако я гледаш от улицата, някога е имало още една — за това красноречиво говореха глухите, без нито един прозорец, съседни стени. Сега между тези стени имаше малко пространство, обрасло с рядка трева и обилно наторено от кучета. Зад него се виждаше малко дворче. Откъм дворчето стените на сградата изглеждаха по-светли — без рижи и сиви тонове, само мръснолимонени. До един от прозорците, самотно и напълно не на място, надничаше сателитна антена.

— Струва ми се, че е тук — предположи Арик, показвайки средния вход.

Влязоха. Отвътре входа изглеждаше така, сякаш по стълбите са минали поне стотина пъти орда варвари, въоръжени с кирки, флумастери и спрейове. На всеки етаж имаше по два апартамента. Тези на първия етаж имаха номера две и петнайсет.

— Брей! — не се сдържа Димка и се захили. — Интересно, какви ли ще са номерата на втория етаж?

— Според мен, — дълбокомислено отбеляза Шведа, — дванайсет и петдесет и три.

Димка отново се изхили, но още щом се качиха на следващия етаж, смехът му секна. Собствениците на апартамента отдясно бяха поставили метална врата, но не си бяха направили труда да поставят табелка с номер. Затова пък лявата врата, древна и дървена, гордо носеше в горната си част номер.

„53“.

— Ох — Димка Рубльов чак се разстрои. — Наистина петдесет и три! Ти какво, да не си гледал вероятностите?

— Не, не вероятностите — невъзмутимо поясни Шведа. — Погледнах табелките преди да влезем във входа...

— Не вход, а фойе — прекъсна го Арик. — Та ние сме в Питер. Нима не виждаш колко шикозно и тържествено е всичко?

— Особено паяжината и надписите — вметна Рубльов.

Стените бяха украсени с известната трибуквена дума, за всеки вкус — с печатни, ръкописни, готически букви; имаше даже стилизация като японски йероглифи.

— На горния етаж са апартаменти три и шестнайсет — съобщи Шведа. — Но според мен нямаме работа там.

— Брр. — Рубльов отчаяно потръска глава. — Но каква е логиката? Ако апартаментите вървят подред петнайсет, две, дванайсет и петдесет и три?

— Какво общо има логиката? — учуди се Арик. — Та това е Питер. Не търси логика там, където я няма и където такива мръсни места наричат „фоайета“.

— Не е ли време да спрем с чесането на езиците? — поинтересува се Шведа. — Стигнахме. Трябва ни петдесет и трети. При това сега там няма никого. Дали да не влезем и да огледаме?

В този миг и тримата бяха докоснати от нещо — през сумрака, през дълбоките му слоеве:

„Влизайте! Оглеждайте!“

— Хм — прецени Арик. — Изглежда, че Лайк ни подкрепя. Е, щом е така, да тръгваме.

Те привично пропаднаха в петното на своята сянка и се оказаха в света на Различните, където нямаше прегради като заключени в обикновения свят врати.

В апартамента не живееше никой. Макар че се чувстваше: посещаван е доста често. Но той повече приличаше или на запустял офис, от който са изнесли цялата мебелировка, или на временен склад, който в момента е празен. Най-богата на мебели се оказа кухнята: там имаше дървен очукан стол и две табуретки, отдавна загубили оригиналния си цвят. От ръждясалия кран на мивката се стичаше тънка струйка вода.

Първата стая, най-малката, беше на практика празна, ако не броим матрака до стената и одеялата с възглавницата на него. Те изглеждаха неочаквано чисти и спретнати, сякаш току-що ги бяха донесли от магазина. До матрака, в запечатани пликове, имаше купчина чаршафи от спални вагони. Общо взето, тук можеше напълно спокойно да пренощуваш, без да рискуваш да хванеш бълхи или краста. В стаята имаше и полилей, много прашен до пълна непрозрачност на плафоните. Овехтелите тапети се напъваха да се отлепят от стените; виждаше се, че периодично ги подлепват в ъглите, но без особено старание. Просто така, да не висят като парцали.

Съседната стая беше два пъти по-голяма. В центъра ѝ стоеше кашон от телевизор, който без съмнение изпълняваше ролята на маса — върху него имаше мръсни съдове, най-вече пластмасови чашки за еднократна употреба и праисторически порцеланови чаши със счупени дръжки. Около „масата“ имаше импровизирани столове от най-различен вид: много очукано пластмасово столче (вероятно откраднато от близкото кафене), две пластмасови щайги от бира „Балтика“, къс пън с възглавничка отгоре, закрепена с два пирона, две купчини книги, дъвен телевизор „Рекорд-12“ и даже използвана тоалетна чиния, върху която срамежливо беше поставен шперплат. На шперплата се виждаха размитите черни букви на адреси — най-вероятно в миналото е бил капак на пощенска пратка.

Една от стените на стаята беше покрита с еднакви плакати: знаменитите васнецовски богатири, надпис „Чернодробен патрул“ и адреса на някаква клиника, неизвестно защо — харковска. На перваза имаше купчина импровизирани пепелници, в ъглите — редици от празни бутилки. Вместо полилей от тавана висеше обикновена крушка. Китайски двукасетъчен касетофон до стената; антената му беше опъната докрай. Значи тук слушат радио. Пиейки и пушейки.

Но третата стая беше заключена. В сумрака.

* * *

Малко след като Турлянски, Шведа и Рубльов отидоха да огледат подозрителната сграда, Лайк, след като си прошепна нещо с Лариса Наримановна и изпрати нанякъде Ефим, предложи на Ираклий и Симонов да се поразходят по „Невски проспект“. Долу те без никакви проблеми хванаха такси и след четвърт час слязоха на ъгъла при Халите^[1], близо до „Метропол“.

Симонов, който искаше да засипе шефа си с въпроси още в колата, най-накрая не издържа, покри и тримата със заклинание за нечуваемост, което ги пазеше и от досадния дъжд, и се поинтересува:

— Лайк, кажи ми, защо мислиш, че в тази сграда се събират Черните?

— Не мисля, знам.

Лайк се спря да си купи цигари.

— Откъде? — не се отказваше Симонов.

— От Махмуд — изръмжа Лайк. — Това е оперативна информация. От Прага.

— А — веднага грейна Симонов. — А пък аз си помислих... Е, тогава бързо ще ги намерим.

— И така щяхме да ги намерим — спокойно и уверено каза Лайк, след като запали. — Погледни например е-ето там, на проспекта.

Симонов послушно завъртя глава, огледа с недоумение тълпата пешеходци и едва тогава съобрази да погледне в сумрака.

По тротоара вървеше демон. Типичен демон във въображението на хлапак, нагледал се на евтини филми на ужасите. Червенокожо рогато чудовище, обсипано с нокти и бодли. Аурата му беше тъмночервена и нея отчетливо се забелязваха обърнати пентаграми, които изглеждаха безвкусно и не на място, като ПВЦ-стъклопакет в прозорците на селска църква.

— Това Черен ли е? — прошепна Симонов, оглеждайки се.

Лайк и Ираклий стояха до него, също в сумрачния си облик. И Лариса Наримановна беше наблизко, и наблюдателят от инквизицията Хена, и наблюдателят от Светлите Алексей Солодовник. Жалко, но никъде не се виждаше Пресветлият Хесер. Сякаш Различните си бяха уговорили среща на „Невски“ и сега бавно се приближават от различни страни.

Синият мъх шаваше по стените на сградите. Бавно-бавно пълзяха по улицата сенките на автомобилите. Глухо и басово звучаха звуците. Сумракът живееше, както бе живял вече хиляди години и както ще живее винаги. Какво го интересуват грижите на обитателите, по-голямата част от които са само безплътни сенки? А и самият той, в по-голямата си част, е само сянка на истинския свят.

Черният вървеше, без да се обръща и без се интересува от нищо около него.

— Забеляза ли? — попита Лайк. — Той е полупотопен в сумрака. Затова не ни вижда добре.

— Забелязах. — Ираклий недоволно погледна към Светлия наблюдател. — И все пак няма да е зле, ако този идиот се махне от пътя на Черния.

Само миг преди тези думи Лариса Наримановна изчезна — отиде на втория слой на сумрака. А след още няколко секунди изчезна

и старателният глупак Солодовник. Вероятно не без помощта на вещицата.

Хена се държеше по-мъдро, като за пример. Той просто стоеше на ъгъла с чаша бира в ръка и гледаше след Черния.

— Ираклий, мини през проспекта — нареди Лайк. — И тихичко го следвай. Симонов, ти ще вървиш от тази страна. Само че не се вирай много в него. Аз ще го пресрещна. Това е, марш от сумрака.

Те се върнаха в обикновения свят, където беше изминало съвсем малко време.

По-малко от половин минута.

Симонов фиксира с поглед Черния — в обикновения свят той изглеждаше като обикновен студент: дънки, тениска с изображение на някаква метъл група, маратонки, чадър, раница на рамото му. На ципа на раницата се люлееше метален череп на къса верижка. Ако Симонов беше просто човек, той не би успял да различи черепа от другата страна на „Невски“. Но Симонов, легионерът от Винаца, беше Различен. И, изпълнявайки своята мисия в злия северен град, той се придвижи по проспекта вляво, покрай Халите. Успоредно на пътя на Черния.

През това време Ираклий и Лайк пресякоха улицата. Ираклий следваше Черния на около дващестина метра, а Лайк направо в движение скочи в тролейбуса. Лариса Наримановна, дори и да беше излязла от сумрака, не се показваше, също и Светлия. Хена остана на кръстовището.

Черният изобщо не забелязваше че го следят — вървеше си по проспекта, докато не стигна Дома на книгата, където благополучно се вмъкна. Ираклий неотстъпно го следваше, без проблеми различавайки нужния му гръб в тълпата. Симонов побърза да пресече; Лайк, в типичния си маниер, слезе от тролейбуса в движение и влезе през стената в Дома на книгата.

„Да, — помисли си шефът на киевските Тъмни с неочаквано въодушевление, — отдавна не ми се е налагало да се правя на Пинкертън. Само си стоях във «Виктория», пиех си «Оболон», пуших пури...“

Впрочем, той с удоволствие отбеляза, че не е загубил никой от навиците си, а обикновената улична работа дори му носи определена

радост и вселява в него весела ловна възбуда. Значи още не беше ръждясал, независимо от годините...

Питерецът крачеше уверено и целеустремено, явно знаейки предварително къде отива. И доведе украинската тройка до отдела за фантастика. Едва тук той се зае да крачи бавно между стелажите, като от време на време вземаше някоя книга и я разглеждаше. След малко се застоя в поредния проход. Ираклий запуши единия изход, преструвайки се, че чете новия Корнеев, а Симонов зае позиция от противоположната страна, ровейки из рафта с преоценени книги. Лайк величаво и бавно се приближи до Черния, застана до него и взе от рафта новия роман на Ярослав Заров „Новите карти на рая“, издание на „Нова космогония“^[2].

В продължение на три минути и двамата стояха, прелиствайки страниците. Лайк, след като намери наистина харесало му място, одобрително цъкна с език, поклати глава и каза полугласно:

— Хубаво!

Черният неволно погледна към обложката. Като видя, че това е Заров, той презрително изкриви уста, сякаш беше видял върху салатата си тлъст земен червей.

— Не сте ли го чели? — дружелюбно го попита Лайк. — Пише отлично!

— Тази нискоинтелектуална помия да си я четат московчаните — високомерно отвърна той.

Лайк доволно се усмихна. Ето ти и повод за заяждане!

— Ай-ай-ай, — укорително поклати глава киевчанина. — А в някои среди за такива думи може и... да получиш един по мутрата. Впрочем, книгите на Заров наистина не са за ума на всеки.

Черният бавно остави книгата, която държеше в ръка, на рафта и също толкова бавно се обърна към Лайк.

— По мутрата? — попита той и се усмихна неприятно. Някак хищно, по злодейски.

И почти веднага влезе в сумрака. По своему — не изцяло, а само частично, като нормален Различен при леко мимолетно въздействие. Изглежда, че това му беше обичайният маниер.

Лайк, естествено, отдавна беше маскиран така, че да прилича на обикновен човек. Той гледаше Черния в демонския му облик именно така, както би му се искало, с ужас и паника, но всъщност с големи

усилия се сдържаше да не се засмее; толкова нелепо и глупаво изглеждаха действията му.

Впрочем, ако на мястото на Лайк беше обикновен човек и дори слаб Различен, щеше да му се стъжни. Черният възнамеряваше да изпие жизнената енергия на жертвата си — приличаше на онова, което правят вампирите. Само че без никаква кръв — чиста биоенергетика. Лайк виждаше, че Черният няма нужда от зареждане, беше сит до гуша, а не всички Различни могат да запасяват енергия. Този определено не можеше. Той възнамеряваше да изхвърли всички погълнато отново навън, от което навярно щяха да пострадат околните, чиито лош късмет ги е отвел в отдела за фантастика именно в този момент.

Симонов и Ираклий наблюдаваха крадешком, всеки от своята страна, готови да се намесят във всеки момент.

„Е, добре, хлапенце — помисли си Лайк. — Като искаш да се фукаш — изфукай се малко.“

След което създаде прост силов контур, който Различните наричаха Пръстен на Хорменхаст. Същността му беше в това, че силният маг черпеше енергия от долните слоеве на сумрака, отдаваше я като своя, а всичко, което се изхвърляше навън, го отвеждаше обратно в сумрака.

Черният питерец не познаваше добре даже първия слой на сумрака, а за съществуването на по-долните слоеве очевидно дори не подозираше. Нищо чудно, че не разбра какво става. Просто започна да тегли енергия, мислейки си, че е жизнената сила на жертвата.

Но после събитията се развиха в неочаквана посока. Черният не беше успял да изпие и изхвърли почти никаква значителна енергия, когато отнякъде изскочи Светъл. Някъде иззад стелажите, сякаш се е криел там, притаен на най-долния рафт.

— Нощен Патрул на Санкт-Петербург! Всички да излязат от сумрака!

Гласът беше тънък и пресеклив, като на пубертет.

Точно в този момент Лайк много ловко изобрази случаен пробив на неинициран Различен — пропадане в сумрака, въпреки командата на Светлия. Именно там, в света на сивия полумрак и протяжните звуци, шефът на киевляните за пръв път срещна погледа на демона-питерец. Той изглеждаше малко объркан — първо, заради появяването

на Светлия и второ, заради това, че доскорошната му жертва неочаквано се оказа негов събрат.

Симонов вече беше решил да се намеси, когато фигурата на Светлия изведнъж се смачка като попивателна хартия и по много познат начин хлътна един слой надолу. Безпогрешно се разпознаваше почеркът на Лариса Наримановна.

А Лайк сякаш само това и чакаше — изскочи от сумрака, потен и раздърпан, и неволно повлече със себе си Черния.

— Да бягаме! — извика Лайк, дърпайки го за раницата.

И Черният се подчини на стадния инстинкт — като всеки простак.

На входа едва не ги спря охраната, но бдителните рамки не запищяха тревожно, а и Ираклий и Симонов малко помогнаха и прикриха шефа си. Лариса Наримановна така и не се показа.

Веднага завиха встрани от „Невски“ и известно време тичаха по тротоара, като по чудо не бутнаха на земята някой от минувачите, които страхливо се отдръпваха към стените. После се мушнаха в първия двор, който съзряха.

Едва там, в мръсния и мокър питерски двор, Лайк си позволи да си поеме дъх.

— По дяволите! Какво беше това? Какво означава това? — много натуралистично изхриптя той към Черния и предпазливо го погледна.

Онзи помълча многозначително и отговори с неочаквана тържественост:

— Изглежда, че си един от нас. От избраните.

— От кои? — Лайк въпросително изви вежди, но вътрешно се кикотеше.

Питерецът покровителствено сложи ръка на рамото на Лайк.

— Не мога да говоря сега. Ще узнаеш, когато му дойде времето. Ела утре вечерта, в девет часа, на крайбрежната „Фонтанка“ до Египетския мост. Там ще те посрещнат. И не се страхувай от нищо — много скоро другите ще се страхуват от теб.

— Това е срещу един хотел, нали? Един такъв голям?

— Да, срещу „Съветски“. Само че от другата страна на „Фонтанка“.

— А какво ще има там?

— Нали ти казвам — ще разбереш. Това е, време е да тръгвам. Ела непременно.

Черният суетливо се обгърна със сянка и мина през стената. Все пак странно влизаше в сумрака. Някак грубо и неумело.

Лайк известно време гледаше тъпо към изронената мазилка на стената, през която изчезна питерецът, после въздъхна и запали цигара, прикривайки огънчето от досадния ръмеж.

Ираклий и Симонов си позволиха да се покажат едва след пет минути.

Лайк пушеше „Лъки Страйк“ и размишляваше.

— Е, как е? — попита нетърпеливият Симонов.

Лайк не отговори веднага.

— Бива. Хванете някой автомобил.

— Лариса Наримановна ни чака на улицата с „Ланчия“.

— Ами тогава защо стоим? — учуди се Лайк. — Да тръгваме!

В двора миришеше нетърпимо на пикня — в разгара на бягството Лайк не беше обърнал внимание на това. Едва сега, когато страстите се успокоиха...

Освен вещицата, на задната седалка на ланчията седеше някаква потна и разрошена личност, в която лесно се разпознаваше Светлият патрулен. Симонов и Ираклий, като двама биячи от гангстерските филми, седнаха от двете му страни и го притиснаха между тях. Лайк, въпреки че беше шеф, обичаше да се вози отпред, освен когато беше в лимузината с Платон Смерека.

— Ама че кола си избрала, Лариска — изсумтя Лайк. — Това по улиците не е настилка, а истински кошмар — дупки, канавки. Ще съсипеш ходовата част.

— Не мрънкай, шефе — весело отвърна вещицата. — Таратайката е омагьосана.

Лайк многозначително изхъмка.

— Слушам те, Лариса Наримановна, и се изумявам. Уж почтена жена, помъдряла с годините и само дете не си побеляла. Откъде този тинейджърски жаргон?

— Пука ми — все така весело отговори вещицата. — Аз съм млада. По-млада и от този сополанко — ако поискам. Да не мислиш, че с Бахтерев или Джовани си общувам на такъв жаргон?

— Е, за Бахтерев и Джовани ти даже се обличаш другояче...

В момента вещицата беше облечена с блестящи стреч панталони, плътно обвиващи всички съответстващи форми, ефимерна блузка и червена кожена куртка. Впечатлението малко се разваляше от кецовете, но Лариса Наримановна, като истински професионалист, предпочиташе да работи с кецове, отколкото с обувки на висок ток. Впрочем, веднага щом работата приключеше кецовете изчезваха, понеже истинската вещица винаги има под ръка цял гардероб и голям шкаф за обувки. Но Лариса Наримановна винаги предпочиташе да шофира с кецове.

— Аз не се обличам за Бахтерев или Джовани, а за себе си — заяви Лариса Наримановна. — Точно ти ли не го разбираш?

Вещицата шофираше много умело и не един шофьор днес прокле побърканата мацка в скъпата кола. Но нима човек може да прокълне опитна вещица, която освен всичко друго беше в много добро настроение?

Напълно невъзможно.

Светлият гледаше в нищото като сомнамбул. Симонов периодично го поглеждаше; когато разговорът между Лайк и Лариса Наримановна постепенно затихна, Симонов се изкашля предпазливо и попита:

— Шефе, а с този зеленчук какво ще правим?

Лайк изхвърли фасата през прозореца и отвърна безгрижно:

— Ще го разпитаме и ще го предадем в ръцете на Пресветлия Хесер. Като първи отчет и първи прът в колелетата. Демек, Светлия маг от пето ниво Кирил Батурин е провалил операция на специалната група под троен патронаж, дъра-бъра — сто чадъра, и т.н.

— А той провали ли я? — притесни се Симонов.

Лайк само изпръхтя — издевателски, имайки предвид дори не „обиждаш ме!“, а „дрънкаш глупости“.

Ланцията премина като болид през Египетския мост и зави надясно, към входа на хотела, пъхайки се под припряно вдигната бариера и принуждавайки един огромен като автобус джип да набие спирачки. От джипа се измъкна някаква гологлава мутра с тъмни очила, но още при първия поглед към изскочилата от ланцията Лариса Наримановна всичко му стана ясно и без думи. Джипът и неговият стопанин се отдалечиха, преглъщайки обидата.

* * *

Съвещанието щеше да се проведе в стаята на Ираклий. Лайк, Лариса Наримановна и самият Ираклий почти час изграждаха магически бариери и обвиваха стаята с полунепроницаем щит. „Полу“ — защото всеки достатъчно силен Различен можеше да влезе в стаята. Но виж, да подслушва отвън — нямаше начин. Много деликатна работа. Лайк изхаби за нея цели два стари амулета от своя далеч не неизчерпаем арсенал. На Арик това му се стори странно — да изхабиш стари амулети заради обикновено съвещание? Но, от друга страна, Арик знаеше, че Лайк не прави нищо напразно. Дори когато ти се струва, че пръска пари в обикновен запой, можеш да си сигурен: той не пилее, той инвестира.

И въпреки това...

Докато чакаха да ги извикат в стаята, се появи Ефим, много доволен от себе си. Ефим видимо растеше: не само че не започна да се хвали с постиженията си, но дори не заразпитва колегите си за посещението в подозрителния дом.

После се появи непознат навъсен вещер и се представи като шеф на питерския Дневен Патрул. В Москва на Различен с такава сила не биха поверили дори ръководенето на отдел. В Киев изобщо нямаше отдели. Но в Питер не е имало нищо по-добро. При нужда, Шведа би се справил с него само с леко помръдване на кутрето. Арик — изобщо без движения.

„Пфу — сепна се Арик. — Та това е Тъмен! Защо ми е на мен или на Шведа да воюваме с него? Съвсем изкрейзих в тази Палмира, проклета да е! Вярно казваше Лайк — тя поглъща всички, без да подбира, с усмивчица и поклон. Сигурно само тук Черните са могли да възникнат. Където изяждането на себеподобните е не просто норма, а и доблест.“

Шведа така и не се отлепи от лаптопа си; скоро надникна Димка Рубльов и обяви, че ги викат.

В стаята на Ираклий, освен тримата висши киевчани, вече присъстваха наблюдателят Алексей Солодовник и двама Светли, приблизително на пето-шесто и трето-четвърто ниво. Те седяха настрана, до бюрото, изпънати, сякаш бяха залепени за облегалките на

столовете си. Лайк се беше изпънал цинично на необятния креват; Лариса Наримановна седеше на крайчеца на същия креват — на повече от метър от Лайк. Ираклий беше заел едното кресло. Рубльов още от вратата се насочи към второто, така че за Симонов, Шведа, Ефим, Арик и местния Тъмен останаха само неподредените столове. Лайк изразително погледна часовника си.

— М-да — каза той с известно съжаление. — Явно Пресветлият Хесер няма да дойде, щом го няма досега.

Солодовник погледна намръщено към Лайк и избуха:

— А защо да идва? Аз съм наблюдателят.

— Наблюдател? — Лайк внезапно скочи, заемайки седяща поза. — Саботьор си ти, а не наблюдател! За какъв дявол се влачеше след нас на „Невски“?

— Работих — навъсено каза Солодовник и сведе поглед надолу.

— Ние работихме — ехидно уточни Лайк. — А ти ни пречеше по всички възможни начини. Защо, питам, стърчеше на пътя на проследявания от нас обект?

— Вие го срещнахте случайно — заяде се наблюдателят. Впрочем, не много уверено.

— Случайността не отменя работата — с категоричен тон заяви Лайк. — И след като Черният сам падна в ръцете ни, трябваше незабавно да изчезнеш. Вместо това стърчеше на ъгъла като прожектор във въглищен склад. Като че ли Лариса Наримановна няма какво друго да прави, ами трябва да гони разни дребосъци от района на операцията!

— Аз си изпълнявах задълженията — опита се да се оправдае Светлия.

„Ъхъ — помисли си Арик. — Оправданията са любимото занятие на Светлите. Виновен е всеки друг, но не и те самите: обстоятелствата, случайността, съдбата. Но в никакъв случай не и Светлите! Техните намерения винаги са чисти и неопетнени!“

И най-смешното е, че те наистина смятат своите намерения за чисти. По свой начин, разбира се.

— Твоите задължения, миличък — продължаваше да унижава злостастния наблюдател Лайк, — са да стоиш в някоя дълбока дупка и да изпращаш на Хесер подробни отчети. Изобщо не ме интересува какво ще пишеш в тях — така или иначе в тях няма да има много

истина. Интересува ме ситуацията да е такава, в която наблюдателят на Нощния Патрул не ни проваля оперативната работа. Така и предай на Хесер. Разбра ли? Сега вие.

Лайк се обърна към другия Светъл.

— Ти, ако не греша, ръководиш Нощния Патрул на Санкт-Петербург. Така ли е?

Онзи, който беше по-силен, кимна мълчаливо.

— Прекрасно. Значи трябва да си получил същите директиви и предписания, както и Хесер.

Лайк изобрази възможно най-уместната гримаса: смес от презрение, отвращение и съжаление.

— Е, в рамките на твоята компетентност, разбира се, понеже ти си като молекула в сравнение с Хесер. И въпреки това. Ти си длъжен да знаеш, че на поверената ти територия, — много гнусна територия, трябва да отбележа, — се провежда външна операция от специална група Различни под троен патронаж. И си длъжен да уведомиш подчинените си. И да заповядаш: при среща с членовете на специалната група при никакви — подчертавам: при никакви обстоятелства! — да не се намесват в ставащото, а напротив, по най-бързия начин да напуснат местото на събитието. Мисля, че не трябва да обяснявам защо, да ви поразии Маниту? Знаеше ли за мисията ни, или не?

— Знаех — прошепна Светлия.

— Уведоми ли подчинените си?

— Уведомих ги...

— Тогава за какъв...? — риторично и кратко попита Лайк.

— Кирил е влязъл в магазина случайно, тогава той не е патрулирал...

„Ама разбира се — изкоментира мислено Арик. С известно ехидство. — Нали беше през деня, а не през нощта.“

— Не ме интересува! — прекъсна Лайк новия поток от оправдания. — Впрочем, това са празни приказки. Сам ще се свържа с Хесер и Инквизицията. А на вас да ви е като обеща на ухото: ако по време на операцията видя дори един Светъл, това ще бъде оценено като директен опит за провал на тази операция. След което тази информация ще отиде в Прага. Моментално. Изяснили ли ви се?

— Изясни не се — отвърнаха хорowo Солодовник и шефът на Нощния Патрул. Твърде инициативният патрулен Кирил така и не пророни нито дума.

— Тогава къш отгук. — Лайк рязко махна с ръка, отправяйки тримата Светли, а едновременно с това и сваляйки печата от вратата на стаята.

„Да... — помисли си Арик Турлянски. — А после ще кажат, че магът екстра-класа Александър Шереметиев, известен и като Тавискарон, злодейски е издевателствал над начинаещи Светли магове. И това, общо взето, ще бъде истина — само наполовина, както е прието при Светлите...“

— А сега ти. — Лайк се обърна към единствения Тъмен абориген, вещера, колега на Лайк по длъжност. Аборигенът рефлекторно се сви. — Това, че досега не съм срещнал нито един питерски Тъмен, ми хареса, макар че заслугата за това едва ли е твоя. Постарай се да не ме разочароваш и в бъдеще. Нареди на твоите да стоят тихо, като мишлета под метла, докато работим. Имаш ли някакви данни за Черните?

— Малко — отвърна вещерът, след като преглътна. — Когато ни наредиха да се заемем с тях, повечето сътрудници бяха в отпуск...

— А и сътрудниците са само дребосъци — продължи да се заяжда Лайк. — Добре, продължавай.

— Два пъти сме срещали Черни, но всеки път успявах да избягат и затова не открихме нито едно тяхно леговище. А срещите си провеждат винаги на различно място.

— Числеността им известна ли е? Поне приблизително?

— Не.

— Регистрирани ли са сблъсъци между Черни и нормални Тъмни?

— Не.

— Ясно — обобщи Лайк. — Нула. Както винаги. Нямам повече въпроси. Сбогом.

— Довиждане — моментално скочи вещерът.

— Не ме разбра — студено се усмихна Лайк. — Именно „сбогом“. Защото много се надявам, че никога повече няма да те видя. Нито по време на операцията, нито след това.

Вещерът кимна и излезе припряно.

Известно време възстановяваха защитата на вратата. Лайк, както обикновено, размишляваше, отново излегнал се на кревата. Лариса Наримановна пушеше и загадъчно се усмихваше.

— Ираклий — обърна се Лайк към домакина. — Бъди така добър, обясни на колегите всичко, което се случи. Дори и на тези, които присъстваха.

Под „присъстващи“ се разбираше Симонов, а под „останалите“ — всички освен Лариса Наримановна.

Ираклий, с неговият неподражаем акцент, се зае да разказва. При това толкова красноречиво и артистично, сякаш произнасяше цветист кавказки тост:

— На всички е известно: ако искаш да намериш някого в Питер — иди на „Невски“! Правилно ще бъде, ако преди това разучиш и вероятностите. Точно така и направихме. Най-вероятното място за среща с първия Черен беше ъгълът на „Садовая“ и „Невски“. Аз вървах след Черния, Игор ме прикриваше откъм отсрещната страна, Лайк ни прикриваше изобщо, а Лариса Наримановна ни пазеше от глупаци, да благодарим на тази мъдра жена.

— Има се предвид, когато завлече наблюдателя на Светлите от пътя на Черния в дълбините на сумрака — доволно уточни Симонов. Той изглежда още не беше разбрал, че част от обясненията за предназначени и за него.

— Да. — Ираклий насочи показалеца си към Симонов и продължи: — Черният ни доведе в Дома на книгата и заседна в залата, в която по чиста случайност се намираше и един от местните Светли патрулни — онзи, който мълча като шаран под похлупак, ето на това място само допреди няколко минути. Беше грехота да не се възползваме от такава прекрасна възможност да изгоним Светлите на прилично разстояние. Което и беше направено с присъщите на опитните работници от киевския Дневен Патрул ловкост и умение.

Ираклий се усмихна доволно и поглади разкошните си мустаци.

— Лайк провокира Черния да приложи сила; Светлият, естествено, се намеси; всичко това беше надлежно зафиксирано и впоследствие предадено на адептите на Светлината — не питерските, разбира се, а московските. Също така и в Прага. Уважаемата Лариса Наримановна прикри оттеглянето ни от мястото на събитието. Общо взето, сега работим без директно наблюдение от страна на Светлината

— наблизо ще остане само сътрудникът на инквизицията, но той не ни пречи, а напротив — ще е символ на Европейската подкрепа на Различните и гарант на безпристрастността и мъдростта на Инквизицията изобщо. Аз казах!

Ираклий сам си изръкопляска, останалите въодушевено го последваха.

— Юнак! — похвали го Лайк, преднамерено копирайки акцента му. — Каква реч каза, въх! — И вече без никакъв акцент: — И изобщо, трябва да се работи весело, с шеги и закачки. Животът всъщност е един театър, приятели мои, един непрестанен и безкраен театър.

— Драма или комедия? — поинтересува се Шведа с жив интерес, също така престорен.

— Както се получи. Добре. Арик, докладвай — какво има в сградата?

Турлянски, без да си промени физиономията, съобщи:

— Бърлога на Черните. Би приличала на хипарско свърталище, ако не беше една от стаите.

Арик млъкна.

— Е? — пришпори го Лайк. — Не ни мъчи!

— Там има олтар. И много култови дреболии: пентаграми, свещи по стените и т.н. Бих предположил, че стаята е любимо място на Различен, който се смята или за сатанист или за основател на някаква друга адска секта. Но мога да кажа със сигурност: на този олтар са убивали хора. При това многократно. Най-вече — девойки. А момчетата — ха-ха! — са ги чукали. Връзвали са ги за ръцете и краката и са ги чукали. По най-разюздан начин. Очевидно, също ритуално. Остатъчната аура там е такава, че направо те заболява главата до пръсване на слепоочията.

— Тоест...

— Черните ги ръководи жена. Тя е на около трийсет, може би и малко отгоре. Максимум трийсет и пет. Брюнетка. Повече нищо не мога да кажа.

— Значи ето къде ме поканиха утре — изсумтя Лайк. — На инициация. Да, очертава се такава мръснишка вероятност.

— А поканиха ли те? — поинтересува се Лариса Наримановна.

— Ъхъ. Утре в десет до Египетския мост.

— Да можех да се включа... — замислено проточи вещицата. — Арик, да организираме групова оргия?

Турлянски вежливо се усмихна. Симонов се присви рефлекторно — очевидно поради огромния си опит, придобит под началството на друга опитна вещица във виницкия Патрул.

— Няма да има място на олтара — с известно закъснение подсказа Шведа. — Във всеки случай, за мен няма да има място, ако там вече има двама.

— Стига дрънканици! — скастри подчинените си Лайк. — Имаме съвещание, ако сте забравили. Ефим, твой ред е.

— Влязох в контакт — съобщи Ефим, сияйки. — Поканиха ме на локално сбирание. Е, без жертвоприношения. Предполагам, че всичко ще се изроди във вулгарно пиянство с леки буйства и дребни безобразия.

— Кога?

— Тази нощ.

— Значи няма да успеем да поспим? — ужаси се Лайк.

Ефим си погледна часовника.

— Всъщност дотогава има почти десет часа.

— О-о-о! — облекчено проточи Лайк. — И къде е купончето?

— В интернет кафето на „Невски“, близо до Московската гара. В единайсет.

— Мда-а — философски измърмори Шведа. — Всички в този проклет град ги тегли към Москва. Не е случайно това, ох, не е случайно!

На никой не му и хрумна да коментира толкова очевидна мисъл.

---

[1] В оригинала — „Гостиний двор“, историческа сграда в Санкт-Петербург. Бел.прев. ↑

[2] „Нова космогония“ е измислено издателство, което руските фантасти използват при различни публикации. Бел.прев. ↑

ПЕТА ГЛАВА

В девет и половина отново се събраха в стаята на Ираклий. Само Лариса Наримановна я нямаше, неизвестно защо. Най-вероятно причината за отсъствието ѝ беше известна на Лайк и, може би, на Ираклий. Останалите бяха в неведение.

Лайк, който влезе последен, не започна да протака, а измарширува до пепелника, угаси цигарата си и се изпъчи, оглеждайки своята гвардия.

— Значи така — обяви той. — Започваме. Арик, ти ще отидеш на срещата при моста вместо мен.

Турлянски въпросително вдигна вежди.

— Не се притеснявай, днешният ни клиент е убеден, че в магазина се е заяждал, а после е бягал, именно с теб. Лариса Наримановна не яде напразно съомгата и хайвера си. Не се разкривай много. Ако те повлекат към олтара... потърпи, нужно е за работата. Освен това ти винаги си одобрявал подобни приключения. Накратко, действай според обстановката. Гледай. Слушай. Запомняй. Вниквай. Твоят разказ ще лежи в основата на по-нататъшната ни стратегия. Колко е часът?

— Десет без двайсет и пет — автоматично отвърна Ефим.

— Слизай долу, обърни сто грама уиски на бара — и на моста. Поеми образа на Черния...

Арик притвори очи и се отпусна. На Лайк не му беше необходимо дори това.

— Късмет.

Турлянски кимна, стана и бавно се отдалечи.

В бара той избра черен „Jim Beam“.

— Швед! — продължи с инструкциите шефът на киевчаните. — Ще отидеш с Ефим. Дима, ти също. Ще действате по следния начин: Шведа и Ефим ще са заедно, приятели и така нататък. Дима, ти ще си сам. Смятай се за охрана; трябва да се защитим от всякакви изненади. Ако се наложи — действай твърдо, но се постарай да не оставяш

много следи. Почиствай откъм сумрака. Задачата ти е като на Арик: гледай, слушай, запомняй, вниквай. Хуквайте към кафето още сега, ще поровите в мрежата, ще поиграете на някой куюйк, накратко — дръжете се естествено, сякаш не сте на задание. Но дори и за секунда не забравяйте, че всъщност сте на задание. Веднъж на час — задължително отрезвяване. Въпроси?

— Кой ще командва? — попита Ефим.

— Никой. Та вие отивате на вечеринка.

— Ясно.

Шведа нямаше въпроси.

— А аз? — резонно се поинтересува Симонов.

— А ти отново ще дойдеш с нас — каза Лайк.

Симонов кимна. Харесваше му да ходи с началството. Че на кой не би се харесало?

А на Ефим му харесваше да се скита по всякакви младежки места. Интернет кафето напълно влизаше в тази категория. А спътниците на Ефим — Шведа и Димка Рубльов, — предпочитаха да си стоят вкъщи, да пият от стратегическия си запас и да влизат в мрежата от домашния, познат до последния бит в хард диска, компютър. Впрочем, Шведа често влизаше в мрежата не от дома си, но затова пък — винаги със своята машина, обожавания лаптоп на фирмата DELL. Затова най-приповдигнато беше настроението на Ефим. Сигурно оказваше влияние и относителната му младост-неопитност — всеки можеше да си спомни първите крачки в професионалното поприще и свързаното с тях вълнение.

Рубльов слезе от таксито на няколко пресечки от площад „Въстание“. Шведа и Ефим — точно срещу арката, водеща към кафето. Докато Ефим плащаше, Шведа се отдалечи на няколко крачки от автомобила и се огледа. „Невски проспект“ тази вечер изглежда точно така, както „Невски“ вечерта. Тълпи народ, върволица от автомобили, слой мръсотия по мокрите сгради, ниско и тежко небе. И безкраен, отвратителен ръмеж. Дори рекламата изглеждаше някак помръкнала и нерадостна.

Таксито изръмжа с двигателя и се отдалечи. Ефим, прибирайки в движение портфейла, се приближи до партньора си.

— Дали първо да не хапнем? — попита Шведа.

— Ами хайде — не възрази Ефим, тъй като имаха достатъчно време — още нямаше десет часа, а срещата с новите „приятели“ на Ефим беше в единайсет. — Къде ще идем?

— В „Гамбринус“, там бирата е чешка — без колебание каза Шведа. — Съвсем наблизо е.

Дори в този неприветлив град, където почти нямаше Различни, бродягата Швед се ориентираше като местен.

В единайсет без петнайсет, след като се нахраниха и изпиха по литър пилзенска бира, те се върнаха при интернет-кафето.

Пред входа Ефим нервно трепна с рамене.

— Притесняваш ли се? — съчувствено го попита Шведа.

— Притеснявам се — честно отвърна Ефим. — Може да се каже, че това ми е дебютът...

— Ще свикнеш — безгрижно махна с ръка Шведа. — Ако не блееш и не сглупиш, от всяка бъркотия можеш да се измъкнеш.

— Тъхъ — кимна Ефим.

— Е, да тръгваме...

Шведа и Ефим влязоха.

В кафето имаше много хора, нямаше никакви свободни терминали и трябваше да чакат, но изглежда днес не беше писано на киевчаните да се ровят из интернет или да играят „Кудейк“. Още на вратата някакъв дългокоско със студентско-металически вид помахна с ръка на Ефим. Новият познат на най-младия от киевчаните пиеше бира „Степан Разин“ в компанията на подобни младежи, облечени изцяло в черно.

— Привет! — поздрави дългокоското. — Пийпъл, това е Ефим от Киев. Няма да повярвате, но е *наш*!

— А този? — не много приветливо попита един от седящите, вдигайки брадичка към Шведа.

Погледът му беше пронизителен и настоятелен — направо бормашина, а не поглед.

— А това е мой приятел — непринудено поясни Ефим. — Наше момче.

— На това момче вече му е време за пенсия — измърмори недоверчивият питерец.

Видимата възраст на Шведа наистина не съответстваше на средната възраст на събралите се. Всеки от местните беше най-много

на петнайсет-седемнайсет години. Шведа изглеждаше на трийсет; можеше само да се радва, че Рубльов, със своите внушителни габарити и ясно видима плешивина, ще влезе чак след десет минути и ще наблюдава отстрани.

— Дядка, искаш ли бира? — ехидно попита друг младеж, и в този момент Шведа почувства, че някой неумело и много грубо го провери дали е Различен.

Шведа се беше прикрил предварително, но не напълно. Не си струваше да предизвикват излишни подозрения, откривайки се напълно, но и нямаше смисъл да се прикрива докрай. Лъвът едва ли ще бъде приет като свой в компания на котенца. Впрочем, дори прикрит, Шведа изглеждаше по-силен от всеки от присъстващите.

„Може би трябваше да се престоря на пълен слабак? — помисли Шведа с известно безпокойство. — Ще се разбягат и върви ги търси после...“

— Искам бира — заяви Шведа, издърпа стола изпод един пиян очилатко, седящ на съседната маса и потупа по рамото един от Черните: — Мръдни малко.

Направиха му място; направиха място и на Ефим, който не се реши да вземе столове от съседите, а отиде през цялата зала до най-неудобната маса, стояща плътно до бар-плота.

— От Киев ли си? — поинтересува се притежателят на погледа-бормашина.

Но Шведа, без да му обръща внимание, протегна ръка към пластмасовата бутилка „Степан Разин“. Внимателно разгледа етикета и гнусливо помириша гърлото.

— Що за гадост пиете? — процеди той през зъби. — Няма ли нормална бира?

— Има — отговориха му. — „Хайнекен“. По стотарка бутилката.

— Ами тогава иди и вземи „Хайнекен“. — Шведа бръкна в джоба си и хвърли на масата две сини хартийки от по хиляда. — Дядката черпи.

Секунда-две всички мълчаха, напрегнато и в очакване. После онзи, към когото се обърна Шведа, явният тартор на компанията, все пак се предаде: взе парите и ги подаде на съседа си. Съседът незабавно се отправи към бар плота.

Върна се с неразпечатана кутия цигари в ръцете си.

— Дядка, купих и цигари. Нали нямаш нищо против? Бирата ей сега ще я донесат.

— Казват ми Шведа — каза Шведа. Достатъчно твърдо, но не и агресивно.

И протегна ръка за здрависване. Разбира се, към главния в тази компания.

— Тоба^[1] — представи се тарторът.

Останалите имаха подобни имена: Домошаря, Мързела, Лентяя, Руст^[2], Беха и Кривия.

Изглежда, че „Хайнекен“-ът накара тийнейджърите да се примирят с присъствието на чичкото, понеже барманът не ги остави да чакат дълго.

— Можеш ли да използваш силата? — попита Тоба, безпогрешно определяйки Шведа като по-старши. Ефим беше временно забравен.

— Мога.

— А да влизаш в мъглата?

— В сумрака — поправи го машинално Шведа. — Мога, разбира се.

— Сумрак ли го наричате?

— Да.

— И много ли сте там... в Киев?

— В какъв смисъл? — престори се Шведа, че не разбира.

— Ами такива, избрани, колко сте?

Шведа сви рамене.

— Аз и Ефим. Има и една девойка, но тя остана в Киев.

— У-у — съжалително проточи Тоба. — Значи вие сте съвсем диви. Имате късмет, че ни срещнахте, честна дума.

— Ефим ви срещна — уточни Шведа.

— Все пак ви провървя. И с какво се занимавате там?

— В Киев ли?

— Тъхъ.

— Живеем. — Шведа отново сви рамене. — С какво можем да се занимаваме?

— Ами, — започна да развива мисълта си Тоба, — вие все пак не сте обикновени хора. Значи вашият път е особен, не прилича на пътя на обикновените хора.

— Не знам — безгрижно каза Шведа. — Не съм се замислял за това. Живея си и това е. Не трябва да работя за никого. И няма нужда да се боя от никого, нито от ченгета, нито от бандити. Какво му е лошото на този живот?

— Това не е живот — изпръхтя Тоба. — Това е нищо. Такива като нас би трябвало да имат особена цел.

— Ами сподели. — Шведа надигна бутилката. — Може и да се съглася.

— Например, да увеличаваме силата си. Така ли е, пийпъл?

„Пийпъл“-ът нестройно забръмча, демек, така си е, кой се съмнява.

— А защо? — поинтересува се Шведа, при това напълно искрено.

— Как защо? — стъписа се Тоба. — За да си най-добрия!

— Ние с Ефим и така сме най-добрите там. — Шведа изсумтя. — Къде по-нагоре?

Подобно заявление сигурно би предизвикало пристъп на хомеричен смях у Лайк или Лариса Наримановна, но ролята го изискваше, какво да се прави...

В кафето влезе Рубльов, пушейки цигара. Имаше разсеян вид. Никой от Черните не му обърна внимание, затова върколакът спокойно и непринудено отиде до бар плота, поръча си „Отвертка“ и се поинтересува кога ще се освободи терминал. Барманът отговори нещо в смисъл — кой знае? Почакай, току-виж се освободил някой.

Рубльов остана на бара. Шведа почти не го виждаше — пречеше му покритата с дъждобрани закачалка. И не го чувстваше. Върколакът се беше прикрил...

— В Киев може и да сте най-добрите — снизходително събщи Тоба. — А тук... Макар че теб, чичко, бих те взел в отбора си. Имаш начално ниво, имаш.

Шведа се усмихна.

— Притрябвал ми е твоят отбор — иронично каза той. — Аз съм волен стрелец. Ефим — да, все го влекат разни странни неща. А мен — не.

— Но това е скучно — намеси се притежателят на погледа-бургия, който се беше представил като Руст. — Да имаш такива дарби и да не ги използваш?

— Защо да не ги използвам? — възрази Шведа. — Аз, например, отмъквам парите на рекетъорите по пазарите. Хем доходът ми е приличен, хем не закачам обикновените хора.

— Можеш да отмъкнеш много повече в някой голям магазин — изсумтя Тоба.

— А защо? — прекъсна го Шведа?

Въпросът обърка Черния.

— Тоест... как защо?

— Защо ми е повече, щом парите от бандитите ми стигат? Че и остават. Минавам веднъж месечно — и готово.

— А през останалото време какво правиш?

— Чета книги — призна Шведа. — Е, освен това обичам да пътувам с яхта, но само през лятото.

— Скучно живееш, дядка. Хайде, пийпъл, допивайте бирата и да се изнизваме. Ще им покажем какво е да живееш на пълни обороти.

Бирата беше унищожена и компанията на Черните се надигна.

— Хайде, тръгвай. — Тоба побутна Ефим под лакътя. — Това да не ти е Киев...

Шведа стана самостоятелно. С крайчеца на окото си забеляза, че Рубльов небрежно загаси цигарата си, но не напусна мястото си, нито се обърна.

Те излязоха под нощния ръмеж.

— Къде отиваме? — предпазливо се поинтересува Ефим. Получи се леко страховито, точно както трябваше.

— Където обещах да те заведа. А по пътя ще се позабавляваме малко.

Забавленията на Черните се оказаха много странни.

Близо до скъп и луксозен бижутериен магазин цялата група питерци дружно се полупотопи в сумрака. Нормалните хора продължаваха да ги виждат, но неясно, като в мъгла или при здрачаване. И, естествено, не можеха да им направят нищо.

Двамата здрави пазачи на входа получиха по ритник в корема и лошо направено заклинание за болка. Второто беше излишно — дори и най-силният човек ще припадне за пет минути след такъв удар. Шведа неодобрително поклати глава, но влезе в магазина след Черните, прекривайки през един от нещастните пазачи.

През това време Тоба прескочи витрината и неизвестно защо разкъса блузката на момичето-продавачка. Честно казано, почти нищо не се промени: блузката беше на практика прозрачна и не скриваше абсолютно нищо. Руст и Лодик без излишни приказки се втурнаха към касата, а Лентяя разби стъклената витрина с пета. Диво зави сирена — отвън, на улицата, и вътре в магазина. Беха и Хатан останаха на входа, очевидно — за да отклоняват нежеланите посетители или помощ в образа на милицията. Кривия беше до Тоба; в ръцете му се появи черен найлонов плик.

„Та те са напълно психявали!“ — помисли си Шведа, оглеждайки се изумено.

През това време Тоба изпразни касата в плика на Кривия и победоносно излезе в центъра на магазина, където стояха Шведа и недоумяващия Ефим.

— Искате ли мацка? — попита Тоба, кимайки към продавачката, която напразно се опитваше да се прикрие. — Направо тук?

— Не ми е по вкуса — измърмори Шведа. — Да се махаме оттук. Сега ще дотърчи половината „Невски“.

— Нека! — инатливо тръсна глава Тоба. — Няма да ме спрат. Нито минувачите, нито ченгетата.

Въпреки това, тарторът на местните бандитчета не се задържа на местопрестъплението. Кимна на своите и се отправи към изхода. Един от пазачите, изпотен и с много страдалчески вид, се опитваше да се надигне. Вторият вадеше пистолет от кобура си.

Пазачите получиха по още една доза. Пристигналата милиция също не можа да спре Черните: дори и най-слабия Различен може да мине през обикновени хора като на шега. И минаха.

В сумрака Шведа усети присъствието на Димка Рубльов. Той наблюдаваше ставащото откъм тълпата.

През това време Черните пресякоха „Невски“ — виждаше се къде точно са направили това. На асфалта блестяха парченца от счупени стъкла. Шофьорите с изцъклени очи се оглеждаха стъписано, но никой от тях не разбираше какво става. Руст спря маршрутката — обикновен „Собол“, — а останалите бързо изхвърлиха навън пътниците и шофьора. Зад волана седна Беха.

— Моля! Каретата ви очаква. — Тоба махна театрално с ръка, канейки Шведа и Ефим.

Останалите вече се бяха качили. Шведа и Ефим също седнаха и микробусът, пренебрегвайки всички правила на движението, потегли към Аничковия мост. Шофьорите в насрещната лента припряно завиваха или спираха до тротоара.

Шведа беше в състояние, което с известни уговорки можеше да се нарече стъписване. Искаше му се да прекрати този отвратителен фарс, този напълно безсмислен екшън в центъра на Питер, искаше му се да „вкара в пътя“ тези безотговорни хаймани, но Шведа не беше сигурен дали наистина е дошло време за това, или трябва да почака още малко.

Фактът, че след малко Беха престана да се прави на пилот-камикадзе и започна да шофира малко от малко по-човешки, убеди Шведа да почака.

* * *

Арик се появи в хотела сутринта, вече на разсъмване, а не в среднощния мрак. Лайк и Ираклий го чакаха, убивайки времето с игра на шах в компанията на огромен термос с какао. От какаото беше останала само една трета.

Още щом одесчанинът се качи на етаж, Лайк се изправи и погледна към вратата. Лайк също откъсна поглед от дъската и запали настолната лампа. До този момент в стаята не светеше нищо.

— Идва ли?

— Идва — потвърди Лайк.

— Да, и аз го почувствах. Нещо не е...

— Да — прекъсна го Лайк. — Нещо наистина не е наред.

Арик влезе, видът му беше още по-замислен от обикновено. Лайк мълчаливо взе чиста чаша, наля му какао и я постави пред свободния стол. Арик седна и отпи.

— Е, как е? Беше ли на олтара? — Лайк се опита да звучи весело, но зад бодрия му тон се усещаше леко безпокойство.

— Бях — потвърди Арик. — С всички последствия. Само че мен не ме връзваха като останалите.

— И?...

— Хареса ми.

На лицето на Арик се четеше нещо средно между объркване и мъка.

Лайк дълго и напрегнато се взираше в Турлянски. После въздъхна и попита с надежда:

— Само не ми казвай, че си се влюбил в нея.

— Още по-лошо — измърмори Арик. — Аз я познавам. И изобщо не ми се иска да я убивам.

— Охо! — Такъв поврат на събитията не очакваше дори шефът на мисията. — Е, разказвай. Всичко. Както си е. Толкова подробно, колкото сметнеш за необходимо.

Арик мъчително изкриви тънките си, сега изглеждащи безкръвни устни. Погледът му безцелно блуждаеше, неспособен да се закрепил върху някой предмет, върху някой детайл на обзавеждането.

— Тя беше на почивка в Одеса. Няколко години подред. — Арик за момент се замисли, припомняйки си, и със същия тон уточни: — Пет. Последните пет години. Запознахме се на Моста на тъщата. Нито веднъж — нито веднъж! — тя не спомена Питер. От нея лъхаше на нещо далечно... но не толкова, не като Черните. Знаех само, че е от Русия. От Одеса тя заминаваше за Турция. На следващата година позвъни и каза, че отново ще дойде. И на следващата година. И следващата. Мислех си, че след тази операция ще се върна в Одеса и отново ще я срещна там.

Арик млъкна.

— Защо не разпозна аурата ѝ там, при олтара? При първото посещение, през деня?

Арик криво се усмихна и отпи от какато си.

— Мога да разкажа защо. Но не мога да обясня.

— Разказвай.

— В Одеса тя винаги изглеждала като чародейка от трето ниво. В пиковата си форма би достигнала второ ниво, но само в пиковите. Нищо особено.

Арик млъкна отново.

— Е, и?... — подкани го Лайк.

— А тук тя е извън категориите. Извинявай, Лайк... но ми се струва, че тя е по-силна от теб. Велика.

Лайк се стъписа. Той не смяташе за необходимо да крие удивлението си, когато нямаше причина да го крие. И ако нещо го

учудваше, Лайк опулваше очи и вдигаше вежди.

— Арик — попита загрижено той, — да не си се объркал нещо?

— Разчети образа — вяло махна с ръка Турлянски. — Специално го записах.

След секунда-две Лайк въздъхна дълбоко и печално констатира:

— Уви. Наистина не си сбъркал. Велика.

Шефът на Тъмните прокара пръсти през гъстата си коса, поседя приведен известно време, след което се изправи и разпери ръце:

— Но как? Защо? Нито една следа, нито една нишка! Нито един намек от Прага, дявол да го вземе! А Инквизицията не би изтървала чародейка от *такова* ниво! Това е абсурд, Арик!

— Разбирам го не по-зле от теб, — измърмори Турлянски. — Хей, тук някъде има ли уиски?

Ираклий, който слушаше всичко това с некавказко спокойствие, стана и отиде до барчето. С шуртене наля два пръста, след това погледна косо към Арик (в очите му отчетливо изплува съмнение) и удвои дозата.

— Благодаря.

— Наздраве...

Арик изпи чашата на екс, сякаш беше газирана вода.

— Така. — Лайк вече се беше овладял. — Добре. А какво ще кажеш за останалите?

— Трима са много силни, но... някак неумели. Без тебе, Ираклий или Лариса Наримановна бих се озорил. Но в крайна сметка, бих се справил с тази тройца. Особено с поддръжката на Шведа и Рубльов. Още петима са умерено опасни. Останалите са дребосък.

— Кои са тези трима и тези петима? Има ли прорицатели сред тях?

— Прорицатели няма. Всички са момичета. Млади и глупави. Сякаш силата им се е стоварила изневиделица като сняг върху главата и те понятие си нямат какво да правят с нея. Затруднявам се да ги определя. Нещо средно между вещици и заклинателки, от една страна, и чародейки — от друга, без обичайния уклон към една от страните. Интересен факт: момичетата там бяха само девет, ако броим и... домакинята. Всички останали, всички дребосъци бяха хлапета между тринайсет и дваисет и две години. И още нещо, Лайк. Не знам какво се крие зад това, но ми се стори...

— Какво?

— Че силата на тези момичета е чужда. Тя не е от сумрака. Тя е от някъде другаде. Дори у Тамара.

— С всеки изминал момент става все по-зле — изръмжа Лайк. — Добре, Арик, върви да почиваш. Великите не ги развъпльщават току-така. Дори и когато Инквизицията го изисква.

— Това не ме притеснява, шефе. — Арик погледна Лайк в очите. — Друго ме вълнува.

— Досещам се какво. — Лицето на Лайк неочаквано стана от студено-замислено на разбиращо-съчувствено. Съвсем, ама съвсем малко, почти неуловимо. Може би той наистина съчувстваше на младия и в сравнение с него неопитен събрат, макар че Светлите напълно отричаха възможността Тъмен да съчувства на Тъмен.

— Точно това — каза Турлянски. — За пръв път съм на кръстопът. Дългът ми повелява едно, но аз искам обратното. А това означава, че съм слаб.

Лайк хитро се усмихна:

— Кой знае дали това е слабост, или сила... Добре, върви да спиш.

Арик кимна и стана.

— Вземи си уискито — посъветва го Ираклий.

— При мен има...

Арик се задържа за малко край шахматната дъска, огледа позицията за две секунди и посочи един от царете:

— Белите са мат в шест хода.

— Нима? — учуди се Ираклий.

— Прав е — потвърди Лайк. — Или в шест, или в девет.

Когато Турлянски стигна до вратата, Лайк му каза:

— Между другото, Арик... Дори и да ни няма в хотела, когато се събудиш, не излизай никъде, става ли? Стой си в стаята и гледай телевизия.

— Това заповед ли е или съвет? — мрачно уточни Арик.

— Заповед.

— Я вол, граф!

— Свободно! Изпълнявай...

Турлянски излезе.

— Трябва незабавно да говоря със Завулон — каза Лайк след няколко минути, през които и двамата седяха мълчаливо до шахматната дъска. Ираклий се опитваше да изчисли предсказания мат, а Лайк просто размишляваше. — Изчакай ме тук. Извикай и Лариска, ще ни трябва.

— Добре, Лайк — отвърна Ираклий вече на пустотата. Шереметиев вече беше потънал в дълбините на сумрака още преди да чуе колегата си.

Шефът на Тъмните в Киев отсъства малко повече от половин час. Когато се върна, вече се беше съмнало и утрото озаряваше просторната стая със сива, сякаш избледняла светлина; настолната лампа все още светеше и жълтият коничен оазис изглеждаше почти празнично и обнадеждаващо в тази сивота. Освен Ираклий, в стаята бяха Лариса Наримановна, доста посмачкания Швед (под едното му око имаше огромна синина), по-малко смачкания (и без синина) Димка Рубльов, а така също и една разрошена личност от женски пол, която много приличаше на певицата от „Гату“ — онази къдравата. Възрастта ѝ също беше подобна. Очевидно тази личност още нямаше паспорт.

— Така-така... — Лайк се огледа с неподправен интерес. — Привет на честното събрание. Швед, кой те нареди така?

— Тя — мрачно кимна Шведа към момичето.

— Охо!

Лайк изпрати заклинание за лек транс с небрежен жест. Очите на момичето станаха стъклени и бездушни, тя се отпусна в креслото и застина.

— Очаквам коментари — каза Лайк спокойно, даже с леко скучаещ вид, и скръсти ръце пред гърдите.

Шведа погледна сърдито към намиращата се в транс девойка и също толкова сърдито започна:

— Срецнахме се в местното инет кафе, както беше уговорено. Останахме за малко — успяхме да изпием само по бира — и местните хукнаха навън. По пътя устроиха погром в бижутерията на „Невски“...

— Значи нашите Черни са хулиганствали?

— Да. Шефе, ей-богу, направо ми беше неудобно да гледам тези изцепки, но се сдържах — Димка може да потвърди, Ефим също. После отидохме у тях... — Шведа отново погледна към момичето. —

Там веселието продължи, тъй като нашите нови — (тук гласът на Шведа стана леко ехиден) — приятели бяха осигурили пиячка и плюскане за цяла рота. И после на „младежта“ отново ѝ се прищяха подвизи. Накратко, не издържах, шефе. Упокоих ги всичките до един, освен нея. За всеки случай реших да я поканя на гости, да поговорим. Едва я поканих, леле-мале! Ако не беше Димка...

— Тоест, това детенце се е справило с теб, мага второ ниво с двайсетгодишен и отгоре оперативен опит?

— Почти се справи — мрачно го поправи Шведа. — Почти.

— Шефе — избуча Рубльов от креслото. — Тя е по-силна, отколкото изглежда. Много повече. Изгори ми цялата дясна страна, кучката.

— Нима? — изхъмка Лайк — дали недоверчиво, дали подигравателно.

— Тя беше шефката на тези хаймани — съобщи Шведа. — Въртеше ги на малкия си пръст. Направо като някаква пиратска мадам.

— Ще разберем. — Лайк най-накрая се приближи към прозореца и зае свободния стол. Вдигна оловен поглед към Шведа, който очевидно се чувстваше неловко: — Извинявай, че те питам. Поне другите качествено ли ги унищожи?

Шведа се стъписа. Не от обида — вината пречеше на обидата.

— Качествено, шефе — отвърна Рубльов вместо него. — Аз го наблюдавах. В сумрака — раз и край! Докато тя не се намеси, — кимване към гостенката им, — моето вмешателство не беше нужно.

— Предпоследен въпрос: каква техника използва тя?

— Пирокинеза, ментален шок, зов, почти пълен набор невроконтакт, бойни заклинания от сомокинетичния раздел. Плюс нещо неизвестно за мен — без особена радост в гласа изброи Шведа.

— Ниво? Поне приблизително.

— Над първо.

— Амулети, артефакти?

— Нито един. Гола мощ и техника.

— Ясно, значи е чародейка. Тогава последен въпрос: къде е Ефим?

— Отиде за бира. Каза, че му треперили ръцете и ще му помогне само „Оболон оксамитово“. Не го спряхме, шефе. — Шведа опипа

синината под окото си и се намръщи болезнено. — Ако трябва да съм честен, и на мен не би ми навредила малко „Оболон“.

Лайк се спогледа с Иракий и Лариса Наримановна. Явно вещицата също имаше някаква важна новина.

— Какво? — Лайк въпросително наведе глава и пищната му грива се наклони настрани, като рокер на концерт. — Ревизор ли ще идва?

— Вече пристигна — невъзмутимо го поправи вещицата. — Фон Киссел е в града.

— Пфу, да му се не види! — изруга Лайк. — Той пък какво иска?

— Нямам представа. Изглежда е дошъл да поговори с Хесер, но, както сам разбираш, не мога да гарантирам това.

— Срещал ли се е с инквизитора?

— С Хена ли? Не знам.

— Мамка му. — Лайк беше много недоволен от тази новина. Като се замислиш, посещението на шефа на киевския Нощен Патрул в Санкт-Петербург беше доста необичайно събитие. При това — именно в този момент. Светлите замисляха нещо, като при това почти не се криеха — ако поискаше, маг от нивото на Александър фон Киссел можеше да остане незабелязан, дори да живееше на един етаж с Лайк. Както, впрочем, и обратното — незабелязан можеше да остане Александър Шереметиев, шефът на киевския Дневен Патрул. Само че Шереметиев нямаше право да бъде незабележим, защото беше тук с официална мисия. И това правеше него и отборът му твърде уязвими за задкулисни интриги и сблъсъци. — Твърде преждевременно, ох...

„Или Светлите ни изпреварват?“ — загрижено се запита Лайк.

Като се свържеше това събитие с разговора с Артур-Завулон и с взетото по време на разговора решение, действията на Светлите много приличаха на изпреварващ ход. И това беше много неприятно, защото Завулон и Лайк смятаха да изиграят всички: и Черните, и Светлите, и Инквизицията. А за тази цел трябваше да изпреварват съперниците си не с един ход, а с цели три. За да може всичко да се получи ясно и необратимо: шах, шах и мат.

Без излишно суетене и неуместни разprávии.

Размишленията на шефа на Тъмните бяха прекъснати от Ефим, който се появи с тъмна. Бира.

— Добро утро, шефе! — поздрави Ефим.

— Така! — изкомандва Лайк. — Швед, Рубльов, Ефим — вземайте си бирата и изчезвайте по стаите. Ако се появи Симонов — да се присъедини към вас. Тук няма да се навирате. В краен, съвсем краен случай — ще позвъните. Въпроси?

— Може ли да поспим? — мрачно попита Шведа.

— Трябва. До довечера всички да са в строя. Къш!

Младежите припряно напуснаха стаята. Останаха Лайк, Ираклий, Лариса Наримановна и намиращото се в транс момиче. Лайк премахна трансa от пленницата, но остави Вървите на Захва непокътнати. В резултат от това момичето се съвзе, придоби способност да слуша, вижда и разговаря, но все още не можеше да се движи.

— Е, здравей, гълъбице — ласкаво се обърна към нея Лайк. — Как се каваш?

Момичето го гледаше свирепо и някак съвсем не по тинейджърски. Така можеше да гледа четирийсетгодишна жена, доста мачкана от живота и получила множество жестоки уроци. Чувстваше се — ако не бяха Вървите, би се хвърлила напред като тигрица към решетка. Разкървавайки се и не чувствайки болка.

— А кой си ти, че да питаш? — процеди тя тихо.

Гласът ѝ също не беше момичешки — нисък, гръден.

— Ами в момента аз съм този, който не ти позволява да мръднеш дори пръстче. Според мен, това е доста силен аргумент в полза на правото ми да задавам въпроси.

— Тамара ще ви стрие на прах! Молете се, гадини! Ще ѝ лижете подметките, ако оживеете след олтара!

— Знаеш ли, един от моите помощници днес беше на олтара и оживя. Даже му хареса. Сега си отспива в съседната стая и се готви за втори кръг.

— Лъжеш!

— Аз? — Лайк искрено се учуди. — Аз? — повтори той, сочейки се театрално с пръст. — Господ да ти е на помощ, защо ми е да лъжа?

Момичето не отговори.

— Защо винаги е толкова трудно с децата? — въздъхна Лайк, обръщайки се към своите.

Шереметиев неочаквано придоби много разстроен вид.

— Знаеш ли какво, миличка — заплашително спокойно каза Лариса Наримановна, — остави тези номерца. С теб не говори някой от твоите хаймани. С теб разговаря елитът, ако още не си го разбрала. При това... елитът не от нашите вечни врагове, а елитът от, може да се каже, близки роднини. Ние всички, — вещицата изразително погледна към присъстващите мъже, — сме като теб и твоята Тамара. Само че много, много по-възрастни и затова — много по-опитни. От глупост и незнание вършите дявол знае какво. Ако продължите така — ще ви смачкат, ще ви разтворят в сумрака, ще ви развъплътят. Ако ни послушате, ще живеете, и то доста по-добре от преди.

— Какви ги дрънкаш, лелче? — презрително изкриви лице момичето. — Какви врагове, какви роднини?

Вещицата стана, приближи се, приклепна и я погледна съсредоточено. Както и да го погледнеш — питон и заек.

— Мислиш, че само вие сте такива? Единствени и уникални? Които са способни да управляват обикновените хора, сякаш са стадо овце? Които могат да преминават през стени и да влизат в сивия свят? Да не мислиш, че магията принадлежи само на вас, шепа сополанки? Вие сте просто дивачки, малки и глупави дивачки, които са се събудили в най-мрачния ъгъл на градския парк. Нямаме представа, че освен дърветата, храстите и локвите съществува и един огромен свят, в който има и площи, улици и сгради. Ние живеем в този свят стотици години. Живеем, подчинявайки се на законите и умирайки в тяхно име. Ние не сме дошли нито да ви убием, нито да ви поробим — само да ви накараме да спазвате закона. Да се държите нормално, да ви вразумим, да ви напътим. Разбираш ли?

— Не — мрачно отвърна момичето.

— Лошо — въздъхна вещицата и се изправи. — Освободи я, Лайк.

Лайк моментално премахна Вървите на Захва. Не мина и секунда и придобилата свобода пленница ги атакува. И тримата наведнъж, при това не с някаква дреболия, а с Бича на Шааб, като мощността на всеки лъч беше достатъчен, за да пробие стените.

Разбира се, атаката ѝ не причини никаква вреда. На никого от тримата киевчани. И стените останаха здрави — не напразно в стаята на Ираклий беше поставена солидна магическа защита...

— Ама че инат — неодобрително поклати глава Лайк.

През това време момичето отново загуби способност да се движи. Този път се превърна в статуя — застина, протегнала ръка настрани, в полукрачка.

— Слушай — миролюбиво каза Лайк. — Ние наистина не искаме да ти причиним зло. На теб и твоите приятели.

— Твоят храненик уби всичките ми момчета — злобно извика момичето. — Лъжеш!

— Хм! — Лайк се замисли. — Наистина, доста неприятно се получи. Повярвай ми, ако моят човек не е бил прав, ще му наложа наказание. Много сурово. А като доказателство, че не ти мислим злото, знаеш ли какво ще направим? Ще те пуснем. Само ми обещавай две неща. Първо: не прави повече глупости и не използвай бойна магия — поне не и в хотела. И второ: разкажи на Тамара за нас. Повтори й всичко, което чу тук, дори и да не вярваш на нито една дума. Става ли?

— Вървете по дяволите! Нищо няма да обещавам!

— Всички ще стигнем при дявола, рано или късно. — Лайк едва забележимо се усмихна. — Все пак ние сме Тъмни. Добре, дявол да те вземе, изчезвай просто така, без никакви обещания. Къш!

В следващата секунда Лайк мълниеносно източи сила. Пленницата отново придоби свобода; под краката ѝ се отвори икономичен портал и тя, този път изпищявайки напълно по момичешки, падна от половин метър височина на тревата. Точно в центъра на поляната пред хотела. Лайк се надигна и погледна през прозореца, сякаш се съмняваше в точността на отворения портал. А може би се беше притеснил да не би момичето да си счупи или изкълчи нещо.

— Смяташ, че трябва да им докажем, че не сме им врагове ли? — с известно съмнение попита Лариса Наримановна.

— И това също.

През това време младото питерско дарование се надигна напред поляната и се огледа с недоумение. После неуверено хукна в лек тръс към Египетския мост. Изглежда приземяването беше минало без случайни травми. Лайк, примижавайки, я изпрати с поглед, докато светлото яке на момичето не се скри зад дърветата.

— Нека — уверено каза той. — Така е по-добре.

— Надявам се, шефе — смирено каза Лариса Наримановна, придърпвайки полата си над коленете. — Ти знаеш по-добре. Между

другото, тази тяхна Тамара наистина ли е Велика?

— Така изглежда — кимна Лайк. — Но има някои мътни моменти.

— И какво, Артур възнамерява...

— Разбира се, че възнамерява! — изсумтя Лайк. — Глупаво би било да изпусне такъв шанс.

Ираклий изцъка с език и поклати глава — сиреч, съмнявам се.

— Какво? — напрегна се Лайк.

— Трудна задача — поясни Ираклий. — Инквизицията даде формална заповед да унищожим всички... А сега с Хесер и фон Киссел току до нас...

— Инквизицията даде заповед да почистим Санкт-Петербург от Тъмна секта, състояща се от низши Различни. Ако през това време открием Велика Чародейка и я уговорим да спазва Договора — какво нередно има в това? Какво нередно ще има, ако освен това уговорим още десетина силни чародейки и вещици да спазват Договора? Главното е да се спрат безобразията в Питер. Главното е да се спрат тези сборища и жертвоприношения.

— Светлите ще пречат с всички сили.

— Те винаги са ни пречили с всички сили — философски каза Лайк и съжалително разпери ръце. — Такава е традицията на нашето противоборство.

— Слушай, Лайк — каза Лариса Наримановна. — А Светлите теоретично способни ли са да реморализират Великата или някоя от нейните придворни дами и да ги насочат към Светлината? Може би точно това смятат да направят.

— Не мисля — поклати глава Лайк. — Като са станали Черни, Различните в Питер са се обрекли на Тъмнината. Но всъщност с Артур обсъдихме подобен вариант.

— Дано — въздъхна Ираклий. — Не искаш ли да закусим, Лайк? На мен вече ми стърже коремът.

— Искам — каза Лайк. — Ти загуби, ти ще плащаш. Лариска, ще дойдеш ли с нас?

— Ще ида с Джовани. Сега ще го събудя.

Лайк иронично изсумтя:

— Не разбирам какво ти харесва в този макаронджия? Възнамеряваш да го дадеш да го ухапе вампир ли?

— Как не! — възмути се вещицата. — Да спя с труп? Благодаря, още не съм се наситила на живите.

— А доколкото си спомням, вече обсъждахте ухапване от върколак — вметна Ираклий и се засмя.

— Ама и вие, пънове безчувствени... — махна с ръка Лариса Наримановна. — Може би се надявам на „Фуаран“. До скоро. Ако ви трябвавам — повикайте ме.

— Au revoir! — Лайк помахна с ръка и шеговито се поклони.

Все пак — нали не му подобава на боса на украинските Тъмни да демонстрира реверанс?

---

[1] *Тоба*, струва ми се, е някакво разиграване на руския израз „то бишь“, който означава „тоест“, или, разговорно, „това ще рече“. — Бел. NomaD. ↑

[2] *Руст*, предполагам, идва от немските „Rust“ — покой, или съответно „rusten“ — подготвям, екипирам, приготвям. — Бел. NomaD.

↑

ШЕСТА ГЛАВА

Шведа се събуди в три часа следобяд. Настроението му леко се подобри. Най-много се ядосваше не за това, че някаква хлапачка едва не го пречука, а че се срина. Загуби контрол над себе си, навря се в сумрака и се зае да унищожава питерския дребосък. Дребосъкът, без съмнение, бяха отвратителен. Но няма това е оправдание за Тъмен Различен от второ ниво? Мислено възстановявайки момента на срива, Шведа се ядосваше и на това, че не помнеше почти нищо. Помнеше натрупващото се в душата му раздразнение, кипващия яд, и изведнъж — проблясък! След него — чернота, пропадане и едва тогава — малката дяволица на няколко метра от него и завъртащият се над главата ѝ вихър на Силата, готов всеки момент да се стовари върху него... И страх, отвратителен лепкав страх от осъзнаването, че просто няма да успее да се заслони. А и да беше успял — определено нямаше да му стигнат силиците. Добре, че Димка го измъкна, прикри го грамотно и надеждно...

След като наложи няколко заклинания върху синината и на практика я премахна, Шведа известно време размишляваше: дали да не се обръсне? Домързя го. Обу си кецове и тръгна към Ефим, където остана всичката бира.

В стаята на Ефим бяха Симонов и Димка Рубльов. Е, и самият Ефим, разбира се. Празните бутилки от „Оболон“ под масата вече бяха доста, при това Рубльов пиеше не бира, а чай. Ефим увлечено разказваше истории, прекъсван само от взривове смях.

Шведа седна, отвори си една бутилка и започна да слуша с половин ухо, зает със собствените си мрачни мисли.

Само че към края на първата бутилка и особено в началото на втората се поотпусна и дори започна да слуша по-внимателно. Ефим тъкмо започваше поредната история:

— Вчера четох „Новинар“. Съвсем са се побъркали тези американци! Звъни един тип в полицията и заявява, че съседът му крие в дома си крава, а през нощта я пасе в неговата градина. Е, дошла

полицията, погледнала кравешкото лайно, препотила се, естествено и отишла да тормози съседа. Съседът — в пълно недоумение: каква крава? Вие сте се побъркали, полицаи, къде според вас мога да я държа? В спалнята? Или в банята? А, в гаража? Е, да идем да погледнем. В гаража, разбира се, няма никаква крава — само автомобил. И ни най-малка следа от крава. Ама никаква. Накратко, полицаите се отказали и си тръгнали — все пак кравата не е мишка, че да се скрие в такава къща. И да не се надуши.

След две седмици същият тип пак звъни в полицията, по същия повод, но този път твърди, че е заснел кравата на видеокамера. Дошли, погледнали — наистина крава! Рижа, с рога — всичко както си трябва. Вимето ѝ — до земята. Проверили записа — не е фалшификат, не е монтаж. Крава. Отишли пак при съседа. Съседът погледнал, но само свива рамене: колете ме, бийте ме — нямам представа каква е тази крава и откъде е. Накратко, така и щели да се чудят, но за щастие наблизко минал местен патрулен и замазал нещата. А работата била ето каква: дъщерята на този съсед се оказала Различна, върколак. Преобразявала се в крава. През нощта се измъквала и отивала да пасе у съседите! Представяте ли си? Да пасе! През нощта! У съседите! Сигурно съм се хилил час и половина! Но това още не е всичко. Когато патрулният я попитал защо се преобразява толкова често и защо отива в градината на съседа, тази задокоеанска глупачка заявила, че отивала при съседа, защото там тревата е по-вкусна, а се преобразявала, защото ѝ харесвало да има големи гърди!!!

Симонов изхъхри и се свлече от дивана. Той вече не можеше да се смее, а хлипаше конвулсивно. Рубльов се смееше силно, с пълен глас, и единствено Шведа само се усмихна накриво.

— Напразно се кискате — дочу се от вратата.

Всички, освен Симонов, се обърнаха. Симонов моментално се качи обратно на дивана и суетно си поправи очилата.

Шефът им стоеше до полуотворената врата, облегнат на рамката. В ръцете му имаше пластмасова чашка, вероятно с охладен коктейл. От чашката стърчеше сламка — от онези, пречупващите се.

— Познавах едно момиче-върколак — съобщи Лайк. — То също се преобразяваше в крава. И тя можеше да изпита оргазъм само когато я дояха. Как мислите, много ли време прекарваше в сумрачния си облик?

— Сигурно много — неуверено предположи Ефим.

— Позна. — Лайк повдигна вежди и улови сламката с устни.

— Влезте, шефе — с известно закъснение се засуети Ефим, освобождавайки креслото.

Лайк се отлепи от рамката и влезе; вратата зад гърба му се затвори сякаш сама. За непосветените би изглеждало точно така: изведнъж — бам! И се затвори.

Различните, особено новоиницираните, просто обожават подобни трикове. Да затвориш вратата на хладилника, когато са заети и двете ти ръце. Да свалиш книга от лавицата, без да ставаш. Да пренесеш телефонната слушалка направо в леглото, ако рано сутринта те събуди настойчив звън. По-късно подобни дреболии се отработват до автоматизъм и се извършват без участието на мозъка, само по рефлекс. И сега Лайк едва ли се е замислял за вратата — просто я затвори мимоходом, без да си спомня за нея. А останалите приеха това като нещо подразбиращо се.

— Как е здравето? — поинтересува се Лайк, гледайки съчувствено към Рубльов.

— Нормално — сви рамене той. — Поспах в трансформиран вид. Сърби, мамка му, но иначе съм готов на всичко.

— А ти?

— Готов съм — късо отвърна Шведа. Получи се малко помрачно, отколкото възнамеряваше.

— Виждам, че си заличил „бушона“. Снощи не ти ли беше до това?

— Не беше...

— Е, чудесно. Изглежда лазаретът е празен, всички се хвърлят в боя — обобщи Лайк и остави чашата на масата. Сламката леко се олюля и застина на място. — Между другото, за боевете. Какво се развоюва, Швед? Нали ви наредих само да се запознаете и да огледате. А?

— И аз не знам, шефе — измърмори Шведа, неволно отклонявайки поглед. — Прихвана ме нещо. Ей богу, не лъжа... Стоях, ядосвах се, търпях... И изведнъж: тряс! Сякаш ме изключиха. Съвзех се — а пред мен тази... хлапачка. Приготвила такава тояга, че чак изстинах. И не успявам да се защитя... Добре, че Димка ме прикри. Е, и Ефим помагаше, доколкото можеше.

— А другите Черни?

— Другите вече ги нямаше. — Шведа виновно разпери ръце. — Дори не помня как съм ги обработил. Когато хванаха момичето, за всеки случай сканирах наоколо. В сумрака имаше само ехо и син мъх.

— Колко бяха? Развъплътените.

— Седмина. Дребосъци. Седмо ниво. Един, може би, клонеше към шесто. Абсолютни изроди.

Лайк се замисли за момент.

— Не помниш, значи... — измърмори той след минута. — Странно.

— Смяташ, че са го омагьосали? — предпазливо предположи Симонов.

Лайк прекара длан по лицето си и се втренчи в Шведа:

— А ти как мислиш? Нищо такова ли не почувства?

— Какво? — още по-силно помръкна Шведа.

— Необичайно.

Шведа честно се опита да си спомни. Необичайно... А какво е необичайното? На какво прилича? Никога досега в реалните боеве Шведа не беше попадал под въздействието на силни магове. Затова просто нямаше с какво да сравнява.

— Не знам... Сякаш ме изключиха. За около половин минута. Като че ли не беше повече.

— А ти какво ще кажеш? — обърна се Лайк към Рубльов.

— Нищо не забелязах — сериозно каза Рубльов. — Уж всичко беше спокойно, наблюдавах от втория слой. И изведнъж Шведа — ни в клин, ни в ръкав — започна да сваля Черните един след друг.

— Как по-точно?

— Ами както обикновено: „Шлейф“ и разсейване. Черните, естествено, се съпротивляваха, но какво ще направят с тяхното седмо ниво... Но виж, момичето — отначало изглеждаше най-много на пето-четвърто ниво. И изведнъж със скок — на първо. В крайна сметка, когато я атакувах във втория слой, тя успя да се защити и едва не слезе в третия.

— Ти можеш ли да влезеш в третия слой? — въпросително повдигна вежди Лайк.

— Не — въздъхна със съжаление Рубльов. — Опитвал съм, не става. Затова побързах да овладеем хлапачката, затова се пъгнах под

„Мантията“. Страхувах се, че ще избяга и върви я търси после. Шведа точно тогава помогна, удари я с нещо отзад, тя се разсея... е, и аз я улових.

— Значи не си забелязал абсолютно нищо? — уточни Лайк.

— Относно Шведа — не. Само се учудих — какво се разбесня изведнъж? Но не много. Честно казано, тези Черни пубери вече дотук ми бяха дошли. — Рубльов удари с длан по шията си. — Ако всички тук са такива, трябва да ги мачкаме като хлебарки. Заради тях ще решат, че всички наши са такива...

— А, не, приятели — поклати глава Лайк. — Повече няма да ги мачкаме. Поне докато не разберем по какъв начин скачат от ниво на ниво.

— А те скачат ли? — не повярва Симонов. — Нима това не е обикновена понижаваща маскировка?

Шведа, Рубльов и Ефим наостриха уши. Тях ги интересуваше същия въпрос. Всеки силен маг може да се престори на слаб, но ще заблуди само онези, които наистина са по-слаби от него, поне с едно ниво. С равните или по-силните такива номера не минават. Затова беше напълно логично да се предположи, че младата питерска Черна е по-силна от Рубльов и Шведа и се е маскирала като чародейка от четвърто-пето ниво. А когато се наложи, е махнала маскировката. По принцип, това обясняваше дори факта, че Рубльов и Шведа я надвиха: двама Различни от второ ниво при определени условия могат да се справят с Различен от първо ниво. Кое то и стана, още повече че и Ефим помагаше — макар и малка, това беше значителна тежест на везните на магическия двубой.

Но реалността се преобърна след неочакваните думи на Лайк.

— Скачат — сериозно каза Лайк. — Или поне плененото момиче пред мен се усили на порядък. Недостатъчно, за да стане наистина опасна, но такова усилване без никаква видима причина виждам за пръв път.

Ако толкова стар Различен като Лайк вижда нещо за пръв път, могат да са сигурни: сблъскали са се с нещо наистина необичайно.

Шведа, Рубльов, Симонов и Ефим мълчаливо примигваха, а Лайк бавно, като влечуго през пролетта, посегна към чашата на масата.

— Такива ми ти работи — обобщи шефът на Тъмните и засмука от сламката.

Никой не се решаваше да наруши тишината. Затова Лайк съсредоточено унищожаваше коктейла си. А когато го изпи, със съвсем делничен тон нареди:

— Игор! Вземи Ефим и отивайте в града. Задача: да наблюдавате Черните, ако срещнете такива. И този път да не влизате в бой при никакви обстоятелства! Ако се върнете преди полунощ, тежко ви. И ако разбере, че вместо да следите, сте стояли в някой бар...

— Ами ако Черните влязат в бар? Как да ги следим? — уточни Симонов.

— Да следите — разрешавам — изсумтя Лайк. — За останалото — подвижност и пак подвижност. Между другото, нека Ефим да се упражнява, остави го да води. Ще докладваш за резултатите; все пак и той трябва да се квалифицира някога...

Ефим засия. Без квалификация в Патрула не можеш да получиш никаква перспективна длъжност. Още повече в такъв сънен и мирен Патрул като киевския. А без длъжност, без постоянната нужда да решаваш поставените от началството задачи (колкото по-дълго, толкова по-сложни) беше невъзможно израстването на Различния, неговото умение да управлява все повече Сила и да използва заклинания от висш порядък. Но правото на квалификация също трябваше да се заслужи, като прекараш известно време на най-ниското стъпало на патрулната йерархия като „момче за всичко“.

— Задачата ясна ли е? Естествено, няма да се разкривате. Ще следите само момчетата, момичетата по-добре не ги закачайте; който се пази сам, Мракът го пази.

— Ами — проточи Симонов, — горе-долу е ясна.

— Симонов — заядливо и в същото време студено каза Лайк, — не се прави на идиот. Задачата е или ясна, или не — никакви „горе-долу“. Нещо много си се размекнал в твоята Винаца. Ще взема мерки, ти ме познаваш.

— Задачата е ясна, шефе! — рапортува Симонов и дори скочи, демонстрирайки усърдие. — Ефим! Да тръгваме.

— Стоп-стоп! — задържа го Лайк. — Впрочем, това е задача на Ефим. Какво си го подюркал? Имате пет минути за преобличане и тоалетна. Дима, ти можеш да си починеш, да зализваш раните. Арик, Швед — след мен.

Шефът на Тъмните стана и бързо тръгна към вратата. Арик и Шведа, разбира се, го последваха. Всеки — с предвкушване на предстоящо мъмрене.

Като цяло те почти познаха — по отношение на мъмренето. Но, както обикновено, даже дежурното нахокване техният многоопитен шеф съумя да съвмести с по-глобална постъпка. Каква — двамата разбраха далеч не веднага.

Този път Лайк не отиде в стаята на Ираклий, която изпълняваше функцията на щаб, а в своята стая. Разположението и мебелировката на практика не се различаваше, освен че на масата у Ираклий почти винаги стоеше отворена бутилка „Хванчкара“, а при Лайк напитките варираха. Днес имаше вермут „Утринна роса“.

— Сядайте — измърмори Лайк. — Разговорът ще е дълъг. И, уви, не много приятен.

Самият Лайк, естествено, се разположи на големия, два и половина на два метра, креват.

— Случило ли се е още нещо? — мрачно се поинтересува Шведа, настанявайки се в креслото. Арик, изпънат като дъска, седна в съседното кресло.

— Докато спеше — не.

След това Лайк мълча цяла минута, гледайки съсредоточено в място, разположено някъде между кревата и прозореца. Никой не се осмели да прекъсне размишленията му.

— Швед — сепна се най-накрая Шереметиев.

— Да, шефе? — мрачно се отзова николаевецът.

— Поне наясно ли си, че прати всичките ни първоначални планове по дяволите?

— Разбирам. — Шведа стана по-мрачен и от буреносен облак. — Не се оправдавам, шефе. Не знам как стана това. Сякаш някой ме управляваше като марионетка. Съзнателно не съм вършил никакви глупости, макар че имах желание, още в бижутерийния магазин.

— Изобщо, първоначалните планове да се проследи мястото на сбирщето и там да се унищожат всички, бяха наивни и на практика неосъществими — неочаквано се обади Арик.

Той изглеждаше спокоен и много уверен в думите си.

— Така ли мислиш? — незабавно се поинтересува Лайк. — Обясни.

— Трудно е да събереш всички Черни на едно място, те са твърде своенравни и разделени. Около Тамара се върти само малка група. Около сутрешната ни пленница — друга, още по-малка. Смятам, че тук има десетина такива групи и всяка щурее по собствен начин, това е очевидно. А и за какви планове можеше да се говори без предварително разузнаване на място?

— Кога ти хрумна това?

— Ами веднага — едва забележимо сви рамене Арик.

— А защо мълчеше?

— Защото висшите магове не правят нищо напразно. Това поне съм го разбрал със сигурност. Беше необходим спектакъл „Легионерите съставят план за разгрома на Черните“ — и вие с Ираклий разиграхте спектакъла. Вероятно заради наблюдателя от Светлите.

— Не само. — Лайк изкриви устни в асиметрична усмивка. — И заради Ефим и Симонов. Всъщност, точно затова ги отпратих. Вас ще ви възпитавам по друг начин. Словесно.

— А защо не Ефим и Симонов? — за всеки случай се поинтересува Арик.

— На Ефим още му е рано — лаконично обясни Лайк.

— А Симонов?

— За Симонов вече е късно — безжалостно, и, както винаги, убийствено точно формулира Шереметиев. — Симонов е достигнал тавана на възможностите си. И като маг, и просто като сапиенс. А вие — още не. Имам интерес да ви дърпам нагоре. Особено теб, Арик. Цялата тази експедиция в Питер има една висша цел: да даде на теб и в известен смисъл на Шведа, някакъв опит. Затова тук правя само онова, което никой от вас не може да направи.

— Благодаря, шефе.

— Ще благодариш, когато излезеш извън категориите. — Лайк величествено махна с ръка като античен император в долнопробен филм. — Швед! Отпусни се. И не се съпротивлявай, дори да те боли. Арик, следи внимателно и прави като мен.

В този момент в главата на Шведа се взриви бомба и той изключи — точно както преди унищожаването на Черните и атаката на момичето-вундеркинд. Шведа закрещя и се разтвори в безкрая, но

никой не го чу, защото сумракът и неговият обитател синия мъх погълнаха звука без остатък.

Освен това погълнаха и болката.

Шведа се съвзе, все още в креслото; Лайк се въргальаше на кревата, а Арик седеше на съседното кресло и изглеждаше още помислен, отколкото в началото на разговора. Колко време бе изминало от момента на припадъка му, Шведа не можеше да определи, дори приблизително.

— Оживя ли? — Лайк се надигна на кревата, опрян на лакът.

Николаевецът разтърси глава и седна по-изправено — до момента почти лежеше в креслото.

— Пфу... Май да, оживях...

Лайк не изглеждаше добре. Сякаш беше разбрал нещо много, много неприятно. Лицето на Арик беше напълно непроницаемо — също точен признак за лоши вести.

— Какво има? — напрегна се Шведа.

— Беда, приятелю — мрачно каза Лайк. — Някой страничен наистина те е управлявал.

— По време на боя?

— Да.

Шведа пребледня. Едно е да предполагаш външно въздействие върху твоите личност и поведение. И съвсем друго — да знаеш. Да знаеш със сигурност, че си марионетка, че конците се проточват някъде нагоре и онзи, който е там, може във всеки момент да дръпне някой от тях. И ти вече не си на себе си, ти се усмихваш там, където трябва да плюеш в лицето и да удрияш, без да се замисляш. Да започваш бой там, където е по-добре да потърпиш и изчакаш, независимо от всичко.

— Кой? Черните ли?

— Не знам — отговори Лайк. — Не мога да разбера. Почерк, който не съм в състояние да разпозная дори аз, и метод, за който само съм чувал — много отдавна, в Египет, в Хамунаптра^[1]. И после още веднъж, във Венеция.

— В смисъл? — Шведа изобщо не можеше да разбере за какво говори шефът му.

— Не те е управлявал маг — спокойно разшифрова казаното Шереметиев. — И дори бих казал — не конкретен Различен. Създава

се впечатлението, че те е управлявал самият сумрак.

Шведа сбърчи чело, но от това казаното от Лайк изобщо не стана по-ясно.

— Как така?

Лайк вдигна поглед към тавана и разпери ръце: сиреч, не зная.

— Арик, гледай сега! И ти, Швед, също внимавай. Започваме от самото начало.

Първо. Артур-Завулон не рискува лично да се напъха в Питер. Той е много силен Различен, но много обича да разгребва жаравата с чужди ръце. Затова аз дойдох в Питер, предварително подготвен за факта, че нещата тук не са така прости, както бе обещано. Отдавна се разбра, че не съм сгрешил.

Второ. Тройният патронаж — това, разбира се, е много красиво и тържествено, но на практика означава само едно: нито Светлите, нито Инквизицията са наясно какво става тук. Реално троен патронаж се прилага само когато заинтересованите страни ги е страх да влизат в огъня сами и едновременно с това има риск да се пропусне нещо важно. Оттук и наблюдателите, които през цялото време обикалят наблизо.

Трето. Висшите Различни се заинтересуваха от Питер едва сега; цели трийсет и пет години на никой не му пукаше за този град. Изглежда, в последно време тук е станало нещо, потенциално способно да принесе полза, но и определено — много опасно.

Всичко, с което разполагахме преди заминаването си, бяха тези три извода. Е, и малък улов — Черните. Какво направихме ние?

Ами точно това, което трябва да направят умните и далновидни патрулни. Първо, не започнахме да форсираме събитията по най-вероятния сценарий. Второ, започнахме да извършваме много безсмислени от гледна точка на заинтересованите наблюдатели действия. А така също и действия, които на пръв поглед са глупави и недопустими. Крайният резултат е информация. Е, Арик, опитай се да извлечеш най-важното от това, което знаеш. Само че кратко и ясно.

Арик се замисли за миг.

— Според мен, най-важният извод от всичко случило се до момента, може да се формулира така: зад Черните стои някаква сила, чиято природа е неизвестна както на нас, така и на Светлите и Инквизицията. Целта на всички поотделно е да разберат същността на

тази сила и да не позволят на конкуренцията да разбере. В идеалния вариант — да подчинят тази сила. Така ли е?

Лайк заръкопляска:

— Браво, Арик! При твоето ниво на информираност да достигнеш до такъв извод, и то толкова бързо! Не напразно ти възлагам такива надежди.

Шведа погледна приятеля си с лека завист. Арик винаги е бил по-силен от него. И не само заради възрастта. Като начало, Арик просто беше по-умен. Сигурно затова сега Турлянски беше аплодиран от един от най-силните магове в Украйна, а над Шведа само провеждаха експерименти с неведомата, открита в Питер сила.

— Швед, можеш ли да добавиш нещо за момичето, с което се би? — продължи да разпитва подчинените си Лайк.

Шведа се замисли.

— Неоправдано силна за възрастта си — внимателно започна той след няколко секунди. — Освен ако не е създала мощна илюзия и не се престорила на малолетна, което е възможно, защото тя е по-силна, например от Арик или Ираклий. Или поне така ми се стори.

— Тя наистина е по-силна от теб, Арик и дори Ираклий, но не е създавала никакви илюзии — съобщи Лайк. — Но не питам за това. Каква е тя?

— Тъмна чародейка — сви рамене Шведа. — Според мен. Само че дива. И малко странна... като че ли в нея има и нещо от вещиците.

При тези думи Турлянски хвърли поглед към приятеля си.

— Съвпада — обобщи Лайк. — Арик също характеризира Черните девици като получародейки-полувещици. Е, а сега чуйте какво мисля аз по този въпрос. А и не само аз — сигурен съм, че Завулон, Хесер, фон Киссел и Хена мислят така.

Има поне един начин, чрез който е възможно почти мигновено от слаба чародейка да направиш вещица с впечатляваща сила. Дори и за кратко. При това новоизпечената вещица няма да загуби навиците си на чародейка, а напротив — ще ги запази и увеличи, при това на качествено ново равнище.

Ментор-артефакт. Артефакт с чудовищна сила и възраст — създателят му трябва да влага в него частичка от себе си, частичка от своите умения и душа, а после да чака стотина години, докато артефактът акумулира достатъчно сила. По принцип, след успешната

инициация на такъв артефакт създателят му слиза с едно ниво надолу, а понякога и с две. Ако някой от вас е следил скорошната московска история с Огледалото, там се мярна един от тези артефакти, при това далеч не от най-силните. Нокътят на Фафнир, Сумрачния Дракон, зареден от няколко поколения сектанти.

— Но... — неразбиращо проточи Арик. — Та тук има много момичета...

— Артефактът може да не е само един. По време на фолмарските събития групировката на Улфенор Хридиг е изработила трийсетина такива артефакта и ги е заровила за по-добри времена. След четиристотин и няколко години тази групировка е била разгромена от анклав на Светлите магове начело с Бер Жълтата Свита; малкото оцелели избягали чак в Индия. Хранилището на Улфенор така и не било намерено. И това е само един случай, най-известният. Някога, преди сключването на Договора, такива истории са се случвали непрекъснато. Нищо не пречи някой от артефактите да изплува насред Ингерманландските блата, място с много характерна енергетика. Оттук и неочакваната активизация на Черните в Питер. Оттук и хлапачките, излизащи извън първо ниво.

— Но защо само момичета? — попита Арик.

— Е, това още не е сигурно. Ние... или по-точно, вие, засега сте се сблъскали само с момичета. Може би и някое от момчетата е успяло да се докопа до артефакт. Освен това вещерското начало е много по-силно у жените, те по-лесно контролират натрупаната в артефактите енергия и по-прецизно я манипулират.

— Онази не използваше никакви артефакти — уморено каза николаевецът. — Обикновена работа със сумрака, само че някак груба.

Лайк притвори очи за няколко секунди и леко поклати глава.

— Швед, — проникновено каза той, — ментор-артефактите, особено старите и силните — това не са ти съдове за сила, като обикновените амулети. Те действат по хиляди начини, много от които днес просто са забравени, защото изобретателите им са се превърнали на сенки в долните слоеве на сумрака, а работните им дневници и древните инкунабули с тайните им, дори и да доживеят до наши дни, стават достояние само на малцина. И изобщо знанията, с които оперират днешните Различни, са само върхът на айсберга, надеждно скрит под повърхността.

Шефът на Тъмните винаги обясняваше образно и дори леко витиевато. Впрочем, да се научиш да говориш така беше напълно реална задача, особено ако ѝ посветиш дълги години. Лайк имаше тези години, затова се беше научил.

— Е, и какво ще правим сега? — без видим интерес попита Арик.

— Ще действаме — ухили се Лайк. — И желателно — изпреварвайки Светлите и Инквизицията.

— А ние изпреварваме ли ги?

— Надявам се. Но не съм напълно сигурен в това. За работна хипотеза приемаме, че Черните притежават няколко стари ментор-артефакта. Може, разбира се, да се окаже, че това не е вярно, но засега няма да давам алтернативни версии. Просто няма нужда.

Лайк извади лениво часовника си от джобчето на жилетката, тръсна го, отваряйки капачето, погледна стрелките и също толкова лениво го прибра.

— Всеки момент ще се върне Ираклий. Мисля, че той ще ни разкаже доста интересни неща.

Ираклий наистина се появи след около десетина минути. Но не успя да разкаже нищо. Изведнъж в стаята се материализира сива сянка и от сумрака изникна Лариса Наримановна, влачейки след себе си и Симонов, и Ефим. И двамата бяха в безсъзнание и изглеждаха полупрозрачни — сигурен признак на незавършен процес на развъплъщаване. Ираклий така и замря, с полуотворена уста и чаша доматиен сок в ръцете.

— Кой? — изръмжа Лайк, залавяйки се за работа.

— Черните. Симонов е по-зле, първо него.

Това, което ставаше в момента в стаята на хотела, приличаше на вмешателство от второ ниво. А се наричаше „да върнеш своите хора от онзи свят“ — ни повече, ни по-малко. В украинския екип само Лайк притежаваше достатъчно мощ, за да извърши това без риск за себе си. Манипулирайки силата, ти не само вземаш, но и отдаваш. И колкото по-силно е въздействието, толкова повече се налага да отдаваш. Лариса Наримановна беше направила всичко, което може: беше изразходвала докрай поредните два амулета, а директната работа със сумрака се удава повече на чародейките, отколкото на вещиците.

Ираклий и Арик помагаха. Шведа с всички сили се опитваше да не пречи. Лариса Наримановна просто се свлече в креслото, само дето не се сви на кълбо.

— Светлите идват — невъзмутимо предупреди Арик, продължавайки да помага на Лайк.

— Чувам — отвърна той. — Симонов е готов, сега Ефим.

Превключиха вниманието си на най-младия член на екипа.

— Аха — леко се развесели Лайк, след като го огледа. — Тук почти нищо не трябва да се прави... Ираклий, Арик, оставете, аз сам.

След минута на вратата вежливо се почука. Лайк, вече приключил работа и излегнал се на леглото, помоли:

— Някой да махне защитата...

„Щабната“ стая, в която живееше Ираклий, беше прикрита с истински щитове. Веднага след разговора с Арик и Шведа, Лайк унищожи всякакви следи от магическа намеса.

Влязоха трима — мрачен мъж в инквизиторски плащ, фон Киссел и наблюдателят Солодовник. Шведа и Арик с учудване забелязаха, че лицето на Лайк неволно се изпъна. Ираклий скочи — сякаш е възнамерявал да застане в стойка „мирно“, но се е отказал. Дори Лариса Наримановна неволно се изпъна в креслото и седна по-изправено.

— Grandemeister... — измърмори Лайк, покланяйки се почтително.

— Свободно — без никакъв акцент отговори инквизитора на руски. — Извинете ме, тук съм само за кратко. Намери ли нещо, което би ме заинтересувало?

— Не, Grandemeister. — Лайк заклати глава съвсем по детски. — Още не. Смятате ли, че тук...

— Не е изключено. — Тонът на инквизитора стана леко раздражителен. — Търсете. Знаеш какво да правиш в случай, че подозренията се оправдаят. И ти знаеш. — Последното беше казано на фон Киссел. — И Хесер знае, а щом се е намесил, и той ще изпълни...

Инквизитора с досада махна с ръка и без предупреждение потъна в сумрака. Известно време в стаята беше тихо; после Ираклий се прокашля и седна. Лайк, все още прав, погледна с интерес към Светлите.

— Разбирам, че след като Инквизицията няма претенции по повод... ъ-ъ-ъ... принудената намеса от трето ниво...

— Второ ниво, колега — ехидно, но без никакво тържество в гласа го поправи фон Киссел. — Но вие сте прав, колега. След като Инквизицията не сметна за необходимо да се намеси, то и адептите на Светлината няма да се намесват.

Лайк с неудоволствие погледна към Алексей Солодовник, след което все пак приседна на края на кревата. Не предложи на Светлите да седнат.

— Лариса Наримановна — обърна се той към вещицата. — Официалният наблюдател от Нощния Патрул пак ли е стоял наблизо? Пак ли е пречил?

— Не — кратко отвърна Лариса Наримановна. — Този път не пречеше.

— И на това съм благодарен — изръмжа Лайк. — В такъв случай, на какво дължим тази чест?

— Наминахме с едничката цел — с мазен глас каза фон Киссел, — да се убедим, че с официалната група под троен патронаж всичко е наред.

— Като че ли не виждаш, че не всичко е наред — прекъсна го Лайк, гледайки мрачно към двете тела на кревата му, които постепенно губеха полупрозрачността си.

— И да ви напомня, ако забравите — без да му обръща внимание, добави Светлият. — При откриване на... е, вие разбирате за какво говоря, колега! Да! Та така, при откриването му можете смело да се обръщате към наблюдателя Солодовник, той има постоянна връзка с Инквизицията.

— Съвсем веднагически! — Лайк тропна с чехлите си по пода. — В същия миг, в който го намерим!

— Благодаря ви! — Фон Киссел се поклони светски. — Не смеем да ви задържаем повече! — И със съвсем друг тон: — Да вървим, Леша.

На Шведа му се стори, че Светлите се оттеглиха малко по-припряно, отколкото изискваше ситуацията.

— Щита! — напомни Лайк. Ираклий се зае.

— Почти не се е променил — въздъхна в креслото Лариса Наримановна. — А не съм го виждала деветдесет и шест години!

— Кого? — стъписа се Шведа. — Фон Киссел?

— Инквизиторът, диване такава!

— А...

— Между другото, Арик. — Лайк погледна твърдо към одесчанина. — Ти, разбира се, не знаеш кой беше това. Един от най-великите магове в средновековна Европа, Людвик Йероним Мария Кюхбауер, известен през годините и като Дункел, Оливер Розендорфер и Кармадон — Совина Глава. Той се прехвърли в Инквизицията още когато по Светите земи обикаляха сарацини. Затова младите Различни не го познават. През последните години — Лайк криво се усмихна, — Совината Глава ръководи Пражкия склад за артефакти с изключителна мощ. Познай защо е дошъл днес тук, в Питер?

Турлянски сдържано се прокашля преди да отговори:

— Кхъ-кхъ... Доколкото разбирам, присъствието му говори за две неща. Ментор-артефактите със сигурност няма да попаднат в ръцете на Светлите. Но, от друга страна, няма да попаднат и у нас.

— Напълно си прав! Совината Глава никога и нищо не изпуска от алчните си ръчички. И съветвам всички ви да се боите от тези ръчички — напълно съм сериозен. И освен това — да се боите от неговия наистина нечовешки интелект. Не знам какво се е случило всъщност, но е възможно скорошната кражба от склада на Инквизицията в Берн да е провокирана от него и съветниците му. И Огледалото заредиха, и равновесието в Москва възстановиха, и всички артефакти се преместиха от независимия Берн в Прага, при Совината Глава. Грандмайстерски ход!

— А защо не grosмайсторски? — мрачно се поинтересува Шведа.

— Защото Совината Глава стана meister в днешната Весталфалия, а Grande го нарекоха в Андалузия. И така си му остана... Какво още ви интересува?

Шведа въздъхна потиснато:

— Най-много ме интересува какво е станало със Симонов.

— И той попадна под нечие влияние — равнодушно обясни Лариса Наримановна. — Изцъкли очи и хукна в сумрака да коли и беси. Само че този път го чакаха не дребосъци, а цели две добре екипирани вещици. На пръв поглед — сополанки, само че едва-едва успях да спася Симонов и Ефим и да избягам...

Лариса Наримановна въздъхна дълбоко, посегна към цигарите си и с отвращение каза на Лайк:

— Не ми харесва това, шефе! Стига сме работили на дребно — влизай в играта. Виждаш ли, вече и аз едва се справям. Няма да издържим срещу тях, ако не се намесиш. А няма смисъл да разчитаме на братчето ти и Пресветлия Хесер, те няма да ни помогнат. Ще изчакат Черните да ни стрият на прах и тогава, може би, ще се намесят. Особено ако и Инквизицията се намеси.

— Братче? — учудено повтори Шведа.

Лайк вдигна воднист поглед към николаевица:

— Ами да, откъде можеш да знаеш? Някога фон Киссел беше мой брат. Но това беше много, много отдавна... Права си, Лариска. Време е да се заемаме сериозно. Защото наистина няма да дочакаме помощ...

— Е, чак пък да не дочакате — каза някой в ъгъла, зад щорите, тихо и ясно.

Миг преди това Лайк настръхна — хищно, като котка, — значи го беше почувствал. Шведа не усети нищо — достъпните му два слоя на сумрака оставаха спокойни и бистри, сякаш през тях не беше минавал никой. В момента Шведа се интересуваше само от един въпрос: дали Арик бе почувствал нещо?

— А стига бе! — изуми се Ираклий. — А какво стана с намесата на московчани в Питер?

Артур-Завулон небрежно отмести масичката с телевизора и излезе от ъгъла. След него на освободеното място се появи московският им познат Шагрон, после вампирът-меломан, чието име Шведа не можа да си спомни веднага, и още един съвсем непознат Различен, нисък и невзрачен.

— Свивай знамената, Тавискарон — леко мрачно каза шефът на московските Тъмни. — Родината, разбираш ли, е в опасност, няма накъде да се отстъпва, зад нас е Москва и т.н. Сами ще работим, нищо че е Питер.

При това Завулон бързо — толкова бързо, че Шведа почти не го усети — източи отнякъде сила и я вложи в Симонов и Ефим. Двамата моментално отвориха очи.

Лайк с нескриван интерес се вгледа в московския си колега.

— Хм... Това вече е първо ниво — отбеляза той.

— Нищо. Имам особени пълномощия.

И се обърна към вратата.

Шведа помисли, че цялата компания незабавно ще замине на някъде, но на вратата просто се почука.

„Рубльов — разпозна госта Шведа. — Поне на нещо съм способен в компанията на тези супери...“

— Влизай, Дима — покани го с висок глас Лайк.

Върколакът влезе; лицето му беше разтревожено.

— Какво става тук при вас? — попита напрегнато той.

— Върколак? — Артур-Завулон сякаш подуши въздуха. — Че и маг при това! Това е много добре, такъв ще ни трябва. Лара!

— Да, Артур! — с готовност скочи вещицата. Можеше смело да се обзаложиш, че в миналото между тях е имало нещо лично, между украинската вещица и върховния московски маг.

— Останали ли са ти амулети? Мои, имам предвид.

— Последният — виновно призна вещицата.

— Дръж. — Завулон подаде на Лариса Наримановна малка дървена кутийка, която непринудено извади от въздуха. — Между другото, имаш поздравии от Арина.

— Събудила ли се е вече? — Вещицата вдигна вежди. — Кога?

— Отскоро. — Завулон беше лаконичен.

— А Лушка... Какво стана с Луиза? Нима Арина ѝ прости?

Погледът на Завулон почти не се промени. Почти.

— Луиза не е сред живите вече половин век. Мислех, че знаеш.

— Не знаех... — прошепна Лариса Наримановна.

Изведнъж лицето ѝ стана почти човешко — без онзи характерен вид, който е присъщ на Различните, отдавна преминали столетна възраст.

— Лайк, твоите момчета способни ли са да се грижат сами за себе си тази вечер? — обърна се Завулон към Шереметиев.

— А нима няма да ги вземем с нас?

— Този може. — Завулон дори не погледна към Турлянски, но внимателно и някак гнусливо провери Шведа. — По принцип и този може. За него вече казах. — Кратко кимване към Рубльов. — А тези двамата нека останат.

Завулон си погледна часовника.

— Добре ще е да успеем още тази вечер — въздъхна той. — Докато Хесер е в Москва.

— Върнал се е в Москва?

— Днес през деня. Мисля, че до утре сутринта — тази нощ на Светлите в Питер ще им е много неуютно. И на Черните също.

* * *

По принцип и Шведа, и Арик, и даже проспалия главното Рубльов очакваха изменение в мащаба на действието. Могъщи артефакти, Велики Инквизитори (в миналото — Велики магове), появилият се неизвестно откъде Завулон с подкрепление... След всичко това започваш да очакваш нещо по-особено. Но чак пък такова!

Подкреплението наброяваше десетки Различни. От цяла Европа и дори извън пределите ѝ. Лермонтовския проспект пред хотела беше запълнен с черни като смола автомобили, а над тях блестеше множествена аура — чак небето светеше, ако се вгледаш през сумрака.

Лайк, Ираклий, Арик и Шведа влязоха в колата на Шагрон; Лариса Наримановна замина със Завулон и московската върхушка, а Димка Рубльов беше отвлечен от негов познат върколак от Румъния.

Арик неволно погледна към сградата зад „Фонтанка“ — тя изглеждаше тъмна и безлюдна.

— Там няма никого — поясни Лайк, без да се обръща.

Арик успя да изстиска от себе си само едно неутрално „ъхъ“. Той много се боеше от лошото предчувствие относно Тамара, но в близко бъдеще не се очертаваха никакви неприятности, което малко го успокояваше.

— Между другото — обърна се Шагрон към Лайк. — Когато ви возих из Москва, малко... дрънках излишно. Наистина не знаех, че вие сте шеф на киевския Патрул.

— Няма нищо — благодушно отвърна Лайк. — Нали не каза нищо лошо.

През това време зловещата кавалкада от черни мерцедеси, сааби, лексуси, фордове, опели и други четириколесни зверове потегли. Имаше даже два микробуса и миниванове, също черни като нощта. Дъждът се сипеше по стъклата, поради което градските силуети отвън

изглеждаха странно изкривени. След Египетския мост завиха надясно и доста дълго се носеха по опустялата крайбрежна „Фонтанка“, без да обръщат внимание на светофарите и без да завиват никъде. Имаше кой да се погрижи пътят да остане свободен. А после, след няколко завоя, отпред внезапно се показа открито пространство, без никакво застрояване, даже без настилка. Трева, храсти и пътеки, повечето от които бяха просто утъпкани в тревата.

— Марсово поле? — огледа Шведа пейзажа през прозореца.

— Да — потвърди Шагрон. — Пристигнахме.

Малкото площадче не можа да побере всички автомобили; паркираха на тротоарите и дори на близкото мостче. Различните се бяха погрижили да изгонят хората от мястото на предполагаемия сблъсък, затова тази част на Питер изглеждала опустяла.

Сумракът кипеше, сякаш чувстваше мощта на събралите се Тъмни. А в самия център на Марсово поле се виждаше познатата на украинския екип аура на Черните. Как суперите бяха успели да съберат всички Черни на едно място, си оставаше загадка. А може би те сами се бяха събрали, когато почувстваха, че мирише на барут.

Впрочем, сега сблъсъкът щеше да е на далеч по-високо равнище. Ако преди изглеждала, че няколко Различни ще са достатъчни, за да обуздаят шепа диваци, то днес всичко се представяше в нов ракурс. И диваците не бяха съвсем диваци, и имаха по-голяма сила, отколкото се очакваше. Така че струва ли си да се учудваме, че в играта се включиха такива тузове като Завулон?

Шведа, във всеки случай, не се учудваше.

Не се учудваше и Арик Турлянски. Той беше забелязал, че преди да пристигнат тук, преди да каже „този може да го вземем“, Завулон дори не си направи труда да го провери и оцени. Макар че беше възможно Завулон да е направил това още в Киев. Общо взето, Арик нямаше на какво да се учудва.

Освен това той си мислеше за Тамара. За пръв път в душата на одесчанина цареше смут. Как да защити онази, която изведнъж придоби непонятна власт над Арик? Той би я защитил, без да се колебае — само ако знаеше как. Но Арик не беше готов да тръгне срещу своите. Освен това разбираше, че е безсмислено, нищо че не беше последният по сила сред събралите се на Марсово поле

Различни. Впрочем, дори да беше втори, това едва ли щеше да има някакво значение.

Черните се бяха събрали в самия център на Марсово поле, при вечния огън. В своеобразната квадратна крепост, чийто стени оставаха раздалечени, отваряйки четири прохода. Тъмният десант се беше разгърнал в широка верига, постепенно обкръжавайки тази крепост; скоро веригата образува почти правилна окръжност.

Арик, Шведа, Димка Рубльов, Ираклий, Лариса Наримановна, Лайк, Завулон, вампирът Костя (все пак си спомни името му!), Шагрон — всички станаха част от този пръстен. Не стояха подредени; понякога до тях имаше напълно непознати Различни, но какво значение имаше, ако всички служеха на Тъмнината и имаха обща цел — да унищожат отстъпниците?

Защото непознаването на Договора не освобождава от разплата.

В историята на Патрулите имаше много операции, подобни на днешната. Когато мощта на Патрула — без значение кой — се стоварваше върху самозабравили се диваци или сектанти-фанатици. По принцип всеки Различен постепенно стигаше до извода, че във вечната борба между Светлината и Тъмнината най-ценно е равновесието. И ако не знаеш какво да правиш, прави онова, което ще помогне за запазването на равновесието.

Така поне със сигурност няма да стане по-лошо.

В сумрака над крепостта трептеше синкава мараня. Беше странно да я видиш в сивия, на практика лишен от цветове свят, но всъщност маранята приличаше на осветен оттенък на сивото, а синкава я правеше въображението.

— По-близо! — раздаде се нечия команда.

Гласът беше непознат, но Шведа и Арик едновременно отбелязаха, че не принадлежеше на Завулон.

На първия слой на сумрака Различните вече не изглеждаха като обикновени хора, но никой не беше в пълния си сумрачен вид. В края на краищата, не бяха дошли да плашат, а да наказват, при това да наказват Различни, които не можеш да изплашиш с външния си вид. Черните се забавляваха в Питер до насита, оставяйки след своите оргии такива следи, че от човешка гледна точка и най-отвратителния сумрачен облик на Тъмните би изглеждал като резултат от работа на гримьор за долнопробен филм на ужасите.

— Още по-близо!

Пръстенът послушно се сви.

В мига, когато синкавата мараня трепна и леко помръкна, през отворите между стените нахлуха Черните — безпорядъчна тълпа, която с труд се придвижваше в лепкавия сумрак. Те изглеждаха слаби и неумели; дори в първия, най-достъпен слой от света на Различните, те не бяха потопени изцяло, а оставаха частично и в реалния свят.

Онзи, който ръководеше атаката, пое в себе си силата на целия пръстен. Както няколко десетки мъже заедно повдигат от земята огромен каменен блок, разпределяйки тежестта му помежду си, така и Различните сляха магическата си сила в едно, поверявайки я на най-силния и най-опитния. Шведа, Арик, Рубльов, Лайк — всички се разтвориха в чуждата воля и в чуждото възприятие. Очите им станаха чужди очи, силата им стана чужда сила.

Силата на самата Тъмнина.

От пръстена на Тъмните изригна тежка плътна вълна, почти черна. Вълната бавно се придвижи срещу бягащите и погълна тяхната отчаяна и предварително обречена на неуспех атака.

Атакуваха само момчетата-тийнейджъри, слаби, не повече от жалкото седмо ниво. Тъмната вълна ги помете както цунамито помита рибарски къщи край брега.

Но не ги уби. Просто им отне магическата сила за дълги-дълги години. На всички щеше да им се наложи да станат обикновени хора, да остаряят и умрат в определения срок, спомняйки си с тъга за няколкото магически години.

— По-близо!

Пръстенът пропусна момчетата през себе си и ги блъсна в гърба, далеч от крепостта на Черните. Младежите търчаха, гонени от посетия в душата им страх — безумен, всепоглъщащ, вледеняващ, принуждаващ ги да тичат по-бързо от рекордьорите на стометрова дистанция и да скачат по-високо и по-далече от шампионите по скокове.

Втора тъмна вълна започна да се свива. Стените не я задържаха; вълната мина през тях също така леко, както се промъкна и през отворите. Изглеждаше, че още миг — и останалите защитници (или по-точно — защитнички) ще ги постигне същата участ като бягащите далеч от Марсово поле младежи.

Но в този момент едно от момичетата, стоящо в самия център на малката група, вдигна ръце към безлунното небе и извика нещо неясно, а синкавата мараня трепна като жива и потуши насрещната вълна, бърза и зашеметяваща.

Краката на Шведа се подкосиха; Арик успя да се задържи прав, но едва не припадна от болка.

Ответният удар отвори внушителни пробиви в плътния пръстен на Тъмните; впрочем, повечето паднали се надигнаха и се върнаха в строя. Но имаше и такива, които не станаха.

Арик непрекъснато гледаше към Тамара — именно тя стоеше в центъра на крепостта, вдигнала ръце нагоре. Именно между нейните длани пулсираше светещо кълбо от сила, изтичащо, както изглеждаше, направо от небето. Именно до нейните крака се виеше призрачният пламък на вечния огън — спомен за онези, които са умирали нявга по тези места в жестока по човешки схватка.

Силата на доброволно умрелите заради живота на другите е страшна сила.

Кълбото в ръцете на Тамара ставаше все по-ярко. А езиците на призрачния пламък — все по-високи и неистови.

Пръстенът на Тъмните наруши равномерното си придвижване, поколеба се и се разпадна. Всеки отново стана самият себе си.

Шведа объркано търсеше Лайк с поглед. Лайк гледаше въпросително към Завулон, Завулон се беше втренчил в пламъка, който вече се издигаше по-високо от стените.

А Тамара, леко раздалечавайки ръце, от което кълбото енергия се увеличи почти четири пъти, отправи към небето поредното заклинание. Кълбото се взриви като свръхнова, пораждайки поредната вълна.

Но висшите Тъмни също не бяха безсилни. С известно стъписване Арик и Шведа видяха как на места сумракът сякаш се обръщаше наопаки, като тук-там сякаш из нищото възникваха сферични проломи за нанякъде, изглежда — към по-ниските слоеве на сумрака, и през тези проломи изтичат спирални фуниевидни вихри, които, едва промъкнали се, се разгъват в гигантски ветрила, а тези ветрила разсейват убийствената синкава вълна на защитничките, принуждавайки я да спадне и помръкне безсилно.

Общо взето вълната, пусната от Тамара, не достигна до пръстена на Тъмните. Изчезна, потъна, беше погълната. Но черните вихри не възнамеряваха да изчезват, напротив — уголемиха се и затанцуваха над стените. Арик видя, че вихрите се управляват едва от няколко Различни, сред които бяха Завулон и Лайк. Още двама стояха наблизко; останалите Арик не виждаше — те се намираха на противоположната страна на пръстена, зад магическия пламък на Черните. С всяка секунда вихрите ставаха все повече: отваряха се нови и нови проломи надолу, към самата Тъмнина.

Момичетата на централната площадка се престоиха в учудващ синхрон и се разделиха на двойки, застивайки в странни пози. В разположението им имаше някакъв неуловим ред, странна висша хармония. Тамара също леко промени позата си: сега ръцете ѝ бяха насочени не към небето, а към огъня.

Маранята над Черните се завихри, заприличвайки на купчина сметана. А после вместо огън, от отвора в квадратната плоча на вечния огън изригна ослепителен стълб светлина и прониза ниското и безрадостно сиво небе.

Сякаш самият сумрак потрепери. Черните вихри се блъснаха в стените и се върнаха метър-два назад.

— Мрак! — изсъска през зъби Лайк. Сега лицето му приличаше на череп, дългите му коси се развяваха от несъществуващ вятър — те трептяха в такт с приливите на магическа сила. — Откъде имат такава мощ?

Отговорът на Тъмните беше почти мигновен: най-малко двама от главатарите приеха пълния си сумрачен облик. Завулон, огромен рогат демон, висок почти осем метра, се надвеси над стените на крепостта, която не достигаше дори до възлестите му колена, а малко по-нататък огромен люспест дракон изплю език от димящ огън. Драконът изглеждаше много по-голям и масивен, отколкото по идея би трябвало да бъде при тези размери. От освобождаването на тъмната енергия ушите им писнаха, а слепоочията ги заболяха. В дългата жълта сграда с колоните срещу Марсово поле с глух звън се разлетяха стъклата на всички прозорци; в съседните сгради — изглежда, също, но те не се виждаха добре през наситения със сила сумрак.

На онези момичета, които стояха по-близо до Завулон и дракона, очевидно им дойде в повече — една от девойките припадна върху

плочата, на другата ѝ се подкосиха краката.

Демонът прекрачи през стената, стъпвайки с ноктестата си лапа само на метър от падналите. Драконът махна с криле, готвейки се да полети.

Тамара объркано се стъписа; още една двойка Черни рухна, не държейки се на краката си.

„Какво ще стане сега!!!“ — помисли си Шведа, разтривайки болящите го слепоочия.

От него непрекъснато черпеха сила — и нищо чудно.

— Стойте! — неочаквано извика Арик, напусна строя и се хвърли към прохода. — Тамара, спри, какви ги вършиш!

Предводителката на Черните се обърна, без да довърши започнатия пас, отново с две ръце.

— А! — злобно каза тя. — И ти ли си тук?

— Спри! — Арик точно минаваше до крака на Завулон. Завулон беше навел източената си муцуна и гледаше мрачно към неочакваната пречка. — Ами че ние сме една природа, защо е това безумие?

— Вие дойдохте да ни убиете! — извика с фалцет Тамара.

— Не! Дойдохме да ви вразумим! Дойдохме да поговорим!

— Послушай го, момиче! — с вибриращ бас изръмжа Завулон. — Много ще се радваме, ако не се наложи да убиваме никого.

Над главите им с шумолене прелетя драконът — изглеждаше невероятно, че такава маса е способна да лети, при това — в лепкавия свят на сумрака, където всяко движение се извършваше с огромни трудности.

— Лъжете!

— Не!

— Тогава докажете, че не лъжете!

Арик, без да се замисля, се хвърли напред, към убийствено красивите момичета около Тамара, красиви с вещерската, вампирска, мъртвешка красота на сумрачния си облик. Той беше притиснат от потоци сила и от двойка непознати ударни заклинания, едва не попадна под неправдоподобно силна „спирала на Фармарос“, но все пак успя да се промъкне през нестройните редици на Черните почти до самата Тамара, застана пред нея и я погледна в очите.

— Аз съм в твоята власт — твърдо произнесе Арик.

И отпусна ръце.

Той наистина беше във властта на Тамара — беззащитен и пред Черните, и пред своите. Всеки удар би го помел, пречупил или развъплътил.

„А-аз съм в тво-оята-а вла-аст... аст... аст...“ — повтори глухото ехо преди думите да се разпаднат и да потънат в сумрака.

Двете момичета до Арик гледаха предано Тамара в очите, очаквайки и най-малкия знак. Над тях се образуваше малка синкава топка.

— Той се е побъркал — измърмори Шведа.

— Не — каза Лайк неочаквано сухо и леко мрачно. — Просто я обича.

Тамара не подаде никакъв знак. Тя отново кръстоса поглед с огромния демон и кратко каза:

— Говори.

Стигацият до небесата стълб започна бавно да гасне. За две-три секунди Завулон се смали до нормалните си размери и почти обичайния си облик.

А Арик гледаше Тамара, живата и прекрасната, и глупаво се усмихваше.

Глупаво и щастливо.

---

[1] *Хамунаптра* е едновременно художествена измислица: град в Древен Египет („градът на мъртвите“), около който се развива действието на холивудската филмова продукция „Мумията“, и име на реално съществувал преди 5000 години град в Индия. — Бел. NomaD ↑

СЕДМА ГЛАВА

Същата вечер, когато всичко се поуспокои, екипът на Лайк се отправи към Киев. Лариса Наримановна, заедно с напълно психясалия Джовани, отлетя отделно, разбира се. Ираклий също отлетя: той беше силен маг, вторият по сила Тъмен в Украйна сред онези, които работеха с Патрула.

Но на колегията на Инквизицията поканиха само първите.

А Арик Турлянски остана. Защото и той беше поканен на колегията на Инквизицията, но — напълно закономерно — никой не се учуди на това.

В стаята на Ираклий (след като беше добросъвестно почистена от камериерките), се самонастани Завулон. Той извика Лайк при себе си по много оригинален метод: удари няколко пъти с юмрук по стената, тъй като стаите им бяха съседни, а Различните не се оплакваха от лош слух.

Току-що беше минало полунощ; в този момент с Черните се занимаваше Инквизицията, която буквално наводни Санкт-Петербург. Тъмните Различни бяха отпратени, като заинтересована страна. Впрочем, и Светлите също. След доста изнурителния сблъсък в центъра на Марсово поле Лайк с удоволствие поспя няколко часа. Би поспал и още, но точно тогава почука по стената московският му колега.

Шереметиев влезе в стаята на Завулон без да чука — нали го викаха!

— Здравей, Артур — измърмори Лайк.

— Нали вече се видяхме? — престорено се учуди Завулон. Той знаеше какво ще отвърне Лайк: „Аз спах, за мен вече е утре“.

Лайк отговори точно така.

— А пък аз не спах... Между другото, — Завулон придърпа с крак един стол, вдигна си краката с ожулени обувки върху него и завъртя глава, сякаш се оглеждаше, — кой е поставял защитата? Ти ли?

— Аз.

— Кога ще се научиш да запушваш всички дупки?

— А има ли дупки? — недовърчиво се поинтересува Лайк.

— По въздуха, на шестия слой има енергетичен дисбаланс. Ето тук и ето тук. — Завулон посочи с цигарата къде точно — до прозореца и под закачалката. — Всеки сополанко с бяло зрение...

— Ами опитай — посъветва го ехидно Лайк.

Завулон подозрително присви очи.

— Хм... — съобщи той след няколко секунди. — Наистина. Как го направи?

— Какво значение има — изсмя се Лайк. — Просто така, внезапно озарение. Бялото зрение е достъпно не само по въздуха. Също и в земята. Е, наистина, инверсно и в пълзяща фаза. Търсачите на вода го използват.

— Наистина ли? — учуди се Завулон. — Не знаех!

— Това е, защото съвсем си разпуснал своите вещици, няма кой да работи в земята. Никаква теоретична подготовка, само архаизми с остроумия — и досега наричат артефактите „чудесии“.

— А „Касагар Гарсара“^[1] кой е написал, ще ми припомниш ли? А? Вещиците? А чии вещици? — моментално изравни резултатът Завулон.

Лайк въздъхна дълбоко.

— Добре, сядай... — махна с ръка Завулон, ръсейки пепел по килима. — Питай...

— По-добре разкажи всичко сам. — Лайк с удоволствие се строполи в креслото, извади цигара, опипа дрехите си, но не намери запалка. Затова въздъхна, каза: „А...“ — и запали от огънчето, което се появи на дланта му.

— Добре — съгласи се неочаквано Завулон. Лайк беше свикнал, че от московския колега не можеш да измъкнеш нито дума. През това време Завулон започна:

— Общо взето, точно след като ви изпратих в Москва, ми се натресоха двама плацноосци от Прага. Демек, диспозицията на силите е променена, информацията за Черните е малко поостаряла. Те, виждаш ли, решили, че не съм изпратил теб, а някакви младоци. И се започна...

— А защо не ми каза после? — мрачно се поинтересува Лайк.

— Забраниха ми. Решиха да оставят групата ти „as is“^[2] и да наблюдават. Когато ситуацията, от една страна, се проясни, а от друга — стана критична... Е, ти сам видя.

— Както винаги — измърмори Лайк. — Колко пъти си ме пращал в най-горещата точка, а? На сляпо, без информация?

— Много. — Завулон равнодушно помръдна брадичката си. — Но ти си от онези, които винаги се измъкват. А останалите... останалите не се броят.

— Ти може и да не ги броиш. А аз?

— Ако не успяват да се измъкнат, тогава не струват нищо. И не им е мястото до теб. Между другото, този ваш... хибрид между турци и поляци. Как е? Имам предвид, планиран ли е преход във висшата лига?

— Отлично! Расте. Всъщност отначало мислех да проведа тази операция като негова квалификация. Е, и втория да понатисна, Шведа. Онзи, яхтсменът.

— Доколкото разбирам, останалите са безперспективни? Е, без да броим върколака.

— Един току-що се е излюпил... Знаеш ли я тази история? „О, господи“ — радостно казало пиленцето, излюпвайки се в този най-хубав от световите по Лайбниц. „Пфу, по дяволите“ — казало същото пиленце, залюпвайки се назад по Шопенхауер. Та така, на втория му е време да се залюпва назад. По Шопенхауер.

Завулон се усмихна.

— Жесток си ти, Лайк... Жесток...

— А какво мога да направя?

— Прав си, нищо. Днес цялата колегия се опита да пречупи твоя одесчанин. Поотделно и вкупом. Не се поддава! Той наистина ли обича тази вещица?

— Нима не видя? Там, на Марсовото?

— Е, знам ли... — Завулон изкриви лице. — Може да се натяга пред началството. Сам по себе си рискът не значи нищо.

— Само не ми казвай, че си пропуснал емоционалния фон. Няма да ти повярвам.

— Мда-а. Е, общо взето, Инквизицията гледа през пръсти на неговото изпълнение. А и всъщност той не е направил нищо, противоречащо на Договора. Момичето е потенциална Велика. Хесер,

естествено, настоява за изпълнение на първоначалните задачи, тоест за поголовно развъплъщаване, но Совината Глава и Хена му дърпат юздите. Мисля, че няма да развъплътят и момичетата. И правилно, трябва да ги изучаваме, а не да ги развъплъщаваме.

— А менторите?

— Ами няма ментори! Нито следа от тях. Плащоносците обходиха всичко наоколо, чак до Разлива стигнаха. Олтара от дома на „Фонтанка“ го разглобиха на корпускули — нищо! Горелката от Марсово поле огледаха — обикновена газова горелка, нито следа от магия. На едно от момичетата за проба дадох един вещерски амулет, едва не събори стената. В смисъл — никакви навици за работа със стандартни амулети. При останалите — същата история. Главната е малко по-добре, успява да направи нещо по интуиция, но това...

Завулон леко помръдна с пръсти, подчертавайки несъпоставимостта между уменията на Тамара и силата, с която се разпореждаше като на шега съвсем неотдавна.

— Хм... Но ако силата им не е от амулети, и не е от сумрака — тогава откъде е? — попита с недоумение Лайк, обръщайки се или към вратата на балкона, или към завесата пред нея. Във всеки случай, гледаше някъде натам.

— Совината Глава е позеленял от яд. Явно е разчитал да си попълни съкровищницата. Вместо това — нъцки! — Завулон изхриптя странно, което очевидно трябваше да означава злорад смях и погледна часовника си. — Скоро трябва да тръгваме.

— Къде ще заседават? — попита Лайк и се прозя.

— Ами тук, на осемнайсетия етаж на Рижкия.

— Виж ти! — изуми се Лайк. — А аз обичам да пия там кафе сутрин. Гледката... нищо, че е Питер, пак е красиво.

— На Совината Глава също му хареса. Между другото, за кафето: може би вече трябва да тръгваме? Така или иначе ще ходим в Рижкия корпус.

— Не възразявам.

Двамата магове бавно се надигнаха от креслата, излязоха от стаята (като при това не отвориха вратата — мързеше ги да търсят ключовете) и се отправиха към бара на „Съветски“.

* * *

В определения час Лайк и Завулон се качиха в хола на осемнайсетия етаж, на който две от стените бяха само стъкла. Вероятно тук е имало някакво мероприятие, защото до стените имаше множество боклуци като листовки, баджове, вестници, програми и дори нечий тъмносин пуловер с малък надпис отляво:

Руска фантастика
<http://www.rusf.ru>
Ние сме на 5 години

По леките остатъчни следи от магия беше лесно да се разбере, че хотелският персонал не беше почистил стаята и се е наложило да го направи някой Различен, най-вероятно от Инквизицията. Не с ръце, разбира се.

Арик и Тамара седяха на столовете, където обикновено настаняват свидетелите. Това беше добър знак. Впрочем, Лайк изобщо не се съмняваше в успешния за Тъмните изход от заседанието.

Лайк и Завулон тъкмо си бяха намерили места за сядане, когато иззвъня пристигащият асансьор. Влязоха Пресветлият Хесер, фон Киссел и необикновено сериозният наблюдател Солодовник. Сериозността на наблюдателя беше напълно разбираема: рядко се случва на дребосъци като него (или по-точно — изобщо не се случва) да присъстват на заседанията на Трибунала, при това в присъствието почти само на Велики магове.

Лайк можеше да гарантира за присъствието на петима Велики, ако включеше и отдавна отказалия се от активна работа Совина Глава. Но Великият си остава Велик, дори когато стане инквизитор. Вчера на Марсово поле действаша още четирима Велики, но в момента не присъстваха в залата. Дори сламеномустакатият шеф на Дневния Патрул на Минск, вчерашният Велик Дракон (който на времето беше изплюскал доста овце и друг добитък от стадата на ливонските епископи Мейнхард, Бертхолд и Алберт Рижки) отпътува, макар че обикновено присъстваше на подобни заседания. Останалите просто

пристигнаха, свършиха си работата и се върнаха у дома. Обстановката се стабилизира, сега бе време местните да оправят бъркотията, така че защо да кибичат на скучно заседание, посветено на проблемите в абсолютно чужд за тях регион?

От инквизиторите Лайк познаваше и вампира Витезслав от Прага, завеждащ източния сектор, и наскоро обучен маг на име Максим, който се беше развихрил в Москва преди няколко години и беше известен като Дивака. Оказа се, че наистина е дивак, нерегистриран маг. Ръгаше с дървен кинжал тъмни дребосъци. Какви ли не истории се случваха на прага между реалността и сумрака... Е, разбира се, Лайк познаваше и наблюдателя Хена. Старият върколак, приличащ на невъзмутима китайска статуетка, седеше до Совината Глава и се усмихваше загадъчно.

Скоро се появи бледият като спирохета вешер, шефът на питерския Дневен Патрул, а почти веднага след него — слаб маг, шеф на Нощния. И двамата бяха съпровождани (или конвоирани?) от инквизитори с нисък ранг. Тъкмо се настаниха, когато Витезслав се спогледа със Совината Глава и стана:

— Започваме!

Останалите също станаха на крака.

Две минути изминаха в ритуално четене на Договора: „Ние сме Различни, ние служим на различни сили, но в сумрака няма разлика между отсъствието на тъмнина и отсъствието на светлина. Нашата борба може да унищожи света...“ — и т.н. По принцип всичко беше наред, Договорът затова е Договор, за да се зачита и да се изпълняват неговите наредби. Ето, Солодовник от усърдие чак беше опулил очи. Но когато участваш в такива заседания не за десети, не за двайсети, и дори не за хиляден път, постепенно привикваш и цялата тържественост изчезва без следа.

Когато произнесоха „Времето ще реши вместо нас“, присъстващите (повечето от тях — с облекчение) се настаниха по местата си.

Лайк очакваше, че, както обикновено, един от инквизиторите, изпълняващ длъжността на върховен съдия, ще прочете задачите от дневния ред, но вместо това заговори Совината Глава. Разбира се, той не стана — ставаха само свидетелите при разпит и обвиняемите. Е, и

нещастните гости на такива заседания обикновено също се изправяха на крака. Старата гвардия обикновено говореше седнала.

— Като се има предвид необичайността на разглежданото дело и неговата изключителна важност за знанията на Различните като цяло, колегията на Трибунала сметна за необходимо да призове независим съдия — изскърца Совината Глава без всякаква интонация. — Старите магове, естествено, го познават. Моля!

Витезслав услужливо отвори отдавна окачения портал и от червеникавата мъгла в хола пристъпи нисък Различен със сухо, сякаш проядено от морските ветрове лице. Той беше облечен със старомодни панталони, риза с къси ръкави, шапка на карета и приличаше на добре запазен пенсионер от времето на брежневския застой. Липсваше му само пазарската чанта с кефир в ръка.

Лайк неволно се опули. Определено днешното заседание заплашваше да бие всички рекорди по Велики!

— Представям ви Великия Шиндже, Съдията на Мъртвите, и смирено го моля да председателства на днешното заседание. Именно заседание, а не съд... Пресветли Хесер, можете да не протестирате, протестът ви се отхвърля предварително.

Шиндже, вечният неутрал от Харков, просто кимна на присъстващите, после се обърна към Хена и с уважение се поклони. Хена, разбира се, също се надигна и също наведе почитателно глава. С това ритуалът приключи.

— Витезслав, продължи, ако обичаш — каза Совината Глава и застина, опулил очи. Именно заради този си навик да стои неподвижно, без да мига, някога бе получил прякора си.

— Благодаря. — Вампирът хвърли око на бележките си. — Тема на днешното заседание е искът на Нощния Патрул в град Москва, Русия, към Дневния Патрул на град Санкт-Петербург, Русия — събщи вампирът. — Предмет на иска е дейността на нерегистрирана секта от нерегистрирани Тъмни на територията на Санкт-Петербург и Ленинградска област, а така също и престъпната небрежност на Дневния Патрул в град Санкт-Петербург, които не са открили своевременно тази секта и не са предприели никакви действия за спиране дейността на сектата. Резултатите от тази дейност са смъртни случаи сред Светлите Различни, многобройни смъртни случаи сред хората, принасяне на човешки жертви и извършване на редица

магически обреди, несъвместими с изискванията на Договора. По правилник сега би трябвало да започнем с разпит на свидетелите, но предвид това, че днес не сме на съд, а на информативно заседание, и отчитайки, че от момента на подаване на иска Инквизицията проведе собствено разследване и неговите резултати коренно промениха разбирането за текущата ситуация, предлагам първо да изслушаме доклада на следователите, а после да предложим на ищеца да формулира своите претенции отново. Пресветли Хесер?

— Не възразявам — измърмори той. В гласа му се усещаше лека напрегнатост — какви, по дяволите, нови обстоятелства?

— Максим, ако обичаш!

Думата взе бившия московски Дивак.

— В момента на подаване на иска в Санкт-Петербург наистина съществуваше слабо централизирана организация на самопроизволно инициирани Различни. Тъй като инициацията е преминала без стандартното въздействие на инициирани по обичайния начин Различни, и тъй като причините ѝ не са напълно ясни, механизмът за трансформация на човешката същност в същност на Различен е сработил по доста необичаен начин. Създава се впечатлението, че, след като е започната, трансформацията не е доведена до край. Казано формално, споменатите сектанти не са пълноценни Различни, а само потенциални, на стадия или на замразена, или на невероятно проточена във времето инициация. Съответно никой от тях няма възможност да използва магия от висш порядък и не може напълно да влезе в сумрака. Като следствие, тези полу-Различни представляват енергетична опасност само за слабите Различни, които в Санкт-Петербург са не само мнозинство, а огромно мнозинство, и за хората.

В момента на започване на разследването ситуацията рязко се промени. Над двайсет от споменатите сектанти, всичките — жени на възраст между тринайсет и трийсет и четири години, все пак завършиха инициацията си. Съдейки по всичко, инициацията е протекла и е завършила нестандартно, понеже методите на работа на споменатите сектанти с магическата енергия коренно се различават от традиционните, а самият източник на енергия остава напълно неизяснен. Първо се разработваше хипотезата за откриване от сектантите на заровени артефакти с голяма сила, може би дори ментор-артефакти, които при използване са способни да повишат с една-две

степени нивото на притежателя си, но в крайна сметка тази хипотеза се оказва несъстоятелна. Първо, нито един артефакт не е открит на територията на Санкт-Петербург и Ленинградска област, и второ, завършилите инициация сектанти нямат дори начални магически знания и елементарни навици за работа със стандартни артефакти. Разработваха се още две версии по търсене на алтернативни начини за акумулиране на магическа енергия. Резултатът е нулев и по двете версии. Източникът, от който сектантите са черпили енергия, в настоящия момент остава неизяснен, а поради липсата на каквато и да е теоретична подготовка, самите сектанти все още не могат да обяснят нищо.

Въпреки, че не успя да открие източника на магическа енергия, следователската група все пак успя да направи определени изводи относно нейния характер и природа. Тя не е аналогична на свободната енергия в сумрака, без значение кой слой разглеждаме, нито е аналогична на акумулираната енергия в артефактите и другите носители. Черната енергия, както се договорихме да я наричаме, най-много прилича на управляващи работни потоци, самопроизволно променящи мощността, плътността си и обекта на приложение. С други думи, създава се впечатление, че споменатите сектанти са само ретранслатори, а енергията се манипулира от някой друг. В този случай става напълно ясно защо не можем да открием източника — такъв просто няма. Има някаква същност, която манипулира със свободна или освобождава акумулирана енергия, като при това не прилага работните потоци непосредствено върху обекта на въздействие, а ги транслира към сектантите. Именно това е причината за неконтролируемите изблици на гняв на трима от членовете на киевската група под троен патронаж — влиянието на променената черна енергия.

За младшите колеги, страдащи от особена впечатлителност, пояснявам допълнително: ако смятате, че в Санкт-Петербург се е появил Различен с изключителна сила и управлява останалите Различни както си иска, бързам да ви успокоя: това не е вярно. Органичните същества, към които, без всякакво съмнение, се включват и всички Различни, без изключение, променят енергията по друг начин.

Максим погледна с лека ирония към Солодовник и двамата питерци, след това — към Арик Турлянски и приятелката му. Само че първите трима наистина се бяха напругнали, а Арик изобщо не беше променил физиономията си, за което Лайк постави дебел плюс във въображаемото му лично досие.

Инквизиторът-следовател завърши речта си със следните думи:

— По такъв начин, ние бяхме принудени да направим извод, че сме се сблъскали с непознато явление на природата и сумрака.

Препоръки на следователската група към Европейското Бюро на Инквизицията: да се запазят всички сектанти и да им се проведе обучение по теория и практика на съвременната магия според техните наклонности и естествени показатели. Да се изпрати следователска група в Санкт-Петербург, а така също и група със специално предназначение, способна да се намеси адекватно в случай на непредвидени обстоятелства. На всички Различни се препоръчва да напуснат Санкт-Петербург или да останат след подписване на декларация за приемане на риска.

Благодаря за вниманието.

Максим кимна с достойнство към Совината Глава (той дори не трепна), към съдиите, лично към Шиндже и едновременно към всички присъстващи.

— Имате думата, Пресветли Хесер! — произнесе Витезслав.

Светлият маг очевидно беше успял да оцени чутото и вече прекрасно съзнаваше, че е глупаво и наивно да се надява на изпълнение на първоначалните изисквания за развъплъщаване на Черните.

— Благодаря ви, господин следовател, вашият доклад беше много интересен и познавателен. — Хесер сдържано изръкопляска. — Особено онази част, в която се говореше за същността и характеристиките на магическата енергия, наречена „черна“, и страшния източник на управляваща сила. Мисля, че старите магове ще го оценят и ще се посмеят от сърце.

— Не се превземай, Хесер — без да мърда и сякаш без дори да си отваря устата, каза Совината Глава. Сега той ужасно приличаше на стоп-кадър от руския „Мечо Пух“ — очакваш, че веселото мече всеки момент ще мръдне. Но не, застинало е, гледа в една точка...

— Правилно ли разбрах, че вече е решено да се откаже развъплъщаването на това вещерско сбирание?

— Не, защо? — тихо възрази Совината Глава и най-накрая промени позата си. — Тогава защо да ви събираме? Просто щяхме да ви уведомим. Нашата цел е ищецът да осъзнае безусловната необходимост от такава постъпка.

— Да-да, знам. — Хесер кимна няколко пъти. — Изобщо, харесва ми това заседание. Секретарят е Тъмен...

— Секретарят е инквизитор — със скърцащ глас го поправи Совината Глава.

— ...в миналото — Тъмен маг — продължи Хесер. — Говорителят е вампир. Председател на съда е Великият Шиндже, Сянка на Мрака. В залата са само Тъмни, няма дори проблясък. Разглеждаме дело за трийсет Тъмни... Какво има да се обсъжда? Според мен сега е времето да се възползвам от правото на безпристрастност.

— Правото на безпристрастност го олицетворявам аз — тихо каза Шиндже и погледна Хесер в очите.

От този поглед дори Пресветлият Хесер се присви.

— Искам да кажа, че Тъмните трябва да бъдат съдени от Светъл. Дори и от бивш Светъл.

— Аз вече много отдавна не служа нито на Тъмнината, нито на Светлината, нито на Равновесието, и ти прекрасно знаеш това, Хесер. Аз отдавна вече никому не служа, дори на себе си. Служенето е участ за търсеците.

Гласът на Шиндже беше равен и сякаш беше лишен от ниски и високи честоти, като древен магнетофонен запис.

— Тъмните не трябва да бъдат съдени от Светъл, защото той неизбежно ще е предубеден. Тъмните не трябва да бъдат съдени от Тъмен, защото той също ще бъде предубеден. Вместо да решаваш кой кого да съди, по-добре помисли: а трябва ли изобщо да ги съдиш? Искаш да развъплътиш тези момичета? Тогава развъплъти и онези хлапета, които преди бяха Черни! Всичките седемдесетима човека. Какво ще кажеш, Хесер? Сега те са обикновени хора — така реши съдбата. Дори и да ги развъплътиш — с какво това ще помогне на загиналите Различни и загиналите хора?

— С нищо. — Хесер се мръщеше все по-силно. Много ясно — биеха го на негова територия, и то с неговото оръжие. — Всъщност аз още не съм искал развъплъщаване.

— Тогава за какво говорим?

— Говорим за това — оживи се Хесер, — че Тъмните получават почти трийсет чародейки, потенциално способни да излязат извън категориите, а една от тях е потенциална Велика.

— Прекрасно, вече започна да се пазариш. — Около очите на Шиндже се появиха тънки бръчици. — Какво пък... Думите ти са разумни. Дункел, ще ви се наложи да разрешите на Светлите няколко извънредни едностранни намеси от високи нива. Нека ги брои Хесер, сигурен съм, че Великият Светъл маг няма да е толкова нагъл, че да иска повече, отколкото биха постигнали тази група деца. А що се отнася до Великата... Вече имаш Велика, Хесер. При това с перспективи. Ти ли ще ми се оплакваш?

Хесер унило разпери ръце. Но, колкото и да е странно, премълча.

— Дункел, ти чу решението ми. Тъй като тук вече не се предвижда нищо важно, аз си отивам — каза Шиндже.

Старият Различен стана и се обърна към Витезслав. Той почтително отвори пред него портал, зад който се виждаше обикновена стая, обаче обгърната с червеникава мъгла.

— Да съдиш живите е далеч по-лесно, отколкото да съдиш мъртвите — измърмори Шиндже, влизайки в портала. — На живите винаги им трябва нещо...

По време на цялото заседание Сянката на Мрака нито веднъж не използва магия.

— И така — върна се към задълженията си Витезслав, — Пресветли Хесер, ако обичате, изложете позицията на Нощния Патрул на Москва в светлината на всичко... ъ-ъ... гореизказано.

Хесер помисли за секунда, спогледа се с фон Киссел и отвърна:

— Е, ако съдът утвърди предложението на Великия Шиндже... какво пък... вероятно ще оттеглим иска.

— „Вероятно“, или ще го оттеглим?

— Ще го оттеглим.

— Така да бъде — провъзгласи един от съдиите-инквизитори и удари с призрачното чукче по призрачната подставка.

— Само че... — обади се Совината Глава, заличавайки напълно официалния тон на събранието. — Хесер... Наистина, не прекалявай с въздействията. Първо ниво — не повече от две. И установи времеви интервали, после ще проверя.

— Благодаря, много сте добри — измърмори Хесер. — Имам едно изискване. Тези, — той гнусливо кимна с глава към междинната зала, където момичетата на Тамара очакваха участта си, — не бива да се обучават на едно място. Разпределете ги, по една в град...

— По три — незабавно възрази Завулон, окончателно превеждайки дискусията към плоскостта на баналното пазарене между страните, отдавна и подробно познато на по-опитните. — Помисли за стреса, Пресветли Хесер, на който ще са подложени тези нещастни деца в света на Различните — съвсем сами, без приятели и близки! Би трябвало да те вълнуват тези неща.

— Тези „деца“ скоро ще си покажат зъбките — мрачно отвърна Хесер. — Едни ще започнат да пият кръв, други — да урочасват... Но както и да е, доколкото разбрах, ще се договорим по две в град.

— Договаряме се — кимна Завулон. — Но това не се отнася до главната, нея ще я обучаваме където пожелаем. Колега Дункел?

— Не възразявам — махна с ръка Совината Глава.

В този момент и Лайк реши да не пропусне своето:

— Уважаем съд, уважаема Инквизиция! Бързам да обърна вашето внимание на твърде бедственото положение с притока на нови сили в украинските Патрули — имам предвид Дневните Патрули, разбира се! Не много отдавнашната катастрофа, случила се в Чернобил през осемдесет и шеста, вече има своите последици. Вече се раждат четирийсет пъти по-малко Различни...

— Накратко, Лайк — прекъсна излиянията му Совината Глава. — Какво искаш?

— Предимството на право на обучение в украинските Патрули днес бяха блестящо защитени...

— Десет човека — резюмира Совината Глава.

— Не са ли много за Украйна? — почеса се по слепоочието Завулон. — Дори няма кой да ги обучава.

— Благодарение на тебе — измърмори Лайк. — Всички ги избиха.

— Добре — предаде се Завулон. — Мракът да е с теб, дори преподаватели ще ти отделя.

— Между другото, така и така сме се събрали, имам един организационен въпрос. — Лайк дори стана, което отдавна не му се бе случвало на такива заседания. — Аристарх Турлянски, шефът на Дневния Патрул на Черноморието, по напълно понятни причини го отзовавам в Киев. На негово място възнамерявам да назнача Тъмния маг от второ ниво, неизвестен за повечето присъстващи под името Швед, за което ви поставям в известност. Извинете за тавтологията...

— Брех, че го каза! — впечатли се Завулон. — Направо като Бисмарк в най-добрите му години, дори тавтологията е изящна. Накратко, ти намекваш, че бъдещата Велика също ще иде в Киев?

— Няма да ги разделяме, я. — Лайк с театрален жест посочи към Арик и Тамара. — Още повече, че... техните взаимоотношения всъщност предотвратиха касапницата на Марсово поле.

— През първите години — може — съгласи се Завулон, гледайки в пода. — После ще видим.

Усещаше се, че се съгласява насила.

— От мен това е всичко — припряно обяви Лайк и седна.

— Прекрасно — обобщи Витезслав. — Последната точка от днешния дневен ред: оценка дейността на особената група под троен патронаж, съставена от Различни от Киев и други украински градове.

— Да се признае за успешна, какво има да се оценява — сви рамене Завулон. — Пороботиха както обикновено.

— Светлите имат ли претенции към групата?

Хесер тъжно се усмихна.

— Светлите винаги имат претенции към Тъмните...

— А към групата? — меланхолично го прекъсна Совината Глава.

— Не — каза с отвращение Хесер. — Групата действаше, както обикновено, нагло и цинично, но според нас не е нарушавала Договора.

— Прието — повторно удари с чукчето съдията, давайки думата на Витезслав.

— С това днешният дневен ред е изчерпан. Напомням ви, че на утрешното заседание ще бъде разгледана и оценена дейността на Нощния и Дневния Патрул в Санкт-Петербург за последните десет

години. Колеги кадровици, подгответе, ако обичате, всичко необходимо за регистрацията на новоиницираните Различни Тъмни.

Едва сега Арик си позволи да се отпусне и да се усмихне на Лайк.

И едва след това целуна Тамара.

Очаквайки асансьора, Арик гледаше през прозореца. Съвсем наблизо се простираше нощният град. Хилядите човешки аури се сливаха в единно равно светене; Арик си помисли, че досега никога не е гледал нощните градове от високо и не е знаел, че е толкова красиво. Или може би е красиво защото оттук не се вижда мръсотията?

Голямото може да се види само отдалеч. И обикновено то изглежда чисто и спретнато.

На сутринта Лайк нареди на Арик и Тамара да отлитат за Киев, а самият той изчезна нанякъде, както обикновено. Разбраха се да се срещнат на следващия ден. Във „Виктория“, разбира се.

---

[1] „*Касагар Гарсара*“ — авторитетна книга относно изкуството на гадаенето, черната магия и вампиризма, особено популярна през епохата на Ренесанса. — Бел. NomaD. ↑

[2] *as is* — както е (англ.) Бел.прев. ↑

ОСМА ГЛАВА

Шведа влезе във „Виктория“ пръв — Лайк, неизвестно защо, реши да си купи цигари на улицата, от старицата, която търгуваше до универсалния магазин. Барманът Игор, когото най-често наричаха „Григорич“, погледна иззад плота, позна Шведа и мълчаливо се зае да налива тъмна „Оболон“. После се поинтересува:

— Солянка ли ще хапнеш?

— Не — отвърна Шведа и умиротворено си помисли: „Е, поне тук нищо не се е променило“.

Почти веднага влезе и Лайк. Отначало, разбира се, целуна всички сервитьорки наоколо, а после — двете вещички до игралните автомати.

— А къде е Турлянски? — учудено попита той, оглеждайки полупразната зала.

— Не знаем! — хорово отвърнаха вещичките. Някак жизнерадостно.

— Хм... Не е ли идвал тук?

— Не! Вероятно веднага е извел своята принцеса на екскурзия! — изкикотиха се вещичките.

— Брей — учуди се Лайк още по-силно.

По идея Арик трябваше да го чака именно тук, във „Виктория“. По време на питерското пътешествие пъргавият приятел на Ефим с екзотичното име Викентий най-накрая беше купил два апартамента в същата девететажна Параджановска сграда, чийто първи етаж се заемаше от „Виктория“, и дори беше успял да направи ремонт и да ги обзаведе. Викентий беше обещал до две седмици да купи още два апартамента, също на последния етаж.

Лайк отдавна и напълно справедливо подозираше: вместо да обикалят по хотели, дори и най-реномираните, Шведа, Симонов и дори снобът Арик ще предпочетат да живеят тук, над „Виктория“ и Площада на победата. Арик, Тамара и двете разпределени в Киев питерски момичета от бившите Черни постъпиха точно така, а Шведа

и Симонов се отидоха у Лайк да попиянстват, което беше извършено с максималното старание и възможно усърдие. Във всеки случай, Шведа не поиска солянка тази сутрин (което не убягна от вниманието на Лайк), а Симонов изобщо отказа да става и остана да спи върху купчина прашни книги у Шереметиев.

— Добре, Мракът да е с него — безнадеждно махна с ръка Лайк.
— Но Ираклий къде е?

Барманът Игор мълчаливо посочи с поглед вратата на тоалетната.

— А! Е, тогава има време да изпием по бира.

След края на питерското заседание и краткото резюме на Инквизицията Лайк така и не успя да разкаже подробности на Шведа. Но николаевецът усещаше: шефът на Тъмните в Киев е намислил нещо. Нещо, непосредствено свързано със скорошните питерски събития. Предпазливите опити да говори с Лайк по време на вчерашното пиянство се провалиха напълно: Лайк не желаше да разкрива плановете си в отсъствието на Ираклий. Освен това пречеше и присъствието на Симонов. И фактът, че Симонов се натръска като казак, а Лайк и Шведа останаха сравнително незасегнати от алкохола, също беше показателен.

Известно време двамата замислено си поправяха здравето след вчерашните изпълнения. Ираклий, щастливо избягнал събирането, се подсмивваше под мустак и шумолеше с вестника си.

Най-накрая Лайк щракна с пръсти към вещичките:

— Ей, някой да ми даде телефон!

Той беше дал своя на наблюдателя Солодовник още преди заминаването в Питер, но неизвестно защо, Солодовник не бързаше да го връща, независимо от декларирания образ на безкористен и справедлив Светъл. А купеният в Москва телефон Лайк остави в Москва — за спомен на една млада особа, още неощастлива с мобилна връзка.

Анжелка буквално изпърха от табуретката с телефон в ръка. Толкова е приятно да послужиш на шефа си, когато си млад!

Известно време Шереметиев тъпо натискаше копчетата на елегантното сребристо телефонче.

— А защо го няма номерът на Турлянски? — капризно се осведоми Лайк.

— За... Защото не го знам — измърмори смутената Анжелка.

— Значи това е твоят телефон?

— Да!

— А къде е моят?

— Нали ти самият го даде на Светлия преди да отлетим —
напомни му Шведа.

Лайк го погледна, сякаш беше ученик:

— След като съм го дал, значи вече не е мой! И тъй като повече
нямам телефон, веднага трябва да се вземе нов! Кой отговаря за
комуникацията при нас?

— Ефим... — съвсем разстроено съобщи Анжелка.

— Ефим беше с мен. Кой го замества?

— Не знам...

— Пълен бардак! Ще наказвам! Къде е Сайринк? Къде е
Палатников? Къде е Плакун?

— Плакун намина тази сутрин... Каза, че ще е в офиса...

Бедната Анжелка почти плачеше. Искаше да послужи, а вместо
това стана обект на гнева на началника.

— На, обади се, какво се разбесня... — Шведа примирително
подаде своята очукана „Нокия“.

Лайк посвятка с очи, но все пак взе „Нокия“-та. Анжелка
погледна с уважение Шведа — той твърде малко общуваше с женската
половина на киевския Патрул. Може да се каже, че изобщо не
общуваше. Когато идваше в Киев, първо го засмукваха важните неща,
после неизменно обикаляше в компанията на Лайк, Димка Рубльов,
Ефим, Дарт Вейдър, Сабуров или екипа от Петровка. А накрая —
група махмурлии, изпращащи го на гарата, бутилка „Оболон“ за из път
и гостоприемното легло в спалния вагон. И — почти без никакъв
преход — Николаев. Затова фактът, че някакъв си южняк просто
изтърсва на страшния шеф: „Какво се разбесня“ — силно го издигна в
очите на наивната и все още неразбираща йерархията на Различните
вещичка.

— Къш — нареди Лайк на Анжелка и тя с облекчение хукна към
игралните автомати.

Арик дълго не отговаряше, но най-накрая се обади:

— Да, Швед?

— Не е Шведа — изръмжа Лайк, потискайки раздразнението си.

Това, че повика малко и после спря, изобщо не означаваше, че на споменатите Сайринк, Палатников и Плакун им се е разминало. Всеки щеше да си получи заслуженото — по-опитните сътрудници на Патрула изобщо не се съмняваха в това. Можеше да се съмнява само едва излязлата от възрастта на нимфетка Анжела.

— Къде си? — поинтересува се Лайк, вече по-спокойно. — Нали ти казах да чакаш във „Виктория“...

— На Тамара ѝ е зле — съобщи Арик с глас, ако не убит, то някак твърде мъртвешки.

— В смисъл? — напрегна се Лайк.

След като ги инструктира двамата преди заминаването им към Пулковската аерогара, той по навик проследи вероятностите и не откри нищо фатално в близкото бъдеще на Турлянски и Тамара. Впрочем, вероятностите затова са и вероятности, защото понякога се променят твърде рязко и стремително.

— По-добре се качи, сам ще видиш.

— А ти къде си?

— Ами тук, над „Виктория“. От Бориспол дойдохме веднага тук и оттогава не сме излизали. — Арик помълча и добави: — Тя спи.

— Идваме — бързо каза Лайк. — С мен са Ираклий и Шведа, така че прикрийте голотиите.

— Добре. — Арик подсмръкна и прекъсна връзката.

— Да тръгваме! Ираклий, зарежи този вестник.

Ираклий стана, но не остави вестника. Сгъна го и го взе със себе си. А Лайк дори не целуна никого по пътя към служебния вход.

За да премине от „Виктория“ във входа на сградата, нормалният човек трябва да излезе навън и да заобиколи два пъти наляво от другата страна на булеварда. На Различните, разбира се, изобщо не им хрумна подобно нещо — минавайки през сияещата от никел кухня, всички просто прекрачиха през няколко стени и се озоваха на стълбището, срещу асансьора.

— Много мъх има — оплака се Шведа, оглеждайки се, и гнусливо се изплю. — Да го позамразя ли малко?

— Действай, щом искаш — позволи Лайк.

В следващите няколко секунди на синия мъх, обитателя на сумрака, му стана много неуютно. А през това време пристигна и асансьорът.

Това беше стара, почтена машина, и затова скърцаше, виеше и тресеше, както се полага на стара машина, обслужвана от нетрезв украински техник с невъзможната фамилия Кенгурогов. И въпреки всичко невъзможната фамилия беше изписана със зелена боя на табелка, разположена малко над бутона за повикване — „Отговорен механик: Кенгурогов В.П.“. Лайк твърдеше, че фамилията на предишния нетрезв механик е била още по-странна — Алигагатор. Алигагатор И.С. Някога Турлянски предположи, че в училището, където се обучават украинските асансьорни техници е постъпила цяла група деца от домове за сираци, на които понякога дават и още по-странни фамилии. Може би беше точно така...

Възнасяйки се до деветия етаж, асансьорът облекчено въздъхна и с почти доловимо усили отвори вратите си.

Арик нервно пушеше пред вратата. Като го видя, Ираклий едва не изпусна вестника си. Лайк и Шведа също... се учудиха.

— Арик? — прочувствено каза Шведа. — Какво ти става?

Турлянски мълчаливо изгаси цигарата в стената и я пусна на пода.

— Влизайте — мрачно каза той.

Докато не влязоха и не се настаниха в модерно обзаведената кухня, никой не пророни и дума.

— Значи така — започна Арик след половин минута. — Разказвам подред. До аерогарата всичко беше нормално, в самата аерогара — също. А после... Накратко, десет минути след излитането Тамара започна рязко да губи сила и да слиза надолу по нивата. Като при това тя не забелязваше нищо. След още двамайсет минути процесът спря.

Лайк мигновено сканира Тамара — направо от кухнята.

— Трето ниво, не повече — съобщи той замислено. — Ама че работа!

— Още в самолета започна да ѝ се доспива. До таксито я отнесох на ръце, а в квартирата се наложи да влизам през втория слой... Накратко, още спи. Не се реших да я будя. По принцип, ти сам виждаш — изглежда като напълно здрава и доволна от себе си вълшебница от трето ниво.

— Що за глупости? — попита Ираклий и бързо замига с очи. — Лайк, ти чувал ли си за подобно нещо?

— Не — призна честно Лайк. — Но очаквах нещо подобно.

Всички напрегнато погледнаха шефа си и той сметна за необходимо да поясни:

— Да го кажем така: не очаквах никакви конкретни събития, свързани с изменението в силата на Тамара. Просто очаквах събития, които на практика не се поддават на прогнозиране.

— Неясно, но супер — изкоментира Шведа.

— Всичко, което се случи в Питер, е само горният слой на цяла система събития — добави Лайк, но от това поетично сравнение думите му не станаха по-ясни.

— Ти погледна ли внимателно Питер през сумрака там, на последния етаж на хотела? — неизвестно защо попита Лайк мрачният Турлянски.

Шефът на Тъмните се усмихна:

— Арик! Ако изобщо гледам нещо, то винаги гледам внимателно. Нима трябва да обяснявам това на *теб*?

Арик вяло поклати глава. Тоест, не трябва.

— Тогава какво ще кажеш? Искам първо да чуя твоето впечатление. — Гласът на Лайк звучеше доста взискателно.

Турлянски кимна разбиращо, после неохотно посочи към прозореца.

— Вчера — каза той, — погледнах отвисоко нощния Киев. Тук, разбира се, не е осемнайсетия етаж, а само девети, но и оттук се виждат някои неща. И ето какво забелязах, колеги. Киев се вижда като сума от различни аури, разнородни и неприличащи една на друга; в това море аурите на Различните светят като ярки островчета. Като се замислиш, така и трябва да бъде. А Питер светеше равномерно, като гигантски монохромен фенер.

— Браво, обърнал си внимание — похвали го Лайк. — Изводи?

— Или всички питерци имат сходна — какво ти сходна — направо еднаква! — аура, или сме видели не аурата на хората и Различните, а нещо... друго. И аз имам една, трябва да отбележа, доста рискована аналогия.

— Например? — Лайк слушаше с неподправен интерес.

— Например, ако се абстрахираме от глобалността на мащаба, горе-долу така изглежда аурата на неотдавна иницириран Различен, който още не е определил своето отношение към света.

— Или обратно, напълно се е определил и изразява своите емоции с първобитна прямота — добави Лайк. — Арик, ти определено си се заседял в провинцията! Вече чу за преместването в Киев. А вие, между другото, още не сте, затова съобщавам. — Лайк погледна към Ираклий и Шведа. — И още: Швед, най-сетне мога да те поздравя с повишението. От днес ти си началник на черноморския Дневен Патрул. Този път няма измъкване!

— Почакай. — Шведа нетърпеливо размаха длан пред лицето си. — Хайде първо да приключим с Питер!

— Хайде — усмихна се Лайк. — Ето, например, ти какво можеш да кажеш по този въпрос?

— Аз — нищо — припряно изтърси Шведа.

— Ай-ай-ай. — Лайк укорително поклати глава. — Играеш на дребно, Швед. Няма нужда да се правиш на тъп, това няма да те спаси от новия пост. Хайде, изказвай предположения! Чия аура може да е това?

Шведа послушно смръщи чело, но в крайна сметка не можа да измисли нищо.

— Нямам представа! Нещо, намиращо се под Питер? Някакъв много могъщ артефакт изплува? Или се е събудил някой велик маг от древността?

— Тъпо! Примитивно! Чел ли си Конан Дойл? „Записки за Шерлок Холмс“? Спомни си принципа на великия детектив — след като отхвърлиш всичко наистина невъзможно, това, което остане, ще е истината, колкото и неправдоподобна да изглежда!

— Откъде да знам кое е възможно и кое — не? — мрачно попита Шведа. — Преди трийсет години смятах за невъзможна магията.

— Почакай, почакай, — намеси се Ираклий, който отново замига бързо. — Искаш да кажеш, че белият фон е...

— Да! Точно така! — разпалено потвърди Лайк. — Хлапетата не помнят старите времена, те са се родили в белия фон на градовете и просто не го забелязват!

— Ето какво ми липсваше в Питер — измърмори Ираклий, оглеждайки се. — А преди имаше фон, помня много добре!

— Ъ-ъ-ъ!!! — жално изви Шведа. — Не разбирам! Ъ-ъ-ъ!

— Обясни им — помоли Лайк и запуши.

Ираклий често произнасяше всяка своя реч като тост. Ето и сега той се изпъчи, преди да отвори уста.

— Каква е разликата между града и селото? — попита той с неволна интонация на лектор-агитатор от времето на московската Олимпиада. — В размера? Вярно! В това, че градът и селото се населяват от различни хора? Също е вярно! Но това са разлики от гледна точка на обикновените хора. А каква е разликата от гледна точка на Различните? Не знаете ли? Ще ви кажа! Точно в него, в белия фон, е разликата! Точно както потенциалните Различни преди инициация излъчват чиста и неопетнена аура, така и всеки уважаващ себе си град, след като нарасне до определен размер, се сдобива с бял фон. Както вече може да се предположи — специфична за града аура.

— Красиво го каза, въх! — одобри Лайк. — И за уважаващия себе си град също правилно вметна. А ако трябва да сме кратки, то някога човешките поселения нямаха никакъв фон. Но когато европейските градове нараснаха до около милион жители, най-големите от тях наистина престанаха да бъдат неутрални в емоционално-енергетичен план. Всъщност, до този момент природата на белия фон се смята за загадка. Но ми се струва, че точно ние се натъкнахме на решението.

Шведа дори не се опитваше да скрие изгарящото го любопитство. Именно за това вечно любопитство, за тази непресекваща тяга към непознатото Лайк ценеше всъщност доста слабия и обикновен провинциален маг, прекрасно осъзнавайки, че слабостта на Шведа произтича най-вече от леност. Реалните способности на николаевеца се простираха далеч над тривиалното второ ниво. Трябваше просто да се развият и упражняват.

— Питер е сменил фона си? — разпитваше Шведа. — От бял на какъв?

— На черен — късо уточни Лайк. — На червено-черен.

— Но как? Какво е причинило това?

— Именно с това, скъпи мои съратници, ще се заемем възможно най-скоро — съобщи Лайк. — С проблема за трансформацията на белия фон.

— Излиза — замислено измърмори Шведа, — че Различни има не само сред хората, но и сред градовете?

В продължение на пет секунди беше много тихо — отвън се дочуваше само пресекващото дрънчане на трамвай, а плътните завеси спираха шума от оживения проспект.

— Мрак! — изпъшка Лайк. — Каква точна и безукорна формулировка на това, което все още обмислях! Именно — Различен. Точно както Различните използват хората за собствените си цели, така и града-Различен използва хората-Различни за своите! Той създава Черните! Той променя силата им! Той управлява нас, обикновените Различни! Мрак! Мрак, мрак и мрак!

— Говориш така, сякаш градът е живо същество! — усъмни се Шведа, леко изплашен от собствената си досетливост.

— Какво общо има живо ли е, или не... Човек или Различен — ако погледнеш внимателно, това е сума от информация върху някакъв субстрат. Нима и с града не е така? Никога ли не сте усещали волята на градовете, тяхното настроение, тяхната душа? Мамка му, едва сега всичко си идва по местата!

— Излиза, — обади се мрачно мълчащия до момента Арик, — че Тамара е отслабнала, защото се е отдалечила от Питер? Лишила се е от неговото влияние?

— Твърде е възможно. — Лайк се заозърта в търсене на пепелник и поради липса на такъв изтръска цигарата си директно в мивката. — Твърде. Или поне другите обяснения ми се струват далеч по-неправдоподобни. Събуди я, Арик. Отиваме на Владимирската планина.

* * *

След студената питерска влажност киевското слънце изглеждаше ослепително ярко. Да се озоват се отново в ласкавото лято беше приятно до умопомрачение, до тъпа болка чак до крайчеца на пръстите. Далеч долу се плискаше Днепър, бавно влачейки водите си към още по-горещия юг; доскоро крещящите в хиляди гласа врабци се умириха и утихнаха; само листата, неистово зеленеещи, тихо се поклащаха в такт с ветреца. Струваше им се, че вятърът — това е диханието на Града.

В светлината на последните събития беше трудно да се мисли за него по друг начин, освен като за същество, което има собствено съзнание и воля. Едва ли беше живо в традиционния смисъл, но със сигурност беше одушевено.

Те седяха на склона, под беседката, вслушвайки се в себе си и в Града. Лайк, Шведа, Арик и още сънената Тамара.

— Ти разсъждаваше за градовете по пътя за Питер — напомни Шведа, обръщайки се към шефа. — Във влака. Започнахме с Москва, обсъдихме Киев, Виница. Излиза, че си знаел още тогава?

Лайк неопределено сви рамене и хвърли пръчката, която до този момент въртеше в ръцете си.

— По-скоро — досещах се, предчувствах. За последните сто години градовете наистина много се промениха. Възможно е те наистина да придобиват воля.

— Планираш ли да разбудиш Киев? — директно попита Арик.

— Още не знам. Трябва да огледаме, да преценим. И изобщо... метода ще го изпробваме върху друг град.

— Кой град? — продължаваше да разпитва Арик. Директно, без заобикалки и излишни усуквания.

— Одеса — спокойно съобщи Лайк. — Имаме законно основание да идем там: Шведа трябва да приеме поста. Едновременно с това ще проверим какво е положението.

— Тогава защо не Николаев? — ревниво се поинтересува Шведа. — Аз не смятам да се премествам в Одеса.

— Николаев е твърде малък — обясни Лайк. — Нали ви казвах: за да се появи бял фон, населението на града трябва да достигне милион. Градовете-милионници в Украйна са пет: Киев, Харков, Днепропетровск, Одеса и Донецк.

— Ами Запорожие? — учуди се Шведа. — Голям град е!

— В Запорожие има малко над осемстотин хиляди. Между другото ти, като началник на регионалния Патрул, ще трябва да знаеш наизуст населението на големите градове и непрекъснато да го уточняваш. За твое сведение, по-големи от Николаев са Львов и Кривой Рог, макар че за нашите цели са все още малки, като Запорожие.

Шведа въздъхна и тъжно каза:

— А някога в Николаев имаше седемстотин и няколко хиляди...

Не беше ясно защо въздишаше: дали от носталгия по гъстозаселения Николаев, или в предвкусване на новите задължения, към които, честно казано, изобщо не се стремеше.

— Лайк! Може би е по-добре да не ме назначаващ, а? — жално проточи Шведа. — Ето, Симонов ще се съгласи с удоволствие. Или изпрати в Одеса Ираклий, нека се попече на слънчице. А аз съм още слаб за шеф на Черноморието...

— Ираклий ми е нужен в Киев — отрязва го Лайк. — И освен това той няма да отиде в Одеса. А и не мога да му нареждам — той не е щатен сътрудник в Патрула, а е волнонаемен.

— Затова пък Симонов е щатен.

— Симонов даже във Винаца не е пръв. А и няма да се справи.

— А аз ще се справя, така ли?

— Ще се справиш.

— А ако не успея?

— Швед! — жлъчно каза Шереметиев. — Не мрънкай! Поскита насам-натам, стига ти толкова. Време е да работиш и да растеш. Трябват ми силни сътрудници, разбираш ли? Че в това киевско спокойствие дори аз започнах да затлъстявам.

— Преди всички ги устройваше...

— Преди и градовете не ставаха Различни. Времената се менят, Швед. Все някога трябва да разбереш това. Не само с глупавата си глава, но и с умния си черен дроб.

Шведа замълча, убеден, че, уви, не може да избяга от съдбата и от новата си длъжност.

Известно време всички седяха мълчаливо и почти без да мърдат, само Лайк хвърляше от склона нови и нови клончета.

— Тамара — обърна се след малко той към бившата Черна. — Опитай се да опишеш какво чувстваш.

— Не знам как да се изразя... Нещо като празнина. И нещо като умора. Винаги става така, когато заминавам от Питер.

— А чувстваш ли, че си станала по-слаба?

— Отново — не знам. До момента не ми е хрумвало, че силата може да се измери. А и в Питер се е случвало — веднъж мога да срината планина, друг път не мога да си обуя чехлите.

— А когато излетяхте?

— В началото — нищо. После ми се доспа. И аз заспах. Изобщо не помня как сме пристигнали... И в момента още ми се спи. Защо дойдохме тук?

Лайк посегна за поредното клонче.

— Искам да проверя как ще се отнесе Киев към теб.

— И... как?

— С интерес — каза Лайк. — И без вражда, което много ме радва.

Шведа полегна на склона, сложи ръце под главата си и затвори очи.

— Нищо не разбирам... — измърмори той, без да отваря очи. — Ти какво, можеш да общуваш с града ли?

— Да общувам е силно казано — невъзмутимо отвърна Лайк. — Но улавям някакви емоции. Първото, което се пробужда в даден град, са емоциите. Ако чувстваш топлина или студ в отношението на града към теб, ако чувстваш неговото благоразположение или, напротив, враждебност, значи това е град, потенциално способен да се пробуди.

— Но нали понякога и малките градове са топли или студени — намеси се Арик. — А ти привързваш всичко към милионите жители.

— Като казвам „потенциално способен“, имам предвид точно това. Като стигнат милион — ще могат да се събудят. Но можеш да уловиш същността им преди това. Започнах да чувствам Киев веднага след като пристигнах тук.

— И отдавна ли беше това? — надигна се Шведа, обръщайки се настрана. Изглежда, че този въпрос много го интересуваше.

Лайк сдържано се усмихна:

— Достатъчно отдавна.

„Няма да каже повече — разбра Шведа. — Конспиратор такъв... Не разбирам защо се крие.“

Тази сдържана усмивка бе добре позната на всички сътрудници на киевския Дневен патрул и на повечето сътрудници от другите украински градове.

— Е, добре — продължи да разпитва Шведа. — Да предположим, че отидем в Одеса. А после какво? Как да събудим града? Как да го инициираме? А?

— Още не знам — безгрижно отвърна Лайк. — Не съм си задавал подобни въпроси, затова и не съм мислил по тях. Сега ще се

наложи. Ще прочетем изследванията на старите магове в областта на урбанистиката, ще наблюдаваме, ще поекспериментираме. Когато данните са малко, на първо място излиза импровизацията. И затова ще... импровизираме.

Лайк хвърли от склона последното клонче, погледна разхождащите се около паметника на княз Владимир хора и плавно като златка се изправи.

— Да тръгваме — каза той. — Разбрах всичко, което исках.

Арик стана и помогна на Тамара да се изправи. Скочи и Шведа — с едно-единствено ловко движение, отблъсквайки се с гръб от земята.

„Град-Различен — помисли си разсеяно Шведа. — Притежаващ воля и изпитващ емоции. Направо да се побъркаш!“

Бъдещият шеф на Черноморския Дневен Патрул изведнъж остро почувства колко малко знае за обкръжаващия го свят. И това изобщо не увеличи желанието му да заеме толкова отговорен пост в йерархията на Различните. А и всъщност — имаше нещо странно в това неочаквано повишение. Лайк, както винаги, говореше неясно и водеше някаква сложна игра на няколко равнища, която разбираха само той и, може би, още двама такива супери — Ираклий, например, или Лариса Наримановна. Шведа не се залъгваше с напразни илюзии: няма смисъл да се опитва да разубеди шефа. Значи трябва да се примири и да търпи. И да се оглежда непрекъснато, та в един прекрасен момент да не се окаже между чука и наковалнята. Защото колкото повече се издигаш по служебната стълбица, толкова по-силно те удрят в случай на провал. В това отношение Различните изобщо не се различаваха от хората, даже бяха по-твърди.

— Кога тръгваме? — мрачно попита Арик.

— Сега — съобщи Лайк, без да се обръща.

* * *

И наистина, тръгнаха веднага. Багаж... Какъв ти багаж у Различните? Тъмните винаги са се стремили към максимална свобода, а свободата не предполага обременяване с куфари. Свободата — това е пътешествие без никакъв багаж. Лайк седна зад волана на субарото с

думите: „Да се повозим!“. Преди да тръгнат, той позвъни на Ефим и без никакви обяснения нареди: „Заминавай за Одеса“. Ефим, отдавна привикнал към маниера на Шереметиев, лаконично отвърна „Разбрах, шефе!“ и хукна към Московския площад, към най-близкия рейс на „Автолукс“.

До Умани Лайк не сваляше крака от газта. Всъщност, след като излязоха от Киев, скоростта им не падаше под сто. Шведа смътно усещаше магическите въздействия на Лайк по прочистване на трасето, но шефът му работеше толкова бързо и виртуозно, че изобщо не можа да разбере механиката и последователността на действията му. Арик и Тамара дремеха на задната седалка.

След Умани Лайк беше принуден да намали скоростта: пътят стана по-лош.

— Между другото — обърна се Лайк неясно към кого, — дали са възложили на някого да се занимава с разпределените в Киев момичета?

Шведа не знаеше нищо по въпроса, за което си призна честно.

— Обади се на някой, нека се погрижат — нареди Лайк.

Оказа се най-лесно да позвъни на Палатников. Той явно беше чул за сутрешния гняв на шефа, защото побърза да уведоми, че момичетата вече втори час са на занятия при Плакун в учебния център на „Сагайдачна“ и че програмата за тяхното обучение, както и за обучението на наскоро инициирания от Сайринк Тъмен прорицател в момента се съставя лично от него, от Палатников. И между другото, къде изчезна Ефим? Телефонът му мълчи като партизанин на разпит.

Шведа отговори нещо в смисъл: браво, само така, а що се отнася до Ефим, киевчаните, уви, трябва известно време да се справят без него.

Лайк моментално се закиска като досадна бабичка, от което Шведа замръзна с телефона в ръка.

— Какво ти става? — не разбра той.

— Ами така — съобщи радостно Лайк. — Гласът ти стана началнически. Демек, с вас не говори кой да е. Въпросите задаваме напористо, отговорите хвалим снизходително, не дрънкаме повече, отколкото е нужно... Растеш, Швед, направо пред очите ми. Трябваше по-рано да те повиша.

— Пу да ти... — измърмори Шведа, прибирайки телефона в калъфа на пояса.

Лайк продължаваше да хихика и да се весели:

— Мене може и „пу“ — каза той. — Само че ти в душата си вече свикваш с новата длъжност. Дори и да не го признаваш пред себе си. Ще отречеш ли?

Шведа вътрешно си призна: да, точно така е, защото вече го бяха споходили някои мисли относно действията му в Одеса и Николаев. Например, беше му хрумнало: трябва непременно да обсъдя с Иса някои-други неотложни николаевски проблеми и да назнача някой от новоиницираните за куриер. Някой по-пъргав, като Ефим. И да намеря постоянен куриер в Одеса.

Наистина, без самия той да го осъзнава, Шведа вече мислеше като началник, макар че до неотдавна се смяташе за волна птица без кой знае какви отговорности. Освен това си помисли, че промените, както винаги, се прокраднаха незабележимо — мислиш, че не си се променил, а всъщност вече си пораснал, поостарял, издигнал си се на поредното стъпало от стълбицата към въображаемите висини, а значи — трябва да променяш навичките си и начина на живот. Е, може би не кардинално, а само за дреболии. Но ще се наложи. И няма къде да избягаш.

А тези промени пак бяха забелязани от Лайк, а не от някой друг. Макар че в това нямаше нищо чудно: опитът си е опит. Сигурно Лайк чете в душите на младшите сътрудници като в отворена книга, написана на език, познат до най-малките тънкости.

Така незабележимо се оказаха в покрайнините на Одеса, а после и в самата Одеса. И в града Лайк караше бързо. Караше, разбира се, към центъра, на „Гогол“. Към номер четири. Към арката, водеща към двора, към голямата акация, даряваща плътна, благодатна сянка на околностите на входа и засланияща кухненския прозорец в апартамента на Арик. Този прозорец, трябва да се отбележи, беше редом до съседния вход — планировката на стария, дореволюционен дом се отличаваше с присъщата за онези времена странност.

Спирайки до самия ствол на акацията, Лайк победоносно изръмжа и незабавно щракна механизма на предпазния ремък.

— Пристигнахме! — подхвърли той към задната седалка.

Арик и особено Тамара очевидно възнамеряваха да проспят всичко на света. Но все пак реагираха на думите на Шереметиев и се размърдаха.

А той отвори вратата, изправи се до колата и сладко се протегна. Гръбнакът му отчаяно изхрущя.

След секунда Лайк замря с вдигнати ръце. От изненада и учудване.

На пейката в двора седеше слаб човек, криейки се зад разтворен вестник. Всъщност не човек — Различен.

Завулон.

Шефът на московския Дневен Патрул невъзмутимо прибра вестника и поправи тъмните си очила.

— Здравей, Артур... — измърмори Лайк. — По какъв случай?

Шереметиев наистина беше стъписан, а това се случваше много, много рядко.

— Здравей, Лайк. Какво значи „по какъв“? Кой ме покани да се повозя на хидрофойл? Не беше ли ти?

— Хм... Наистина. Аз. Или по-точно — Арик.

Лайк вече разбра: причината не беше в хидрофойла. Нещо ставаше.

— Да се поразходим, Артур. Пие ми се бира, та две не видя — предложи Лайк.

— Да се разходим — съгласи се московчанина.

— Арик, Швед, забъркайте нещо за ядене, става ли? Скоро ще се върнем.

— Ще се справим — увери го Шведа. — Ще изпека месо. И ще направим салата. Става ли?

— Напълно!

— Арик! — звучно повика Шведа. — Сядай зад волана. Отиваме на пазара. Имаш ли казан^[1] у вас?

— Имам — измърмори Арик. — Като че ли не знаеш. Всеки път ме питаш.

— Защото не помня. — Шведа отново се настани на мястото до шофьора. — Да помня всеки казан не си е работа. Със сигурност знам, че на яхтата има. Вкъщи също. А у вас — не помня.

— Има, стига си мърморил. — Арик седна зад волана. — Тамара, ако искаш да ти дам ключа? Да полегнеш малко...

— Не, идвам с вас. Като че ли най-накрая се наспах.

— Добре... — Арик запали неуспелия да се охлади двигател. Субаруто се шмугна през арката и зави към пазара.

Лайк и Завулон ги изпратиха с твърде еднакви погледи.

— Нещо много често започнахме да се виждаме напоследък — отбеляза Лайк, вадейки цигарите си. — Не смяташ ли?

— Такова е времето — сви рамене Завулон. — Границата на хилядолетието.

Около маговете се образува защитен пашкул, пронизан от сигнални нишчици. Създаде го Лайк, по правото на домакина. А Завулон, по правото на госта, провери надеждността му.

— Да тръгваме — предложи Завулон. — И на мен ми се допи бира.

Мостът на тъщата ги зовеше. Зовеше ги уютното кафене на открито в близкия край на моста, зовяха ги поклацащите се от соления вятър покривки, зовяха ги столчетата, зовяха ги изпотените бутилки бира в хладилниците, мирисът на близкото море и близкото пристанище, зовеше ги затопленото с очарование южно лято.

Зовяха ги и поредните неприятности — какво ли друго можеше да накара шефа на московския Патрул да дойде в Одеса, освен неприятности?

Само че Завулон, въпреки очакванията на Шереметиев, започна твърде отдалеч.

Едва се бяха настанили на масата, когато той направи движение, сякаш бърка във вътрешния джоб на несъществуващото си (все пак е лято, при това — южно) сако и извади от сумрака продълговат плик, запечатан не къде да е, а в московското бюро на Инквизицията. От плика лъхаше на официална магия.

— Дръж — измърмори раздражено Завулон. — Засега само за барманите...

В плика, без съмнение, бяха официалните разрешения за инициация на персонала във „Виктория“, които Лайк отдавна и безуспешно се опитваше да получи. Той, разбира се, не разчиташе на едновременната инициация на всички сътрудници, от директорката до келнерките. Но неизвестно защо процедурата по разрешението поне за двамата бармани и двамата готвачи непрекъснато се отлагаше.

— Е, най-накрая! — Лайк взе плика. — А готвачите? Поне за Саша? Или още не?

— Още не. — Завулон продължаваше да мърмори раздражено. — Извинявай, ама не ми беше до това. А това е за твоя Турлянски. Ти ще му го връчиш, аз нямам време.

В поредния плик се криеше още едно разрешение на Инквизицията. Лайк нямаше нужда да поглежда в текста, изписан със сумрачни букви.

„Сие удостоверява правото на Тъмния маг Аристарх Турлянски, роден и инициран в Одеса, нине и присно^[2] да носи сумрачно име, дадено от наставника му и пазено в душата и сърцето.

Тъмнината потвърждава заслугите на своя адепт.

Светлината признава сие и не възразява.

Инквизицията свидетелства: да бъде.

Дадено: ...“

Датата беше вчерашна.

— Охо! — Лайк вдигна вежди. — Чак пък!

— Ако си направиш труда да проучиш вероятностите — глухо промълви Завулон, — ще разбереш той от какво опази Различните на Марсово поле. Това, че Турлянски познаваше тази побъркана питерска чародейка е нечуван късмет. Впрочем, стига за това. По-добре кажи, знаеш ли в Москва някакво място, подобно на „Виктория“? Желателно е да е по-близко до Таганка.

Лайк се разсмя, прибирайки грижливо пликовете в сумрака:

— Какво? Осъзна ли го най-сетне?

Завулон погледна студено към киевчанина — изглеждаше, сякаш дори летния зной се отдръпна по-далеч от масата на Различните.

— Каквото и да се говори, определено има известна полза от подобен вертеп.

— Мога да звънна на една позната вещица, тя е голям майстор в откриването на такива места.

— На кого? На Сестричката Си?

— Да, на Нея.

— Ами... звънни й.

— Ще звънна.

В този момент донесоха бирата. Топла. Ето къде Завулон трябваше да използва студения си поглед — бирата просто не успяваше да изстине в хладилниците.

— Защо измъкнахте от Киев така скоропостижно? — с досада попита Завулон.

„Та той е недоволен — внезапно разбра Лайк. — Недоволен е, при това много. Затова и мърмори.“

— Ами така... Доця ни се море след този смрадлив Питер, слънце. Топлина, дявол да го вземе. Арик трябва да сдаде поста си, а Шведа, съответно, да го поеме. А аз — ще проконтролирам, наставлявам и благославям.

— Лайк — въздъхна с укор Завулон. — Не ме будалкай, става ли? Докладвай всичко, което си проучил по въпроса за инициацията на градовете.

Едновременно с това Завулон усили защитната стена, която и без това не беше слаба.

„Ама разбира се — унило си помисли Лайк. — Той се е сетил. Беше глупаво да се крия. Глупаво... и самонадеяно. Но нали все някога трябва да го изпреваря? Непременно трябва!“

„Не и този път“ — помисли си Завулон, гледайки пронизително колегата си.

По моста се приближаваше сватба. Още час-два — и новобрачните, заедно с гостите, щяха да започнат да премаляват от жегата. Затова всички бързаха да обиколят задължителните за подобно тържество места, бързо да позират на печалния възрастен фотограф, приличащ на чучело на фламинго от берлинския паноптикум, и да се шмугнат в спасителната климатизирана прохлада на предвидливо наетата кръчма.

— Между другото, — отбеляза Завулон, — фон Киссел също е в Одеса. И Хесер изпрати... емисар. Със свита.

— Кого?

— Иля.

— Един такъв очилат?

— Те там през един са очилати — измърмори Завулон. Все още недоволено.

Това беше нетипично за шефа на московските Тъмни. Той рядко излагаше на показ настроенята и чувствата си, а когато това все пак се случваше, обикновено не продължаваше дълго. Вече му беше време да престане да изобразява недоволство и да започне методично да измъква информация от Лайк. А последното Завулон го умееше както никой друг на този свят.

— Чакам, Лайк.

И Шереметиев честно, без недомлъвки, преразказа на Завулон всички скорошни диалози с младшите си колеги. Плюс някои собствени мисли. Плюс догадки, които го споходиха докато разказваше. Вече нямаше смисъл да се крие. Нещо повече — това вече беше опасно.

След като разказът приключи, шефът на московските Тъмни се замисли. За дълго — половин бутилка „Хайнекен“. Лайк не обичаше „Хайнекен“, затова патриотично пиеше светла класическа „Оболон“ и чакаше.

— Виж ти — най-накрая се обади Завулон. — Град-Различен. Смело обобщение, Мракът да го покрие, много смело! Кой го измисли? Пак ли Турлянски?

— Шведа. Николаевецът. Новият шеф на Причерноморието.

— Аха, аха... Значи ти реши, че под прикритието на смяната на шефовете твоите експерименти ще изглеждат по-невинни?

— А какво, имам ли избор? — сопна се Лайк. — Да експериментирам в Киев — не ми стиска, а и той е под сериозно наблюдение. А другаде няма къде. В Харков е Шиндже, в Днепър и Донецк е просто рисковано, а Одеса е понасяла и по-сериозни сътресения. Цялата гадост се отмива в морето, в дълбините, в сероводорода^[3].

— Експериментатор... — Завулон определено вървеше към нов рекорд по непрекъснато недоволство. — Поне чел ли си отчетите на Рафаел Плюмарж за парижкото сияние?

— Чел съм ги.

— А Скот Дартие? „За същностите на селенията хорски“?

— Чел съм го.

— А „Урбаноид“ от някой си Марибор Браник?

Лайк едва се сдържа да не прихне.

— Това не съм го чел. Това съм го писал...

Беше ред на Завулон да се учуди:

— Какво, наистина ли? Ти ли си писал „Урбаноид“?

— Аз. През осемстотин трийсет и шеста. След... Е, ти знаеш след кое, щом го спомена в този контекст.

— Никога не бих си го помислил — изсумтя впечатлено Завулон.

— Е, добре, значи познаваш темата много по-добре, отколкото предполагам. Това ме радва.

Лайк скромно се усмихна.

— Е, тогава няма да се наложи да обяснявам дълго — обобщи Завулон. — Мога да кажа, че повечето изводи, изложени в „Урбаноид“ са неверни. Но някои все пак са верни. В частност, почти всичко, което ти и Дартие сте писали за белия фон, не се потвърди. Затова пък всички описани от Плюмарж етапи са налице в случая с Питер, макар че последователността не е спазена. Инквизицията е разработвала Питерския феномен най-малко пет години. Както се оказа.

— Ти знаеше ли? — попита Лайк.

— Знаех, но не знаех темата. Предполагам, че Совината Глава пак е решил да претърсва Ингерманландските блата за съкровищата на Гридик и неговата групировка.

— А Светлите? Знаеха ли?

— Подозирам, че не повече от мен. Но не и по-малко. Вчера Совината Глава оповести резултатите от питерските изследвания на закрито заседание. Присъствахме аз и Хесер.

— Тоест, — продължи Лайк, — Инквизицията е разбрала, че вече не може да пази в тайна тази разработка?

— Естествено. В същия ден Хесер се срещна с фон Киссел и европейците. И в този момент ти изчезваш от Киев и хукваш като бесен към Одеса!! Според мен, Светлите едва не обявиха обща тревога. Между другото, аз също.

— Но защо, да му се не види? — съвсем се стъписа Лайк. — Какво престъпно има, ако шефът на киевския Дневен Патрул отива на море след дълга и изнурителна външна операция? При това по работа?

Завулон допи бирата си и погледна пронизително към Лайк. В погледа му имаше всичко — и арктически студ, и отблясъци от адския огън.

— Наистина ли не знаеш?

— Какво да знам, Мракът да го вземе? — Лайк започна леко да се ядосва. — Кажи ми, Артур, бъди така добър.

— Погледни към Одеса — унило го посъветва Завулон. — С очите на Марибор Браник.

Лайк го послуша и потъна в сумрака. А след няколко секунди разбра, че няма да му се наложи да буди Одеса.

Одеса вече беше разбудена от някого. Аурите на отделните хора все още се очертаваха на общия градски фон, но вече много слабо. Както в Питер преди двайсет години.

Лайк поседя неподвижно няколко секунди, после изруга на отдавна отмрял език и допи на екс бирата си.

---

[1] Тук се има предвид специален съд с полусферично дъно, предназначен за печене, подобен на използваните в китайската кухня. Бел.прев. ↑

[2] «сега и завинаги» (църк.-слав.). Бел.прев. ↑

[3] Водната маса на Черноморския басейн има структура, изразяваща се в разслояването ѝ на два пласта: горен, съдържащ кислород — от повърхността до 200 м дълбочина, и долен — от 200 м до дъното, в който кислородът е изчерпан и заменен със сероводород. — Бел. NomaD. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Преди пет години Арик стоеше на същото това място. И Тамара стоеше на същото това място. Срещу сградата на улица „Гогол“ номер две. Арик помнеше всичко, което беше говорил тогава, показвайки Одеса на новата си позната.

— Това — вдъхновено обясняваше през онази сутрин Арик, сочейки сградата с жест на екскурзовод, — е шахския дворец. Построен е от шаха на Персия, след като го изгонили от Иран; Русия, за да не ядосва Англия, не му е дала убежище в столицата, а го е изпратила в Одеса — Порто-франко, свободният град.

Това Арик премълча, че от известно време насам шахският дворец приютява Дневния Патрул на Причерноморието. И на следващата година не ѝ каза нищо за Патрулите. Те се срещаха в продължение на пет години, винаги през лятото, винаги в Одеса, а Тамара все си оставаше дива Различна, без никаква регистрация.

Арик не можеше да обясни своите действия. Или по-точно — своето бездействие. Уж нямаше нищо сложно — ще я покани в офиса, да регистрират официално новата Различна; дори няма нужда да се извършва инициация в обичайния смисъл, и съответно — никакви претенции от страна на Светлите.

И все пак нещо го спираше. Може би — някаква странност в това печално момиче. Може би това, че тя не разказваше нищо за себе си — дори къде е родена. Арик знаеше само едно — че е от Русия. В говора ѝ се усещаше нещо смътно познато, чувано неведнъж, но Арик не обичаше да гадае, а не искаше да попита директно.

Както всеки Различен, той вярваше в предчувствията. И продължаваше да бездейства.

— Това е нашият офис — съобщи Арик, откъсвайки се от спомените си.

— Близко е! — едва забележимо се усмихна Тамара. — Там ли отиваме?

— Аха.

— Не може ли по-късно? Дори не сме се разходили...

— Трябва да предам поста, Тома. Лайк назначи събрание за десет часа. Събрали са се хора от Николаев, Херсон, Измаил, Овидиопол.

— Ясно...

— Тръгваме ли?

— Тръгваме.

В хола беше сумрачно и прохладно. Дежуреше Генка-върколакът, единственият известен на Арик върколак-делфин. Незаменим кадър при операции по вода, каквито в Одеса не бяха малко.

— Привет, Арик!

— Привет, Гена. Всички ли дойдоха?

— Коберник го няма.

— Той не е в Одеса. Бумел дойде ли?

— Да.

— А Иса?

— И той. Говорят си с Шведа. И Ефим вече е тук, онзи от Киев. Вярно ли е, че те преместват в Киев?

— Вярно е, Гена.

— У-у... — затъжи върколака. — И кой ще те замести?

— Шведа.

— Така си и мислех! — незабавно се развесели Гена.

С Шведа бяха много близки — с кого другото може да се сприятели делфин, освен със заклет яхтсмен?

Шведа беше познат и обичан в Одеса. Арик не можеше да си представи Тъмен, който не би харесал Шведа — душата на всяка нормална компания. Арик също така осъзнаваше, че на Шведа ще му е много трудно да премине от приятелски отношения с колегите към отношения от типа „началник — подчинени“. Но вече на практика бившият шеф на причерноморския Патрул вярваше в приемника си. Нали Шведа командваше на яхтата си, в края на краищата? Значи, че се справи и с по-голяма яхта, с размерите на цяла южна Украйна... Изобщо, моряците са много стриктни в субординацията, поне в това се беше убедил Арик през двайсетте години.

В актовата зала се бяха събрали всички (с изключение на Коберник) работници-одесчани, двайсет и шест човека. Плюс четирима от областта, плюс трима от съседни области.

От тези двайсет и шест човека само петима не работеха като обслужващ персонал — преобладаващото мнозинство от събралите се бяха сътрудници в компютърния отдел, хлапаци на тинейджърска възраст, на които Арик не позволяваше да спечелят по незаконни начини пари за достатъчно мощен компютър. И затова те целодневно висяха в изчислителния център, в мазето.

Петима оперативни работници за почти 1,5-милионен град и околностите му! Е, шест — ако броим вечно отсъстващия Коберник. При това един от тях представлява сериозна сила само в морето. Сигурно всеки московчанин би се стъписал от толкова нищожната цифра. Но ситуацията се спасяваше от това, че Светлите в Нощния патрул имаха само двама оперативни работника освен шефа. Идеите на Светлината в свободния град Одеса не бяха твърде популярни...

„И все пак, колко сме малко...“ — за кой ли път си помисли Арик, усмихвайки се автоматично на присъстващите и махайки приветствено с ръка.

Компютърджиите нахално проверяваха Тамара през сумрака; наложи се незабавно да ги отреже.

— Здравейте, Аристарх Виталия!

— Здравейте, здравейте...

Шведа си приказваше със земляка (Иса), Ефим и херсонеца Брумел. Лайк не се виждаше никъде.

„Интересно, — мислите му плавно преминаха в ново направление, — а дали Завулон ще дойде? Макар че защо ли му е?“

— Сядай. — Арик грижливо настани Тамара до Барух Щайн, тъжният възрастен евреин, който водеше счетоводството. Щайн водеше счетоводство още когато загиналият бял офицер инициира младия и объркан Турлянски в размирната Одеса преди почти век. При това още тогава имаше десетилетия стаж.

Счетоводителят повдигна шапката си (същата като на Шиндже — помисли си неволно Арик) в знак на приветствие:

— Моите почитания, мадмоазел!

— Здравейте. — Тамара се усмихна приветливо и седна на стола.

Арик я погали ободряващо по ръката и тръгна към тесния подиум. Едва беше стигнал до стъпалата, когато в залата влезе Лайк. Навъсен и блед; във всеки случай — по-блед от обичайното. Началството не благоволит да уважи обещаното и, както винаги,

блестящо приготвеното печено със салата, затова се наложи да го ядат сами. Добре поне, че пристигналият вечерта Ефим им помогна. През цялата нощ Арик не чувстваше нито Лайк, нито Завулон; може би бяха напуснали Одеса.

А след Лайк в залата влезе инквизитор.

По принцип предаването на поста не изискваше присъствието на инквизитор. Или поне когато Арик встъпваше в длъжност, от високопоставените гости присъстваше само Лайк и шефа на Дневния Патрул в Крим. Освен това самият факт, че в офиса на Дневния патрул присъстваше Различен, който не е Тъмен, беше малка сензация. На теория това беше допустимо, но на практика се случваше много рядко. Кой обича да пуска чужденци в своята светая светих?

Стана тихо.

Арик помнеше инквизитора от скорошното екстрено заседание на осемнайсетия етаж на „Съветски“ — именно той тогава конвоираше питерските патрулни. Арик не успя да определи какъв е бил инквизиторът — Тъмен или Светъл. Всъщност, каква е разликата какъв е престанал да бъде, когато е отишъл в Инквизицията — приятел или враг? Ключовата дума е „престанал“. Инквизиторът се настани в края на първия ред, а Лайк се качи на подиума при Арик.

— Добър ден, колеги — с равен глас поздрави Лайк. — Разбирам — лято, жегата, но днес няма да се задържаме много. А и нашият гост очевидно бърза. — Лайк погледна към инквизитора. Той седеше невъзмутимо, встрани от всички. — Имам за вас две новини — продължи Лайк. — С коя да започна, с хубавата или с неизбежната?

Компютърните хлапаци се оживиха и зашумяха.

— Важното е да не е с лошата — отбеляза някой от място.

— Добре, започвам с хубавата — реши Лайк. — Вашият... все още ваш шеф Аристарх Турлянски, както всички прекрасно знаят, изпълняваше особена мисия под троен патронаж. При изпълнението на мисията той се отличи, превъзходно служейки на Тъмнината.

В ръцете на Шереметиев се появи продълговат плик. Трите печата върху плика тържествено светеха в сумрака.

— За особени заслуги пред Тъмнината, на Аристарх Турлянски, Различен, Тъмен, се дава изключителното право отсега нататък да носи сумрачно име. Моля за разрешение да отворя плика.

— Отваряйте — каза от мястото си инквизиторът.

Лайк прокара длан над печатите и те моментално помръкнаха. Силата трепна и се преля; охранителните заклинания изгубиха силата си и се разпаднаха на невидим прах.

— Отсега ще се наричаш Озхар, Тъмен маг. За прослава на Тъмнината и по нейната воля.

— Засвидетелствам — измърмори инквизитора, продължавайки да седи, но правейки нещо с амулетите под плаща. Арик почувства как нещо опари гърдите му там, където в сумрака се виждаше регистрационният печат на Причерноморския регион. Отново потече Сила, този път съвсем близко, почти докосвайки кожата.

И Арик стана Озхар. А инквизиторът най-накрая стана, развя полите на плаща си и се опита да си тръгне по един от своите пътища. Но от офиса на Дневния Патрул не беше толкова лесно да си тръгнеш.

— Не оттук, колега, само от улицата — меко напомни Лайк. — Изпратете инквизитора до входа, ако обичате.

Някой от младежите скочи с готовност и го изпрати, а след две минути се върна.

— Замина! — съобщи той — неясно дали на Лайк, дали на свежопреименувания си шеф или на присъстващите.

— Е, добре — удовлетворено отбеляза Шереметиев. — Сега, когато останахме само свои, преминаваме към неизбежното. Впрочем, виждам, че това за никого вече не е новина. Тъмния маг Озхар го прехвърлят в Дневния Патрул на Киев. На негово място се назначава добре известния ви Дмитрий Шведов, сътрудник на николаевския отдел. Швед, бъди така добър да станеш и да поздравяш подчинените си.

„Озхар — помисли си бившия одесчанин, бъдещ киевчанин, докато Шведа вървеше към подиума. — Сигурно в началото ще е странно да го чувам с ушите си, а не с душата си. Но ще свикна, няма къде да се дяна.“

Шведа говореше нещо на събралите се, не особено весело, но покорно — очевидно вече се беше примирил с новите си отговорности. Хлапетата оживено аплодираха импровизираната реч на Шведа, след което персоналът беше изгонен по работните си места, а гостите, оперативните работници и Щайн бяха поканени на горния етаж, в бившия кабинет на вече несъществуващия Арик Турлянски.

Личните вещи на Озхар там бяха малко. Само снимка на Тамара в масивна рамка и два пълнителя за пистолета в сейфа.

Работните амулети и артефакти оставаха в наследство на Шведа.

— Някой да се погрижи за пиенето, мезето и сервирането — дали нареди, дали помоли Лайк — по тона му не можеше да се разбере. — Тамара, слънчице, това не се отнася за теб.

Шефът на Дневния Патрул на Причерноморието имаше в запас голямо количество хубаво шампанско. Но Озхар едва усети вкуса му.

— Е, какво? Колега Озхар! Мисля, че ще е правилно, ако точно ти първи поздравиш приемника си. Хайде! По волята на Тъмнината!

— Поздравления, Швед! — успя да промълви Озхар, овладявайки с труд гласа си.

Това не минава толкова лесно — получаването на сумрачно име. Впрочем, Озхар свикна доста бързо. Та днес той изпитваше благоволението на самата Тъмнина.

На Тъмнината — и още нещо, но какво именно, Озхар изобщо не можеше да разбере.

* * *

Той разбра това едва към полунощ, когато гледаше нощната Одеса от борда на обещания на Завулон хидрофойл. Но преди това се случиха много неща.

Първо, празнуващите смяната на шефа на Причерноморието Различни се преместиха от офиса на Дневния Патрул в близкия ресторант „Тази Одеса“. Там, неизвестно по какъв начин и по какви причини, се появиха Завулон и още един московски маг на име Юрий. Със сигурност не бяха влезли през вратата, а когато Озхар влизаше в залата, начело на вече пияната компания, тях ги нямаше там.

Лайк, независимо от изпитото, оставаше напълно трезв, а Озхар почти не пи. Не му вървеше пиенето днес. Затова пък Тамара се отпусна и вече не изглеждаше толкова печална както обикновено. И се усмихваше по-често. На Озхар това му харесваше, макар че му беше трудно да превключи от собствените си преживявания към околните. После всички спешно тръгнаха нанякъде; в паметта му, неизвестно защо, остана само мрачното лице на помощника му, Сеня Кричковски.

Изглежда Кричковски беше единственият, който остана недоволен от назначаването на новия шеф: Озхар прекрасно съзнаваше, че заместникът му отдавна възнамеряваше сам да заеме креслото му. Но, неизвестно защо, Лайк не тачеше Кричковски, макар че той беше напълно вменяем и уважаван от южняците-Различни. Озхар съзнаваше и това, че Шведа наистина бе по-подходящ за поста, защото беше ако не по-силен, то със сигурност — по-опитен.

Накратко, в мислите на Озхар царяха объркване и възхитителна нестройност. Той разсеяно галеше незагорялата ръка на Тамара и реши, че днес доброволно ще се отдаде на течението на живота, още повече че загрижените физиономии на Артур-Завулон, Юрий и Лайк предвещаваха някакви близки и най-вероятно не много приятни изненади. И след поредния момент на всеобща активност Озхар просто тръгна след всички, озова се до жълт „Опел“ с таксиметрови квадратчета, отвори вратата пред Тамара, седна до нея и с удоволствие откри, че Лайк е заел предната седалка. Значи всичко вървеше както трябва. После пътуваха нанякъде — Озхар дори не погледна накъде. Тамара се притискаше към него, беше му леко, спокойно и хубаво. Скоро замириса на море; Лайк нареди да излизат и Озхар, без изобщо да се учуди, се намери на пристана. Отляво плискаше морето, отдясно и малко назад сияеха светлините на морската гара, а още по-назад се издигаха стъпалата, водещи към булевард „Потьомкински стъпала“. Екипажът на хидрофойла, разбира се, ноцуваше на борда. Озхар с удоволствие помогна на Тамара да мине по трапа, радвайки се, че не е пил. А миг по-късно откри, че освен тях на хидрофойла са попаднали пак същите Лайк, Завулон и Юрий. Дори Шведа го нямаше, макар че кой, ако не този клабаутерман^[1], трябваше да бъде на борда.

Отдалечиха се с бавен ход, без да ползват подводните крила, макар че сънното, на практика огледално море, като никога предразполагаше към скоростни морски разходки. Тъкмо се здрачаваше, светлините на Одеса пламваха все по-ярко и празнично и изведнъж Озхар най-накрая разбра какво именно чувстваше смътно още от сутринта.

Одеса се беше променила. Беше се променила пъстрата ѝ аура, самото усещане за родния град. Станала е по-цялостна и по-малко съннена, сякаш градът се разбуждаше от вековен сън.

Не беше много сложно да се свърже това със скорошните събития в Питер и загрижените физиономии на суперите.

Те се настаниха в шезлонги на предната палубна площадка. Юнга-стюард им поднесе напитки и се разтвори в полумрака на дежурното бордово осветление. Лайк, който го домързя да прави защита „от нулата“, използва един от подготвените амулети с основния блок. А да го допълни и усилени не му пречеше никакъв алкохол.

Останалите чакаха.

— Дисбаланс по въздуха на шести... — измърмори Юрий след малко.

— Това не е дисбаланс — обади се Завулон със същия тон. — Погледни, интересно решение. А ти, Лъки, не трябва да използваш една и съща находка два пъти.

— Тук всички сме свои — сви рамене Лайк.

— Кой знае... — неопределено въздъхна Завулон.

Лайк не се зае да уточнява, че привидния дисбаланс под инверсно бяло зрение далеч не беше единствената находка в защитния му мехур. Впрочем, и Завулон, и Юрий, че и Озхар най-вероятно подозираха това.

— Значи ти си нашата питерска героиня — каза Юрий, когато прецениха, че защитата е надеждна. — Добре изглеждаш!

— Благодаря — сдържано благодари Тамара.

— Само че си много бледа. Все пак е лято.

— Нищо, Одеса ще поправи това. — Лайк запали цигара и примижа към звездите.

— Ако успее — с някак неприятен тон каза Завулон.

Лайк наведе глава: звездите, както винаги, мълчаха. Но очевидно московският колега имаше да им съобщи нещо. Всъщност Лайк вече знаеше почти всичко; трябваше да съобщят на Озхар и Тамара, защото нещата засягаха най-вече тях.

— Какво има? — напрегна се Озхар, неволно стискайки ръката на момичето.

— Нека първо да изясним нещата — предложи неприветливият Юрий.

Юрий беше стар и опитен маг. С годините той безнадеждно потъна в мрачност и цинизъм и не смяташе за нужно да се сдържа дори пред колегите. Но едновременно с това Лайк и Озхар го

познаваха като умел и опитен оперативник, на когото можеше да разчиташ във всякаква схватка. Парадокс — в живота не можеше да разчиташ на Юрий, но в бой — винаги. Когато нещата стигаха до открит сблъсък, Юрий изповядваше простата, но безценна философия: или ще победим всички заедно, или всички заедно ще загинем. Този потискащ максимализъм плашеше мнозина, а Светлите се бояха от Юрий почти толкова, отколкото от Завулон. А някои дори повече.

— Питай — предложи Завулон.

Това изглеждаше малко комично, защото повтаряше традициите на низшите звена на патрулните: по време на операция често възлагаха водачеството на най-неопитния Различен, а старшите наблюдаваха и при необходимост му помагаша. Предполагаше се, че това развива самостоятелност.

Но това не се отнасяше до Юрий — отдавна бяха отминали времената, когато се страхуваше да не изглежда смешен. Той знаеше със сигурност, че най-често последен се смее този, който в началото изглежда най-смешен. Затова думите на шефа не му направиха абсолютно никакво впечатление.

— Каж ми, Озхар... Много Различни ли си иницирал?

Озхар се замисли.

— Около десетина. Защо?

— И как го правиш?

— Ами... — Озхар леко се притесни — смущаваше го присъствието на Тамара.

Завулон, от когото нищо не можеше да се скрие, се усмихна сдържано:

— Говори, какво толкова има. Момичето ще разбере. Наивно е да се предполага, че стогодишен Тъмен Различен ще пази невинността си. Още повече, че и момичето... не се притесняваше на олтара си.

Озхар погледна към Тамара — тя ободрително стисна ръката му и едва забележимо се усмихна.

— Ами, общо взето... — съобщи Озхар, — жените е най-лесно да ги иницираш в леглото. Поне за мен. А мъж съм иницирал само веднъж, но почти не помня подробности, защото се натряскахме с медовина... Това беше през трийсет и четвърта, под Овидиопол. Тогава Солоха много ми се кара...

— Помня — кимна Лайк. — И медовината помня. А кой беше?

— Един местен, Рома Коберник. Работи като куриер в нашия... в смисъл, в одеския Патрук. Вечно е на път.

— Ти по-добре се опитай да обясниш — какво чувстваш при инициацията? Как я правиш?

Озхар се замисли. Въпросът беше подобен на въпроса към стоножката: как знае с кой крак да пристъпи?

— Как да го формулирам... Може би така: опитвам се да си представя аурата такава, каквато ще стане след инициацията — как ще започне да се оцветява, къде ще е прозрачна, къде ще е по-плътна. Да си представя душата; как тя се освобождава и се разкрива пред сумрака. Точно както расте зърно — виждали ли сте някога ускорени снимки? Мислено протягам ръка към самото естество, сърцето или душата, докосвам го и казвам: „Отвори се! Събуди се!“

Озхар млъкна; след секунда въздъхна и поклати глава:

— Не, така звучи много глупаво. Ако трябва да съм точен, не знам как го правя. Някак се получава инициацията и това е.

— Късно е, вече го каза — изсумтя Завулон и се спогледа с Лайк и Юрий. — Общо взето пасва: също има опит да се достигне централната същност на субекта. Сърцето, така да се кажи. Между другото, много удачна формулировка, поздравявам те.

Озхар не разбра почти нищо, но Лайк му се притече на помощ и обясни:

— Разбираш ли, през цялата нощ се опитвахме да измислим непротиворечив и правдоподобен механизъм за инициация на градове. Стигнахме до извода, че по някакъв начин трябва да въздействаме на централната му същност, или както ти много удачно се изрази — сърцето на града. Предполагам, вече си разбрал какво е станало с Одеса. Ако съдим по развитието, инициацията ѝ съвпада с първата ви среща тук. Срещата ти с Тамара. Я си припомнете, какво правихте първите дни след запознанството? Дайте да ви помогна...

Простичкото заклинание за освобождаване на паметта докосна Озхар, после Тамара, и те неочаквано пропаднаха от лятната нощ в лятното утро преди пет години. Също толкова топло, но — за разлика от нощта — нетърпимо ярко.

* * *

— Това — каза Арик, сочейки към зданието — е Воронцовския дворец. — Да се откаже от присъщите на екскурзоводите жестове се оказва непосилна задача дори за Арик.

— Воронцовският? — учуди се Тамара. — Винаги съм мислила, че Воронцовският дворец е в Крим.

— Правилно — снизходително поясни Арик. — Летният Воронцовски дворец е в Алипка. А това е зимният. Воронцов е бил губернатор на Новорусия, затова дворецът е губернаторски. Между другото, в Одеса има упорити слухове, че Воронцов е имал подземен проход от двореца към пристанището; тогава морето е било по-близо. И че оттам тайно са пренасяли оръжие за гръцките въстаници — за да не ядосват Англия и Турция, както в случая с шаха.

— Подземен проход? — изуми се Тамара. — Колко интересно! Като граф Монте Кристо!

— За съжаление, това са само слухове. Няма никакъв проход... Някога се заинтересувахме от този въпрос. Но все пак поддържаме версията с прохода, дори написах статия за едно местно вестниче. Лъгах като разпран, естествено.

— Кои сте тези „ние“? — уточни Тамара.

— Ами... Такива като мен и теб. Не съвсем хора. Или по-точно, повече от хора.

Тамара незабавно се навъси. На Арик му се стори, че с нейните необичайни способности са свързани някакви много неприятни спомени. При дивите Различни това се случва много често — нали до тях няма по-опитен, способен да ги вразуми, упъти, да ги удържи от неправилни постъпки. Арик беше съгласен с мнението, че потенциалните Различни са по-безпомощни и от бебета и по-нататъшната им съдба зависи от това, дали до тях ще има някой опитен и доброжелателен.

— Добре, да продължаваме — каза той на глас, опитвайки се да звучи бодро и безгрижно. — По булеварда. Към паметника на Дук дьо Ришельо и Потьомкинската стълбица.

— А вярно ли е това, което разказват? Че ако застанеш на люка и погледнеш паметника...

— Хората винаги ги избива на неприлични фантазии — въздъхвайки, изкоментира Арик. — По принцип, от люка наистина се открива забавен ракурс. И свитъкът в ръцете на Дука наистина е

разположен... нееднозначно. Но у мен това не предизвиква никакви глупави асоциации. Хайде да не говорим повече за това, става ли?

— Става... — не възрази Тамара.

Те вървяха по булеварда сред разхождащите се майки и техните разноцветни отрочета, сред почиващите, мързеливи и флегматични, сред аборигените, най-често делови и целеустремени. При паметника, както винаги, имаше огромна тълпа: търговци, фотографи, зяпачи, джебчии, влюбени.

— Навярно — тихо, сякаш размишлявайки, предположи Арик, — Одеса започва оттук. Искаш ли да чуеш истинския ѝ глас?

— Искам, разбира се! — кимна Тамара.

— Тогава застани с лице към морето, затвори очи и се вслушай. В себе си и в града. А аз ще ти помогна.

Тамара послушно се обърна към морето и затвори очи. И, очевидно неволно, се полупотопи в сумрака.

* * *

— Стоп! — вклини се в спомените мрачният глас на Завулон. Външният му вид приличаше на гласа му. — Всъщност, ето го и отговора.

— М-да. — Лайк изкриви лице в унила гримаса. — Правдоподобно, не можеш да отречеш.

Озхар разтърси глава, прогонвайки остатъка от заклинанието и старателно почисти аурата си. Пътюм той погледна към Одеса — аурата на града наистина бе започнала да се променя, точно като питерската. Но в нея почти липсваха черни тонове. Преобладаваха сините, като шлейф от дребни пръски, надигнали се от морето и обкръжили брега.

— И какво се получава? — Лайк престана да гримасничи и се зае да развива мисълта си. — Че и в Одеса ще трябва да чакаме изненади със сектантите?

— А в Одеса има ли сектанти? — поинтересува се Юрий, поглеждайки накриво към Лайк.

— Има. Навсякъде ги има. Но тукашните май са мирни. Нали, Ар... ъ-ъ-ъ... Озхар?

— По време на моето ръководство всичките шест регистрирани в Одеса Тъмни секти нито веднъж не са нарушавали разпоредбите на Договора — с малко по-официален тон, отколкото изискваше нощната беседа на хидрофойла, уведоми Озхар. — Нерегистрираните понякога правеха бели, това да. Но — за дреболии...

— Ясно — въздъхна Юрий.

— А ти погледни аурата — лениво предложи Завулон. — Одеса не е Питер. За разлика от Северната Палмира Южната не допуска в себе си черно. В Питер такава аура ни висеше над главите — майко мила! През цялото време ми се искаше да насапунисам едно въже и да се обеса на куката за полилея.

— Не знам, аз в Питер не ходя — сви рамене Юрий. — Слава на Мрака, няма нужда. Какво, там наистина ли е толкова зле?

— Аз само малко смекчих положението... — ухили се Завулон. — Добре, да продължаваме нататък. Тамара, сега имам въпрос към теб. Първо: помниш ли своята инициация? И не се ли е случвало с теб нещо странно в района на Марсово поле? Мога отново да помогна... ако искаш. Както току-що се убеди, това не е страшно.

— Няма нужда от помощ — тихо каза Тамара. — Майка ми е била изнасилена на Марсово поле, точно до Вечния огън. След девет месеца съм се родила аз.

— Охо! — Завулон моментално се надигна в шезлонга. — Така, така! Е, ето я и втората тухличка в стената на нашите умозаклучения... Според мен, картината става все по-еднозначна.

— Ти си направо някакъв будилник за градувете, момиче — недоверчиво поклати глава Юрий. — При това да пукна, ако от настроението ти в момента не се определя в последствие емоционалният фон на разбудения град.

— Когато са будили Питер, мен още ме е нямало — все така тихо каза Тамара.

— Ха! Точно обратното! В случая с теб и твоята майка всичко е сработило сто пъти по-силно... защото Озхар е напълно прав: секът и инициацията са свързани много силно, именно чрез емоциите.

— Мамка му — неочаквано изтърси Лайк и с размах изгаси цигарата си в пепелника.

В този момент Завулон почувства повишената напрегнатост на вероятностите. Нишките, проточващи се в бъдещето, затрептяха,

преплетоха се, завибрираха, проточвайки се в настоящето и миналото.

— Какво?

— Вчера я заведох в сърцето на Киев. На Владимирската планина — мрачно каза Лайк. — И се опитвах...

— Разбудил си Киев? — прекъсна го досетилият се Юрий.

— Не знам! — ядосано процеди Лайк. — Може и да не съм. Но тя беше в сърцето на Киев, а аз тогава се обръцах към града.

— И в какво настроение беше тя? — Гласът на Юрий, и без това твърд като стомана, стана съвсем неръждаем.

— В сънено.

— Тамара! — обърна се Завулон към момичето. — Какво усещаше там? В сърцето на Киев? Как се чувстваше — добре, зле?

— Беше ми много хубаво — без колебание отвърна Тамара. — Много по-хубаво, отколкото в Питер. Леко и свободно. Отдавна не ми е било толкова леко и свободно, както на Владимирската планина.

— Уф-ф — въздъхна впечатленият Юрий. — Според мен нещата тръгват на зле, колеги. Веднага щом Светлите разберат, ще последват протести. Като разбере и Инквизицията — очаквайте санкции. Обзалагам се, че ще затворят момичето, а в центровете на потенциално способните за събуждане градове ще поставят охрана.

— Не искам да ме затварят — жално каза Тамара.

— От твоите желания, момиче — ухили се Завулон, — вече нищо не зависи. Или поне до момента, в който наистина се изясни механизмът на инициация на градовете и твоята роля в този процес. А съдбата ти ще зависи от резултата.

— Артур... — с треперещ глас попита Тамара. — Ти нали виждаш далеч в бъдещето! Кажи ми, каква е съдбата ми? Поне в общи линии. Каква ще бъда? Опитно зайче? Осъдена на смърт? Или...

В погледа ѝ не можеше да се прочете нищо друго, освен надежда.

— Не знам каква ще бъдеш — хладно отвърна Завулон след дълга пауза. — Ще ти кажа само едно: имаш съдба.

* * *

След четирийсет минути изпратиха Тамара да си легне, и тогава на Озхар наистина му стана интересно. Той за пръв път присъстваше на оперативка от такова равнище. Преди Лайк решаваше насъщните проблеми с Артур-Завулон и другите супери, без да информира подрастващите млади колеги.

Но сега се бяха променили много неща.

Първо поговориха за предполагаемите действия на Светлите, но някак вяло, без интерес. После превключиха на Инквизицията.

— Мисля, — изказа се Юрий, — че бюрата и в Прага, и в Берн са осведомени много по-добре, отколкото може да се очаква...

— Ами това май вече е традиция — отбеляза Лайк, не много весело.

— Именно — съгласи се Юрий. — Още първият анклав внимателно е следил разработките на Плюмарж и Дартие. И после, Дартие в края на краищата все пак е отишъл в Инквизициите, което означава, че дори непубликуваните разработки са в техния архив.

— А ти изучи ли внимателно резолюцията на Ганимекс Втори? — поинтересува се Завулон с невинен вид.

— Много внимателно — спокойно отвърна Юрий. — Но ме допуснаха само до съкратената версия.

— Мен също. — Завулон се усмихна криво. — Наложил се да чета между редовете. Още тогава, през шейсетте, Инквизицията официално е признала за пробудени четири мегаполиса: Токио, Лондон, Ню Йорк и Лос Анджелис. Е, формулировката беше по-различна; думата „пробудени“ не се споменаваше.

— А как беше формулирано? — напрегна се Лайк.

— Нещо от рода на „имащи засега неизучена информационно-енергетична структура, внасяща значителни смущения в практическата манипулация на магическата енергия“. Като един от класификационните признаци са посочено именно измененията в аурата. А и паралелът между хората-Различни и градовете-Различни също не беше споменат. Още тогава си помислих — скоро и Москва ще е в този списък.

— Искаш да кажеш — усъмни се Юрий, — че Питер ни е изпреварил?

— Не нас, а Москва. А също и останалите градове. И не ни е изпреварил, а се е оказал по-гнусен. Споменатата четворка, макар че е

„събудена“, още не е иницирана в пълния си смисъл. С други думи, няма склонност към Тъмнината или Светлината. А Питер... сами знаете накъде е тръгнал.

— Искаш да кажеш, че Тамара всъщност не иницира градовете? Че те си остават неутрални като диви Различни? — опита се да подреди казаното Лайк.

— Да.

— И че градовете-Различни трябва и да се реморализират?

— Нещо такова. Мисля, че с майката на Тамара се е позабавлявал някой силен Различен, при това — самотен и психар, като Фафнир или Брауншвайгския удушвач. Може би сектант. А Питер е твърде благодатна почва за всякакви гнусотии. И като резултат след трийсет години имаме банда Черни и техните весели сборища. И още: очевидно градът е реагирал бурно и охотно на емоциите на насилника и жертвата. Тамара е негова дъщеря, така че бащиното свойство би могло да се предаде и на нея. Оттам и способностите на „будилник“. Но извън Питер тя всъщност е невинно дете, затова и Южната Палмира още не е повторила съдбата на Северната, Черната. И Киев, предполагам, още известно време нищо не го заплашва.

— До момента, в който го иницират наистина? Към Тъмнината, или към, пу-пу, Светлината?

— Напълно вярно.

— Догадки, догадки — измърмори Лайк. — Само догадки, достоверна информация — нула.

— По тази тема достоверна информация може да се намери само в Инквизицията — изобщо не се смуги Завулон.

Юрий замислено побарабани с пръсти по масата.

— А Тамара, приятели, ще трябва да я наглеждаме и пазим — каза той и въздъхна. — Тя става твърде ценен обект за изучаване. Ако Инквизицията стигне до аналогични изводи, ще ни я вземат. А Инквизицията ще дойде — ако изводите ни имат поне малка връзка с действителността.

Лайк погледна колегите си и предположи:

— Безсмислено е да я пазим от Инквизицията. Така или иначе ще я вземат, ако в Прага решат така. А що се отнася до Светлите... Инквизицията и от тях ще я вземе. Не мисля, че Светлите ще успеят да направят нещо фатално с нейна помощ.

— Не, защо — възрази Завулон. — Разходи Тамара по Червения площад до Лобното място, а после иницирай Москва към Светлината. Напълно подходяща цел за Хесер и неговата кохорта пишман-експериментатори.

— Това ще отнеме години, Артур — не се предаваше Лайк. — Поне двайсет-трийсет години, ако съдим по Питер.

— И какво от това? Мислиш ли, че през това време Хесер ще остарее и ще умре?

Юрий сдържано изхъмка и потупа Лайк по рамото:

— Би било добре, нали?

— Добре, какво ще правим тогава?

— Ами нищо — неочаквано безгрижно заяви Завулон. — Е, ще се наложи да взема Тамара в Москва. Под моето крило.

Завулон се обърна към Озхар и внимателно се вгледа в него.

— Харесва ли ти Москва, кадет?

Озхар неопределено вдигна рамене.

— Като че ли това има значение...

— Правилно, никакво значение няма. Умен кадет! Едновременно с това и теб ще обучим на едно-друго... Имаш перспективи, при това добри. Само че не започвай веднага да се възгордяваш, това е погубило много достойни магове.

— Няма да се възгордявам — обеща Озхар. — Повече се безпокоя за Тамара.

— Правилно — отново го похвали Завулон. — Безпокойството изостря вниманието. А то ще ни е много нужно в близко време. Между другото, — неочаквано промени темата на разговора Завулон, — на това корито има ли въдици?

— Въдици ли? — леко се стъписа Озхар. — Сигурно има. Защо?

— Дали да не прескочим до Кинбурн, на риболов? Просто така, профилактично... Тъкмо ще махнем Тамара от Одеса — нека Хесеровите емисари си поблъснат главите защо сме направили това. За около три дена.

— Аз няма да дойда — предупреди Юрий. — Имам билет за сутрешния рейс.

— Както искаш...

— Е, да изненадаме ли капитана? — попита Озхар, канейки се да става.

Лайк предложи:

— Нека тръгнем сутринта. Наредих на Ефим да дойде тук утре сутрин. Даже телефон нямам.

— Нека да е сутринта. — Завулон се прозя протяжно. — Добре, вие както искате, но аз се опъвам на койката. Как се казват койките на корабите?

— Не знам. Когато спях в яхтата на Шведа, ги наричаха ковчези — информира го Озхар.

— Много добре. Макар че ще подхожда повече на вампирите. — Завулон се изсмя. — Е, къде е най-близкия ковчег?

— Елате, ще ви покажа. — Озхар най-сетне се изправи. Станаха и останалите.

Над хидрофойла се люлееше нощното небе.

— Давай към пристана — нареди Озхар на капитана след няколко минути. — Утре ще качим още няколко души и отиваме към Кинбурн, на риболов.

— Ще бъде изпълнено! — бодро го увери капитанът.

— Лека нощ...

— И на вас...

---

[1] *Клабаутерман* — Немски жаргонен израз, най-адекватно предаван с думата „мореман“. Бел.авт. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Шведа, Ефим и Гена се появиха на пристана сутринта, когато всички спяха мирно по каютите. Ефим видимо се олюляваше от изпитото, поради което непрестанно хихикаше и гъгниво информираше всеки срещнат: „Днес има вълнение!“. Шведа болезнено примижаваше на светлината и от време на време хълцаше гръмко. Гена изглеждаше по-трезв от останалите, но затова пък дрехите му бяха напълно мокри — или беше паднал в морето по време на гуляя, или беше решил да се изкъпе. При това Гена беше такъв, че можеше да се изкъпе и във фонтан, стига да решеше. Независимо от смачкания си вид и безусловния упадък на сили, и тримата упорито влачиха след себе си по една торба с бира.

Вахтеният ги погледна лениво и подканящо им махна с ръка — демек, идвайте, трапът си е на мястото. Шведа, естествено, го познаваха.

Чантите с бира издрънчаха и легнаха под масичката. Тримата се настаниха по шезлонгите, без да подозират колко неочаквани и важни неща са обсъждани тук миналата нощ.

— Е, — заяви мокрият Гена, — още по бутилчица?

— Давай! Хлъц! — съгласи се Шведа.

Хидрофойлът се поклащаше от леките вълни. Очевидно това поклащане се разминаваше по фаза с пристъпите на Ефим и удачно ги компенсираше, защото Ефим много дълбокомислено отбеляза, че „неизвестно защо, вълнението престана“.

— Ти си на борда, глупако, хлъц! — вразуми го Шведа. — Това не ти е брегът. Затова и няма вълнение.

Гена не без усилия отвори „Съборно“ на оболонския завод. Разговорите временно се смениха с примлясквания и блажени къси изказвания като „Да-а-а-а...“ или „Ех-х-х...“.

След пет минути се появи раздърпаният Юрий, погледна си часовника, примижа към слънцето и без никакви церемонии се изпика зад борда.

— Искаш ли бира? — приятелски се поинтересува Ефим, когато Юрий се приближи до тях.

— Ще си взема на брега — отказа той. — На вас ще ви трябва по пътя. Кажи на Завулон, че съм тръгнал. Ей, на мостика! Благодаря, довиждане!

Вахтеният помахна вяло с ръка и московският маг слезе на брега.

След още десет минути се събуди капитанът, здрависа се с всички, не отказа бира, поговори си с Шведа за някакви морски неща и отиде да попита началството кога ще тръгват.

Скоро от каютите се появиха Озхар и Завулон. Лайк, разбира се, изобщо не реагира на опитите за събуждане — пак добре, че не риташе и с двата крака едновременно, както се бе случвало.

— Донесе ли телефона на Лайк? — попита Озхар.

— Много ясно! — Ефим се потупа по издутата чантичка, която носеше на колана си и на чийто ключалки бяха наложени простички, но полезни заклинания. — И основния, и резервния!

— А Юрий замина ли? Самолетът му май беше сутринта.

— Замина преди четвърт час! — увериха Озхар.

— Тогава, — въздъхна той, — да тръгваме! Командвай, капитане. Към Кинбурн, в заливчето, където беше комбинатът за стриди.

— Хубаво място! — одобри Шведа. — Там на всяка екологичка плюскаме рибена чорба с приятелите. Пристигаме — а там вече има огън, котел, водка...

— Какво е това екологичка? — поинтересува се Завулон, който в момента изглеждаше като бизнесмен в отпуск — отпуснат и добродушен.

— Екологична регата, триетапна гонка. Провежда я нашият яхтклуб.

— Николаевският?

— В Николаев има дванайсет яхтклуба — поясни Шведа. — Нашият — това е яхтклуб Ен-Ка-И, Николаевски корабостроителен институт. Е, института отдавна го преименуваха, сега се казва Морски технически университет, но яхтклубът така си и остана.

— Ясно...

През това време хидрофойлът се отдалечи от пристана и бавно потегли към изхода. После двигателят с глух тътен изръмжа, корабът

се надигна на крилете си и стремително се понесе над водата. Отзад се стелеше лек шлейф от дребни пръски.

— Еха! — зарадва се Ефим. — Супер е! Гена, бъди така добър, дай още една бира.

Озхар си помисли, че трябва да събуди Тамара, нека и тя види това чудо, но в последния момент я съжали и реши, че може да погледа и по-късно. Нека си почине; по всичко личеше, че бъдещето ѝ няма да е много спокойно.

Стюардът набързо приготви салати и мезе за бирата, затова не забелязаха как оставиха зад себе си Южния, после Коблево, после Морското, после Рибакровка, мерна се и краят на пясъчната коса. Хидрофойлт забележимо се отклони на юг и известно време се движеше покрай Кинбурн. На плоския бряг се виждаха някакви непонятни съоръжения и остатъци от пристан.

— Римби^[1]! — съобщи Шведа, сочейки неопределено към брега.

Скоро подминаха два острова — Кръглия и Дългия. Южната част на Дългия я заобиколиха отдалеч — тук всичко беше плитко, по-малко от метър.

Все пак хидрофойлт се оказа учудващо бърз кораб. Още не бяха си изпили бирата, а вече рулираха към високия бетонен пристан, който имаше доста занемарен вид. Над него се издигаше ръждясала наблюдателна вишка. На пустинния бряг имаше смачкани остатъци от водно колело, полузарити в пясъка, и изсъхнали водорасли.

„Все пак трябва да събудя Тамара — реши Озхар. — Че така ще проспи всичко.“

Той спокойно слезе в каютата, където беше провел остатъка от нощта на горната, приличаща на хамак, окачена койка. Плоскостта под хамака, изпълняваща ролята на долна койка, беше празна.

„Аха — разбра Озхар. — Вече е станала.“

Той се върна на палубата; Завулон и капитанът на хидрофойла се ровеха в купчина въдици и разпалено обсъждаха нещо рибарско. Озхар никога не се беше интересувал от риболов, затова изобщо не разбираше използваните термини. Когато возеха някое началство на хидрофойла, винаги беше спокоен за резултата от риболова: наличието на Гена-делфина гарантираше успеха на двеста процента.

Тамара я нямаше на палубата.

Озхар отпи от бирата си и изчака още десет минути. Тамара не се появяваше.

„Какво става? Да не би да е отишла до тоалетната, а после пак да е легнала?“

Той пак надникна в каютата — нямаше никой. Отиде до тоалетната — вратата беше заключена.

„Аха“ — помисли си Озхар, но в този момент вратата изтрака, отвори се, и отвътре излезе един от моряците.

— Свободно е! — весело се озъби той.

Озхар искаше да го попита дали е срещал момичето, но му беше неудобно да задава такъв въпрос пред вратата на тоалетната.

Той провери всички помещения на хидрофойла, обхождайки ги подред. Надникна даже в машинното отделение и капитанската кабина. Тамара я нямаше никъде.

Озхар се върна при другите, вече не скривайки тревогата си.

— Някой да е виждал Тамара? — на висок глас попита той.

Рибарската глъчка затихна от раз.

— Нима не е в каютата? — попита някой.

— В каютата няма никой. Всички каюти са празни, само Лайк спи в една от тях.

Озхар почувства, че Завулон прави нещо в сумрака — неуловимо бързо, така, че нищо не можеше да разбере.

— Че къде ще се дене? — недоумяващо попита Шведа. — Не е паднала зад борда, я!

— Не е паднала — сухо и уверено каза Завулон. — Я да идем до каютата...

В малкото коридорче моментално стана тясно. Всички тръгнаха след Озхар и Завулон, дори стюардът, да не говорим за капитана, когото загубата на пътник го вълнуваше повече от другите.

— Тук ли? — мрачно попита Завулон.

Вместо отговор Озхар отвори вратата.

Завулон постоя мълчаливо в каютата около минута, спирайки с жест опитите на Озхар и капитана да влязат след него. После през тълпата се промуши съненият и рошав Лайк, само по бански и босоног.

— Какво става? — попита недоволно той.

— Тамара изчезна — тихо каза Озхар. — Сутринта не я събудих, оставих я да поспи. После надникнах, а нея я нямаше.

— Тук са отваряли динамичен портал. Преди около час — сухо съобщи Завулон. — При това — светъл портал.

Лайк с едно движение отпрати екипажа на хидрофойла, дори капитана, който беше слаб Различен.

— И какво означава това? — мрачно се поинтересува Озхар, когато страничните наблюдатели изчезнаха.

Завулон сви рамене:

— Изглежда, емисарите на Хесер са пристъпили към активни действия...

Прекъсна го звънът на резервния, аналогов телефон на Ефим.

— Ало... Какво?!

Ефим слуша около секунда, след което помрачня. Той не повтори на глас съобщението, а почти незабавно приложи просто заклинание за трансляция и всички присъстващи чуха паникьосания глас на киевчанина Сайринк:

— Ефим! Спешно намери шефа! Тук е истинска война! Светлите нападнаха учебния център на „Сагайдачна“! Плакун май е убит! Питерските момичета са отвлечени! Рубльов, Палатников и Лариса Наримановна са в офиса и не могат да излязат! „Виктория“ е отцепена! Не знам...

— Чакайте — лаконично каза Лайк чрез устата на Ефим и се обърна към Завулон. — Трябва ми портал до Днепър. Срещу пощенския площад. Ще ми помогнеш ли?

— Ще ти помогна.

* * *

Обаждането от Киев изпревари московското с една минута, не повече. Завулон и Лайк още не бяха успели да обяснят на капитана какво се иска от него, когато Завулон отначало замръзна на място, а после бавно посегна към калъфа, закачен на колана му, и извади телефона си. Изчака секунда, след което се чу звънене, което в тази обстановка не можеше да прозвучи другояче, освен зловещо.

Шефът на московските Тъмни вдигна слушалката до ухото си, мълчаливо слуша около десетина-петнайсет секунди и, без да каже нито дума, прибра телефона в калъфа.

— Лайк — мрачно процеди той. — Спасявай се сам. Аз изчезвам. В Москва също е касапница, вече има жертви. После ме намери.

И потъна в сумрака, в най-дълбоките му слоеве.

Лайк тъжно погледна след него.

— Сам — измърмори киевчанина с досада. — Пак сам! Поне един път да бяхте помогнали, московчани проклети!

Той вдигна глава и пронизително погледна присъстващите.

— Ще ми трябват всичките ви сили — преувеличено отчетливо съобщи Шереметиев, гледайки в нищото. — Така че се отпуснете...

Озхар не се сдържа:

— Лайк! А Тамара? Трябва да я намерим!

— Вече я търсим. Хайде, помагай!

Съзнанията им бяха понесени от мътна вълна — Лайк приложи групова управляваща магия. Озхар смътно дочу как забръмчаха двигателите и хидрофойлт се устреми срещу вълните като отвързано от каишката ловджийско куче. А секунда по-късно от Озхар и останалите присъстващи изтеглиха сила — почти всичката, която имаха. Лайк, гледащ невидящо към стената и опънал ръце с преплетени пръсти, напяваше заклинание.

И изведнъж стана тихо, съвсем тихо, сякаш наскоро ключов епизод от екшън в киното изведнъж е изчезнал звукът. Между дланите на Лайк безшумно прескочи синя мълния. Светът посивя — всички бяха насилствено изтеглени в сумрака.

Ослепяващ проблясък; секунда по-късно сумракът отстъпи. След още няколко секунди неохотно се върнаха и звуците. Лайк, олюлявайки се и държейки се за перилата, бързаше към трапа. Останалите идваха на себе си и го последваха — Озхар, Шведа, после Ефим и Гена.

Плътната южна жегла се смени с обикновена, умерена горещина. Хидрофойлт се носеше по Днепър, пред тях се издигаше сградата на Речната гара. Капитанът изглежда прекрасно знаеше какво трябва да прави, защото уверено се насочваше към последния пристан.

Може би окачването на портал за доста големия морски съд беше изтощило Лайк. А може би просто си пазеше силите. Във всеки случай

той просто скочи на пристана още преди моряците да сложат трапа. И хукна към града, на бегом, без никаква магия, тъй като до учебния център на „Сагайдачна“ беше съвсем близо. Но Ефим не измени на навиците си: пред гарата той мигновено хвана най-близкото такси. Озхар, Шведа, Гена и самият Ефим се натъпкаха на задната седалка и жълтата „Волга“ полетя напред. Намалиха, качиха и Лайк. Ефим с неочаквана ловкост разпределяше оживения трафик на площада и „Сагайдачна“.

Благодарение на автомобила спечелиха поне три-четири минути.

Входът в учебния център се намираше в средата на четириетажна сграда, точно между централните прозорци. Можеше да се влезе само през сумрака. Веднага щом влязоха, почувстваха удар: Различните са чувствителни към чуждата болка, особено ако болката също е на Различни.

До стълбите лежеше Плакун. Протегнал ръка напред, той продължаваше да се опитва да достигне някой отдавна избягал. Лицето му, променено от сумрака, беше изгорено; изглеждаше сякаш преди смъртта си Плакун се е озъбил на врага си като върколак.

На следващата площадка само силуетът върху почернялата от жегата стена напомняше за дежурния. Той също беше умрял, защитавайки се — по очертанятия на ръцете му можеше да се разбере, че се е опитал да постави щита на Граас-Мо, но е изгорял преди да успее.

Затова пък горе, в аудиторията, нямаше никаква следа от битка. Нито един съборен стол или обърната маса, никакви разсипани листове — всичко си беше по местата, столовете — в изрядни редици, листата — на прецизни купчинки. И нито една жива душа.

Лайк мрачно огледа обстановката.

— Може би трябва да идем до офиса? — плахо предложи Ефим. — Тук така или иначе... вече всичко е свършило. А там са Ираклий и Лариса Нарима...

— Там също всичко е свършило — изръмжа отривисто Лайк. — Още преди десет минути. Ираклий скоро ще пристигне.

И уморено се стовари на един от столовете, издърпвайки го от безупречно равната редица.

Сумракът се успокояваше. Синият мъх отново пускаше пухкавите си валма, които по време на боя беше свил в неравни

купчинки. Разтревожената сива мъгла пак ставаше еднородна. Следите от днешното сражение щяха да се усещат още дълго, особено от силните магове. Новаци като Ефим или върколака Гена още след час нямаше да забележат нищо, а и да забележеха нещо, нямаше да го разберат.

Скоро се появи Ираклий. Мустаците му стърчаха войнствено, а очилата му постоянно се смъкваха по потния му нос.

— Как е? — попита го сурово Лайк.

— В офиса няма загуби — докладва той. — Не ги пуснахме след гостната.

— Кой? — Днес Лайк беше особено кратък.

— Светли. Не са киевчаните, не ги познавам, Лара и Димка също.

— Защо?

— Виж, това не мога да разбера. И още нещо... Докато идвах, срещнах фон Киссел. Закле ми се, че не знае нищо — кой ни е нападнал и с каква цел. Призова за свидетел изначалната Светлина...

Лайк се втрени в Ираклий — леко примижал, без да крие неподправения си интерес.

— Ако фон Киссел е лъгал, Лъки, — мрачно завърши Ираклий, — то аз не го разпознах. Но според мен не можеш много да фантазираш пред лицето на изначалната сила, особено ако в крайна сметка става дума за трупове.

Няколко секунди Лайк размишляваше, след което се обърна към Ефим. Той стоеше отстрани с два мобилни телефона в режим на изчакване — по един във всяка ръка. Ефим благоразумно беше изключил звуковите сигнали, защото в момента действаше като жив комутатор и информационен център едновременно и изобщо не искаше да отвлича или дразни шефа със странични звуци.

— Как е във „Виктория“?

— Вече е спокойно. Няма жертви, всички са живи, макар и изплашени. Нападателят са надникнали в салона, ресторанта, кухнята и в двата апартамента горе. Горе нямало никого, долу не са пипнали никого. Повъртели се и влезли в сумрака.

— Накратко, закъсняхме — обобщи Лайк. — Какво става в другите градове?

— Почти същото, шефе. Мълниеносни атаки, вземане на пленници и също толкова мълниеносно оттегляне. Навсякъде пленници са питерските момичета от бившите Черни. Харков, Виница и Лвов вече докладваха. Предполагам, че всеки момент ще се обадят от Донецк, линиите бяха заети.

— А в другите градове имало ли е атаки? Където няма питерки?

— Не, шефе. Нито един сигнал.

— Я ми дай сводка за Русия. В Москва, доколкото разбирам, също става нещо. Най-напред провери градовете, в които са разпределени питерките.

Ефим се хвърли към сейфа и извади първият попаднал му лаптоп. Да го включи в мрежата беше работа за половин минута. Да провери новините — още половин минута.

— Точно така е, шефе! Атаки на Светлите са регистрирани само в градовете, където са разпределени питерките: Москва, Твер, Е-бург, Ростов, Новосиб, Перм, Самара^[2]... Току-що се отчете и Казан. Всичко съвпада.

— През последните дни някой от водещите европейски магове да е посещавал Москва? От Светлите?

— Няма данни — почти мигновено се отзова Ефим. — Имам предвид — официални данни.

— А Питер? — попита неочаквано Лайк.

— Питер ли? — учуди се Ефим. — Момент... Хм... Данните за Питер са недостъпни... Да не им е блокирал сървърът?

И в този момент Озхар сякаш го прониза нещо. Озарението — или предчувствието? — се стовари върху него като снежна пряспа от покрива върху случаен минавач. Той и преди беше имал прозрения, винаги — в период на остри емоционални преживявания. И винаги бяха стопроцентово верни.

— Лайк — хрипливо каза Озхар. — Тя е в Питер. Чувствам го.

— Коя тя? — не го разбра Лайк.

— Тамара. И момичетата ѝ, според мен, също са там.

Сега Лайк го погледна — внимателно и продължително, както преди малко гледаше Ираклий:

— Сигурен ли си?

— Да.

— Е, какво пък... Понякога сърцето е по-надеждно от телефоните и компютърните мрежи. Ефим! Свържи ме с дежурната линия на Инквизицията...

Ефим подаде телефона на шефа си след няколко секунди.

Лайк не каза нищо, само слушаше. А след като затвори, нареди:

— Ефим! Колата. Ираклий, Озхар и Шведа — с мен.

И тръгнаха навън.

На улицата почти не им се наложи да чакат: пред тях спря бял „нисан“ с едва забележима вдлъбнатина на предната дясна врата. Очите на шофьора бяха леко изцъклени, а на устните му играеше глуповата усмивка. Ефим може и да беше слаб маг, но с шофьорите се справяше много ловко и от завидно разстояние.

Пътуването беше кратко — до халите по „Сагайдачна“, после нагоре по Андреевското, към бившето комсомолско здание с колоните, огънало се като гигантска подкова.

Шофьорът на нисана беше освободен; всички се качиха с асансьора на последния, сумрачен етаж, с каквито изобилстваха сградите в сталински стил във всички големи градове на бившия СССР.

Чакаха ги. Инквизитори. Трима.

Едгар, Максим и Хена. Нито един от тримата не беше благоволил да облече ритуалното сиво инквизиторско наметало — естонецът, независимо от жегата, беше опакован в безукорна „тройка“; бившият Дивак се беше ограничил с леки платнени панталони и цветна риза; Хена — с дънки и светла тениска с надпис „Галичина“. Стелещата се по пода мъгла скриваше обувките им, но едва ли инквизиторите носеха нещо необичайно. Едгар, без съмнение, лачени обувки; Дивака, най-вероятно, някакви летни мокасини, а Хена спокойно можеше да нахлузи евтини китайски кецове.

— Пропусни обвиненията, Тавискарон! — изпревари го Максим.

— Първо бих искал да знам какво става — процеди Лайк през зъби, накланяйки глава. — Ако това е война — то по какъв повод и с чие мълчаливо позволение?

— Това не е война.

— А какво е тогава? Кой е атакувал хората ми? Кой е убил минимум двама от тях?

— Ти по-добре от другите знаеш, — невъзмутимо отвърна Максим, — че не е толкова лесно да убиеш Различен. Предварително предупреждавам, че въпросът за връщането на мага Плакун и вещера Мойсеенко от сумрака може да бъде повдигнат по установения ред. Ако позволи извънредната колегия на Инквизицията. А ние имаме всички основания да позволим това.

— Тоест? — Лайк реши, че няма време да се учудва. — Вината на нападателите-Светли вече е доказана и призната?

— Не Светлите ви атакуваха, Тавискарон — безстрастно съобщи Максим.

— А кой? Сектанти?

— Атакували са ви инквизитори.

Такова нещо не очакваше дори премъдрия Шереметиев.

— К-к... Какво?

— Инквизитори — повтори Максим. — Това е официално заявление. Миналата нощ голяма група инквизитори от изследователските групи, разквартирувани в Санкт-Петербург, без обяснения и видими причини напуснала града. Те се разделили на четворки и се насочили към големите градове на Русия и Украйна — само онези, в които са били разпределени неотдавна оправданите питерски сектантки-Черни. Нападенията върху Дневните Патрули са тяхно дело. Мотивите им засега са неустановени, но съм упълномощен да заявя, че това е вътрешен проблем на Инквизицията и сътрудници на Дневния и Нощния Патрул от споменатите или други градове, а така също свободни Различни, няма да бъдат допуснати до разследването.

Лайк се озърна към колегите си — не че беше объркан, а очевидно с цел да спечели малко време. В отговор на немия му въпрос Ираклий само едва забележимо сви рамене.

— И... какво да правим сега? — обърна се Шереметиев към инквизиторите след кратка пауза.

— Да чакате — нареди Максим. — Просто да чакате. Загубите ще бъдат овъзмездени. Виновните ще бъдат наказани. Низвергнатите в сумрака — върнати, ако това е възможно. А сега... моля да си вървите и да не предприемате в близко време нищо... прибързано. Когато дойде времето, ще ви намерят.

— Имам въпрос — храбро се намеси Озхар. — Къде са сега пленените момичета? И какво е станало с тях?

— Всички, включително Тамара, потенциалната Велика Чародейка, в момента се намират в Санкт-Петербург. Доколкото ми е известно, с тях не се е случило нищо фатално. Подробностите се установяват. Край, нито дума повече!

С повелителен жест инквизиторът отпрати Лайк и спътниците му. Едгар и Хена дори не трепнаха по време на разговора — извисяваха се като някакви зловеци истукани от двете страни на Максим. За солидарност, или какво?

В асансьора и по пътя към изхода никой не пророни нито дума. Пред входа вече ги чакаше лимузината — разбира се, с Платон Смерека зад волана. В купето бяха Ефим и един от патрулните-компютърджии, разтворил включения към мрежата чрез GPRS лаптоп. Лайк възприе това като нещо подразбиращо се.

— Шефе! — съобщи Ефим в скоропоговорка. — Първо, появи се Симонов. Той е в офиса и е в паника. Второ, изрових един любопитен факт, може би ще ти се стори интересен.

— Казвай — процеди Лайк, отваряйки барчето.

— Вчера в Питер е пристигнал един от най-силните магьосници на Ямайка. Естествено, Различен. Не сътрудничи с Патрулите и никога не е сътрудничил.

Не можеше да се разбере дали това е направило впечатление на Лайк, или не. Наливайки си коняк почти до ръба на чашата, той я изпи до капка. А после нареди на Смерека:

— Към Бориспол.

— Накъде ще летим? — моментално попита Ефим.

— Ти — за никъде. Поръчай четири за Москва. И ако в близките два часа няма полет — организирай го. Симонов да стои в офиса и да се стегне.

След като каза това, Лайк се облегна в луксозната седалка и затвори очи. През целия път до той седеше мълчаливо, без да мърда и без да отваря очи.

Чак когато тръгнаха да се качват в самолета, Шереметиев тихо попита Ефим:

— За ямайския магьосник... откъде е информацията?

— От вчерашната сводка на Инквизицията.

— Информацията оповестена ли е?

— Не, вътрешна е. Но няма гриф за секретност. Инквизицията се опитала да попречи на отиването му в Питер, но...

— Какво „но“?

— Не е успяла, очевидно.

— Няма и да успее — мрачно предрече Лайк.

Озхар и Шведа така и не разбраха какво искаше да каже с това.

* * *

Във Внуково Ираклий погледна загрижено часовника си, нагласи го по московско време и докосна рамото на Лайк:

— Ще ти трябвам ли в Москва?

— В Москва — не особено. В Питер — много.

— Тогава ще се поразходя.

— Не изключвай телефона си! — предупреди го Лайк.

Лицето на шефа на киевчаните се беше вкаменило от сутринта и все още си оставаше вкаменено.

Впрочем, изглеждаше, че не само лицето му се е вкаменило. Че сърцето на Шереметиев също се е превърнало в камък или още по лошо — в лед. Спътниците му не можеха да обяснят тези си асоциации, но неизвестно защо, те винаги възникваха, когато нещата в украинските Патрули започнаха да вървят на зле. Ако шефът се е превърнал в паметник с буца лед вместо сърце — чакай събития.

Ираклий кимна и се отдалечи, бързо изчезвайки в тълпата.

Шофьорът на първото срещнато такси, след като поиска, както се очакваше, кръгла сумичка, се съгласи да откара тримата до центъра.

Шведа, както обикновено, бдеше: именно той първи забеляза плътно следващия ги тъмносин „форд“.

— Шефе — каза той на Лайк, едновременно отклонявайки вниманието на шофьора. — Имаме си опашка.

Лайк се наведе напред и погледна в огледалото за обратно виждане. Наблюдава около половин минута.

— „Форд-таурус“-а? — попита той.

— Тъхъ — потвърди Шведа.

Даже повърхностният поглед през сумрака не оставяше никакви съмнения: преследваха ги Различни, при това — Светли. Впрочем,

думата „преследват“ засега беше преждевременна. Следят, наглеждат ги — така щеше да е по-точно да се каже.

Засега.

Прословутото „засега“! Следенето може да се превърне в преследване и дори атака почти мигновено.

— Какво ще правим? — Шведа, като деятелна натура, дори не допускаше мисълта, че може просто да пренебрегнат съгледвачите. Ако си открил, че те следят, трябва да се отървеш от тях незабавно; други варианти Шведа не признаваше. Само че думите на Лайк го принудиха (с голяма неохота) да постъпи другояче.

— Нищо — глухо каза Лайк и отново се вцепени на предната седалка.

Шведа въздъхна и притихна, не преставайки да се обръща и мрачно да гледа назад — по яхтсменски навик той не използваше огледала.

— Стига де... — опита се да го успокои Озхар. — Какво толкова? Е, следят ни...

Шведа не отговори.

На Озхар също не му беше весело. Независимо от сензационните киевски събития, мислите му непрекъснато се връщаха към Тамара. Наистина, той вече почувства, че Тамара е жива и физически е добре. Но само физически. Що се касае до останалото... Освен това, на Озхар изобщо не му хареса, че я върнаха в Питер толкова набързо. И то против волята ѝ. Украинският десант вече имаше съмнителната привилегия да се убеди от собствен опит на какво е способен този пробудил се мегаполис.

— Доколкото разбирам, отиваме в московския офис? — попита Шведа.

— Правилно разбираш — процеди Лайк.

— Ще се регистрираме ли?

— Там ще се регистрираме...

Офисът на московския Дневен Патрул се намираше на „Тверска“, съвсем близо до центъра на Москва. До нейното сърце.

Светлите упорито ги преследваха и едва в района на Воздвиженка завиха към Нови Арбат. Шведа, забелязвайки това, леко се отпусна и се загледа в зъбчатите стени на Кремъл до Александровската градина. Впрочем, не му се наложи да гледа дълго:

минаха Манежния площад, таксито зави наляво и, продължавайки малко по „Тверска“, спря пред дълъг седеметажен блок. Всъщност сградата имаше още три сумрачни етажа. Единият се намираше между обикновените първи и втори етаж, а останалите два — най-отгоре. В сумрака зданието изглеждаше много впечатляващо — камъкът с цвят на абанос на сумрачните етажи беше много стилизиран, и дори модерните климатици не разваляха подчертано класическия изглед. На най-долния сумрачен етаж се намираха складовете, техническите служби, освен това той служеше за буфер между основните помещения и улицата, където обикаляха всякакви, включително Светли. Обикновените етажи не се контролираха от Дневния Патрул: там имаше жилищни помещения, чийто притежатели нямаха представа за доста опасните си съседи. Освен това живущите представляваха малък залог за безопасността на Тъмните — всяка атака на офиса неизбежно би причинила смъртта на живущите на обикновените етажи, а за Светлите това е истински кошмар — жертви сред хората. От тяхна гледна точка по-лошо от това бяха само жертвите сред самите Светли.

На входа дежуряха младежи — начинаещ вампир и миловидна вещица с тъжен наклон на очите.

— А... — обади се вещицата, но в този момент избръмча вътрешният телефон и властен глас, който се чуваше отчетливо дори от входа, каза:

— Нека влязат.

Момичето примигна; вампирът понечи да тръгне към асансьора, но Лайк и сам знаеше накъде да върви. С жест пресече намеренията на вампира и онзи остана на мястото си.

Качиха се на последния етаж; там тримата украинци бяха поети от сурова лелка-вещица, която всички московчани наричаха само по име-презиме, Ана Тихоновна, и много често — не без подмазване.

— Добър ден — поздрави Лайк и леко наведе глава.

— Не е много добър — отвърна вещицата, присвивайки устни. — Да идем да ви регистрират, че Инквизицията нещо не е в настроение... след скорошните събития.

Процедурата по регистрацията не отне много време и скоро Лайк, Озхар и Шведа влязоха в щабния хол, носейки на гърдите си по един допълнителен печат. В хола работеха няколко компютърджии; някой полугласно викаше някой си Гелемар; посивял маг, вероятно

шефът на дежурната смяна, бегло преглеждаше дълга като анаконда разпечатка. Отстрани, край масата, пиеха кафе супери — наскоро посетилият Одеса Юра^[3] и още един силен маг на име Николай. И двамата бяха навъсени като Патриаршите езера в късна есен.

— Шефът го няма — неясно изръмжа Юра вместо поздрав. — Отиде да се разправа с инквизиторите.

— Какво, толкова ли е зле положението? — поинтересува се Лайк, сипвайки в чашката си „Чибо“ от някакъв специален, луксозен пакет. Кафето при московчаните винаги надминаваше и най-смелите очаквания.

— Даже не зле. Отвратително.

Нито един от московските магове не посегна към чайника и не наля вода на киевския гост. Впрочем, Лайк не разчиташе дори на външна проява на гостоприемство — сред Тъмните това се смяташе повече за подмазване, отколкото за вежливост.

— Какво е станало в Питер?

— Един дявол знае! Пристигнал някакъв дъртак от Ямайка, след което инквизиторската младеж се превърнала в марионетки — точно като твоите орли по време на мисията. От цялата изследователска група само Совината Глава и Хена-смилодонът останали настрана. Чехът-вампир и бившият Дивак не били в Питер; върнали се в Прага преди това.

Юра говореше неохотно и безцеремонно. Виждаше се, че от всички възможни варианти за развитие на конфликта той с радост би предпочел най-тихия и беден на събития. За съжаление този вариант беше и най-малко вероятният.

— А къде е Совината Глава сега?

— В Москва. На спешна оперативка в МГУ.

— Какво решават?

— Ами както обикновено. — Юра се намръщи. — Да бъде или не? Това е въпросът...

— Кой „да бъде“?

— Питер.

— Охо. — Лайк дълго поклащаше чашката пред носа си, вдъхвайки аромата на кафето. — Ами ако решат да „не бъде“? Ще го наводнят ли, или какво?

— Като че ли ще помогне. — Юра трепна с рамене. — Ако е било възможно да се инициира Питер, значи неговата Различна същност може да се развъплъти. Всъщност Совината Глава в момента обсъжда това със Завулон. Между другото, те първо искаха да те изчакат, но в крайна сметка решиха да не отлагат.

— Нищо — изръмжа Шереметиев. — Затова пък ще ме изпратят да разгребвам боклуците, както обикновено. Можеш да си сигурен...

— Не се и съмнявам. Да ти кажа честно, Лайк, тази Северна Палмира вече дотук ми е дошла.

— А на кого не е?

Вместо отговор Юра само въздъхна потиснато.

— Сипете си кафе — обърна се Николай към Озхар и Шведа, които мълчаха встрани. — Чашките са там, в шкафа.

— Благодаря — отвърна Шведа. — А бира има ли?

— В хладилника.

Бирата беше хубава, макар че не беше украинска...

* * *

Завулон се появи след около час и веднага извика при себе си Лайк. Озхар и Шведа останаха в един от апартаментите, който много приличаше на квартира от сталинско време. Поне имаше кухня, при това просторна. Озхар ставаше все по-мрачен и по-мрачен, а Шведа не знаеше как да отвлече приятеля си от черните мисли. Нито можеше да му помогне, нито да го посъветва: николаевецът никога не беше имал продължителни любовни връзки, още повече — никога не бяха отвлечали приятелката му. Общо взето, дори не разбираше защо Озхар реагира така. Тоест, с ума си можеше да предположи, че на Озхар му е тъжно и гадно, но да го сравни със собствените си усещания — не, това Шведа още не го можеше. Липсваше му жизнен опит.

Шведа подозираше, че именно липсата на жизнен опит не позволява на младите Различни да се издигнат високо по стълбицата на Силата. Вродените способности — да, това е важно, разбира се. Но паметта за изживените години е още по-важна. Ето, например, сегашната ситуация: цял град се е събудил от вековен сън и сякаш се е побъркал. Ту докарва местните младежи до пълно озверяване и

човешки жертвоприношения, ту обърква главите на Тъмните от екипа на Лайк, принуждавайки ги да влизат в сбиване — безсмислено и глупаво. А сега се е заловил с инквизиторите... А нали там хората са обучени и опитни, не са по силите на питерските хлапаци. Шведа никога досега не се беше сблъсквал с такова нещо. А старите магове — Завулон, Лайк, Хена и Совината Глава — явно имат някаква представа по този въпрос. Оказва се, че Лайк някога се е занимавал с проблема за пробуждане на градовете, даже е написал някаква книга. Ето ти го преимуществото на дългия живот, преимуществото на натрупания опит. В главата на младия (по магическите мерки) Швед цареше пълен вакуум: той дори не можеше да си представи откъде да започне.

Озхар беше почти пет пъти по-възрастен, но на него опитът само му пречеше. Защото одесчанинът се намираше в онова странно изменение в състоянието на психиката, което се получава при мъжете, увлечени от особи от противоположния пол. Да, и Различният можеше да се влюби до уши и да оплете конците като обикновен човек, независимо от опита си. Макар че, от друга страна, Шведа изобщо не можеше да си представи влюбен и вършец глупости Лайк. Но Озхар не е Лайк; Озхар е по-млад и още не е достигнал онази рядка сплав от мъдрост и цинизъм, която не ти позволява да се влюбиш безумно. С времето душата загнива, и колкото е по-дълго, толкова е по-силно. Старите магове са самотници, няма нито едно изключение. Те могат да започнат мимолетна връзка, дори с хора, и да сключат продължителни съюзи, като Хесер и Олга, например. Но това не е семейство и не е любов. Това е само приглушена мъка по собствената младост и неопитност.

Или знания, или способността да се влюбваш. Невъзможно е да съединиш в себе си тези две неща, каквото и да приказват идеалистите Светли.

Шведа се опита да изложи размислите си пред Озхар, но се получи толкова неубедително и непохватно, че след малко Шведа се отказа. Озхар мълчеше.

Одесчанинът, който не успя да стане киевчанин, се измъчваше от друго. Неговата приятелка — Тамара, — която му се довери и която като че ли откликваше с взаимност на нещото, зараждащо се в душата му, просто я отвлякоха. Какво трябва да направи един мъж в такъв случай? Ами да прерови земята, да обърне планините, но да намери

похитителите и да изтръгне от лапите им своята избраница. А какво стана всъщност? Няколко неохотно процедурени фрази от Лайк, спешно придвижване до Москва и умопомрачително чакане. Озхар с радост би зарязал всичко, би изхабил два резервни артефакта за портал до Питер и би се втурнал да търси Тамара. Но...

Именно — но. Портал до Питер — това е огромна енергия. Това е въздействие от второ ниво. Естествено, неразрешено. Значи — претенции от страна на Светлите. Значи — гневът на Лайк, че и на Завулон, на чиято територия ще се случи това. И ето — влюбеният Озхар си седи на задника и не смее да мръдне без разрешението на началниците... Тогава може ли да нарича това чувство любов? Има ли право да се смята за мъж, а не за страхливец?

Искаше му се да вие и да удря стената с юмруци, до кръв, та болката да измести отчаянието му. И да се надява, че в сложните планове на Лайк и другите супери влиза търсенето и освобождаването на Тамара. Но опитът, който у Озхар беше пет пъти по-голям от този на простодушния Швед, му подсказваше обратното. Безсмислено е да разчиташ на старите магове. Техните цели са неочевидни, средствата за постигането им понякога са жестоки. Но в повече случаи събитията в живота се развиваха именно по техните сценарии, защото сценариите ги пишат те, апологетите на интелекта, кастрирани от чувства. Които след стотици години са се отучили да обичат.

Нима реалността е толкова жестока?

Озхар не можа да реши — вратата рязко се отвори и влезе Лайк. Видът му беше делови и целеустремен.

Озхар моментално скочи.

— Лайк! Позволи ми да отлетя до Питер! — помоли той.

— Ще идеш — измърмори Лайк.

След него в стаята влезе Завулон — както обикновено, с цели обувки, тъмен костюм и сива риза под сакото. Беше пъхнал ръце в джобовете на панталона си и много приличаше на разхождащо се по булеварда денди; липсваше му само хризантема на ревера.

— Лайк, трябва да намеря Тамара! Разбери най-накрая!

— Ще я намериш — отрязва го Лайк и застина на сред стаята, сякаш се вслушваше в нещо.

— Слабо — каза изведнъж Завулон. — С такава защита няма и пет минути да издържат срещу Ямаеца...

— Тъхъ. — Лайк зарови в джоба на жилетката си. — Ей-сега ще им спретнем нещо... вуду-непроницаемо...

Десетина минути той се труди над магическите щитове на Озхар и Шведа, вплитайки там непознати заклинания, свързвайки ги с два странни амулета, които Озхар и Шведа трябваше да прикрепят под дрехите си. Завулон наблюдаваше критично, но мълчеше и не се намесваше.

— Е, как е? — попита най-накрая Лайк и се обърна.

Шефът на московчаните бързо сканира двамата южняци, при това така, че не почувстваха нищо.

— Според мен, ще свърши работа — обобщи той. — В края на краищата, няма да удържат обсада, я! Ако не се справят бързо, ако щеш и десет защити им поставяй — пак ще е безсмислено.

От думите на Завулон следваше, че в Питер пак командва украинския десант, но този път — в намален състав. Освен присъстващите, в Москва беше и Ираклий — Лайк спомена, че възнамерява да го вземе в екипа.

— Значи, слушайте, соколи мои — благоволи да обясни нещо Шереметиев. — Сега заминавате — каква изненада! — за Питер. Мисията ви е проста и извънредно героична. Заминавате двамата. Поточно — тримата, Шагрон ще ви откара, но ще ви остави някъде в покрайнините и ще се върне в Москва. Натам продължавате сами. Задачата ви ще бъде... ще бъде... — Лайк се поколеба; очевидно импровизираше. — Добре де, да намерите Тамара!

— Отдавна трябваше! — скочи Озхар.

— Сядай, още не съм свършил — скастри го Лайк и одесчанинът припряно приседна на края на стола. — Проверете онази сграда на „Фонтанка“. Мисля, че няма да навреди.

— А като я намерим, какво? Да се изпаряваме бързо или... — нетърпеливо уточни Озхар.

— Не бързай, нетърпеливко — изсумтя Лайк. — За намиране — най-вероятно ще я намерите. Само че едва ли ще ви позволят да се изпарите. Нашият Ямаец — между другото, татенцето на твоята Тамара — няма толкова лесно да пусне дъщеря си. А и тя самата няма да поиска, защото Питер вече се е впил в душата ѝ. Така че, момчета, ще ви атакуват много здраво. Бъдете готови. А в нужния момент ще се включи и тежката артилерия. Ще разберете.

Лайк въздъхна дълбоко и изгледа един по един подчинените си:

— Разбрахте ли?

— Не — честно призна Шведа. — Но затова пък е просто. Надявам се, че няма да успеят да ни развъплътят?

— Няма да успеят. Тепърва ще ми трябват.

— Да тръгваме, Швед. — Озхар отново стана. — Къде е Шагрон? Долу ли?

— Долу. — Лайк неочаквано стана апатичен и по старчески се прегърби, сякаш на раменете му легна непосилната тежест на изживените векове.

Озхар вече се отправяше към вратата, когато Лайк го повика:

— Почакай...

Приближи се и се вгледа в очите му:

— Задачата е опасна, Озхар. Но ще се справите, вярвам в това. Никога не бих ви изпратил на смърт.

Одесчанинът само кимна. Шведа измърмори нещо под носа си — доста недоволно, но не толкова, че да изглежда като нарушение на дисциплината или субординацията.

— Късмет.

Озхар кимна отново.

— Е... тръгвайте.

Завулон не сметна за нужно да добави нещо.

В асансьора Озхар гледаше втренчено в огледалото — в собствените си очи. Шведа нервно барабанеше по стената с прорасналите си нокти. На входа вещицата с тъжния наклон на очите и младият вампир ги изпратиха с възхитени погледи — очевидно местният персонал знаеше за операцията повече, отколкото благоволиха да съобщят на украинските легионери.

На улицата Озхар спря и започна да се озърта, търсейки с поглед познатото черно BMW, но Шагрон им помахаша с ръка от прозореца на двуцветно „Бугати“ модел 112, сплескано и обтекаемо. Автомобилът беше толкова нисък, че в него сякаш можеше само да се лежи.

— Да тръгваме... пушечно месо — каза Шведа, побутвайки партньора си.

В колата те наистина почти легнаха. А секунда след това Шагрон стартира.

Сигурно в предишния си живот Шагрон е бил космонавт.

Отгоре, от предпоследния сумрачен етаж, двама магове извън категориите изпратиха с поглед черно-червената мълния.

— И в този миг влюбеното създание, включвайки форсажа, отпраши на задание^[4] — жлъчно изкоментира Завулон. — М-да.

— Нищо, ще се срещнат — отвърна Лайк. — Освен това той наистина обича това момиче, макар че се страхува да признае това дори пред себе си.

— Защо да се страхува? — не се съгласи Завулон. — Според мен той не крие това.

— За себе си още не е решил. Аз ли не го знам?

— Винаги си бил говедо, Лайк — спокойно каза Завулон. — Особено по въпросите за верността. Но имаш едно неоченимо качество.

Московският маг откъсна поглед от улицата и погледна от упор киевския си колега.

— Ти винаги измъкваш онези, които толкова пресметливо предаваш. Дори аз не мога така.

— Ето защо предложих да изпратим моите, а не твоите — без изобщо да се обиди, отвърна Шереметиев.

---

[1] *Римби* (ударение на второто и) — място до Кинбурн, където е разположена зона с риболовни мрежи. Бел.авт. ↑

[2] В случая повечето имена са съкратени, вероятно с цел по-бързо изброяване. Бел.прев. ↑

[3] Така е в оригинала: преди — Юрий, сега — Юра. Бел.прев. ↑

[4] Перифраза на култова реплика от руския военен филм „На бой отиват само старците“; в оригинала вместо „задание“ е „среща“. Бел.прев. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Това, което изпълни Шагрон по трасето, изобщо не се поддаваше на описание. Той се носеше като ракета, болид, безумна субстанция от скорост. Насрещните автомобили се сливаха в размита ивица, състояща се от неуспяващи да се изобразят върху ретината силуети и ритмични „вжжжу! вжжжу!“ от лявата страна. Попътните автомобили „Бугати“-то ги изпреварваше така, сякаш са спрели. Крайната лява лента беше празна — без съмнение, Шагрон безцеремонно я разчистваше, а може би и началството се беше постарало за това.

Когато нормалният път свърши и започна отвратителен асфалт, Шагрон се възползва от непознат амулет; колата веднага престана да се тресе: сякаш беше придобила криле (или, в най-лошия случай, въздушна възглавница) и се понесе с предишната скорост. И отново се заредиха мяркащите се силуети на насрещните автомобили, и отново попътните коли уплашено свиваха към крайпътния банкет.

Общо взето, пристигнаха много бързо — Шведа дори не успя да се настрои на работна вълна, а покрай тях вече преминаха хотел „Пулковски“ и забележителният паметник, широко известен сред народа като „длетото“.

— Yes-s-s! — въздъхна Шагрон, впрочем, без да намалява скоростта. — Нов рекорд от „Речния“ до „длетото“! Под четири часа!

Озхар безучастно гледаше през прозореца.

— Ще ви оставя е-ей там, на кръстовището — весело каза Шагрон. — Нататък сте сами. Така нареди шефа.

Никой не му отговори.

Още щом Озхар и Шведа излязоха от колата, мрачната аура на Питер ги връхлетя, стовари се върху раменете им като оловна тежест, просмука се във всяка клетка на телата им, притискайки ги безжалостно към разбития асфалт. Този път не валеше, но небето пак беше покрито от ниски облаци, така че светлината на летните звезди никак не би могла да пробие през този димен пласт.

— Ух, о-о... — Шведа дори се закашля. — Ама че работа!

Озхар продължаваше да мълчи, упорито изправил рамене въпреки натиска на Черната Палмира. Цялата предишна чернота на Питер изглеждаше като ласкав ветреца в сравнение с тази чудовищна преса.

Шагрон говореше нещо, наведен към отворената врата, после я затвори, ловко обърна през осевата линия и след десетина секунди изчезна. Изгуби се сред червените стопсигнали на близкия светофар.

До полунощ оставаха няколко минути.

— Е? — с поразбудено бойно настроение попита Шведа. — Как ще се придвижваме?

— Засега без магия — измърмори Озхар. — Няма смисъл да се осветим предварително.

И вдигна призивно ръка.

Автомобилът спря до тях едновременно със смяната на датата.

След пътуването с Шагрон им се струваше, че поддържаната „десятка“ се влачи едва-едва. Тресеше ужасно, всеки удар се отразяваше първо в гръбнака, а след секунда — и в главата. И градът продължаваше да ги притиска: упорито, тъпо и досадно, като хронична мигрена.

— Швед! — тихо се обади Озхар някъде по средата на пътя.

— А?

— Дали няма пак... да се сринеш? Като миналия път, когато хукна да трепеш дребосъците?

Шведа първо се напегна, но после неуверено възрази:

— Нали сега имаме защита... не като преди.

Озхар помълча известно време.

— Добре. Ти... опитай се да се сдържаш. Да не откачиш пак.

— Няма — обеща Шведа.

И с всички сили се постара да си повярва.

Слязоха веднага след Египетския мост. Озхар плати с това, което намери в джобовете си — сто евро. Естествено, никой от тях вече нямаше руски рубли. Шофьорът грейна от радост и отпраши в посока към „Садовая“.

— Е, какво, Швед? — каза Озхар със странно напегнат глас. — Като в Ялта?

— Като в Ялта — отзова се като ехо николаевецът. — Води!

И те тръгнаха. Завиха към блока, влязоха във входа с откачената номерация и се качиха на втория етаж. Озхар почука, защото звънецът мълчеше като риба в консерва.

Вратата отвори едно от момичетата на Тамара — късо подстригана и рижава, малко приличаща на Марлен Жобер в „Дъждовния пътник“. При вида на посетителите лицето ѝ се източи, тя инстинктивно се отдръпна и се опита да постави прост щит. Но никой не възнамеряваше да я атакува.

— Добър вечер — тихо поздрави Озхар. — Тамара тук ли е?

— Д-добър... — измърмори момичето. — С-сега...

Тя отново изглеждаше по-силна, отколкото извън Питер. С ниво, а може би и две. Сега — не по-малко от прилично трето ниво.

Вратата се затвори. Озхар и Шведа чакаха търпеливо — около минута. После вратата бавно-бавно се отвори, леко изскърцаха отдавна невиджалите смазка панти и на прага се появи Тамара. Бледа, с разпуснати коси.

— Здравей, Тома — поздрави я Озхар с треперещ глас.

Тя го гледаше така, сякаш се насилваше да си спомни — кой е този? Какво ги свързва? Гледаше дълго. После тихо попита, произнасяйки всяка дума отделно:

— Защо? Си? Дошъл?

— За теб — просто отвърна Озхар. — Не ти е мястото в този мъртъв град. Да тръгваме, ще те отведе в Москва. Или в Одеса.

— Не. — Тамара яростно заклати глава, от което гривата ѝ се надигна като причудлив черен пламък. — Моето място е тук! Пристигна баща ми.

— Баща ти? — Озхар знаеше, че удря по отворена рана, но именно това беше нужно сега — да я разтърси, да я разбуди от наркотичното упоение на Черната Палмира. — Или онзи, който се изгаврил с майка ти?

Тамара трепна. За секунда дори изглеждаше, че е станала предишната, но в този момент вратата се отвори по-широко и зад нея се появи висок човек с дълъг халат. От него пронизително лъхаше Сила.

Странно, но Ямаеца не беше тъмнокож. Повече приличаше на европеец с хубав тен. Но щом го погледнеш през сумрака, всичко си идваше по местата: там той беше още по-висок и по-тъмен, като

шоколад. Десетки тънки плитчици се показваха изпод смешната шапка, приличаща на английски цилиндър с козирка. Шапката беше поставена накриво, с козирката настрани, и беше изпъстрена с непознати букви и знаци, определено магически. На много места по халата му бяха пришити кости, най-вероятно птичи. На шията си имаше амулет — изсушен кокоши крак. Или по-точно, от петел — ясно се виждаше дългата крива шпора.

— Уййа! — базово каза Ямаеца и приклезна, леко разпервайки ръце настрани — доколкото му позволяваше тесният коридор. — Нека влязат, дъще!

Озхар и Шведа почувстваха удар в гърба, а ръцете им сякаш бяха завързани. Краката им се влачеха едва-едва. Ямаеца и Тамара отстъпиха в дълбините на коридора, в голямата стая.

— Тяхната сила ще ни послужи, дъще — продължи Ямаеца със същия нисък глас.

Шведа успя да се огледа, преди да го бутнат в стаята с олтара. Около кашона от телевизор, който играеше ролята на маса, с неправдоподобно сериозни лица седяха момичетата — не всички, само пет, включително и рижавата, която отвори вратата. Озхар гледаше само Тамара, нейните постепенно губещи плавност движения и пламтящите ѝ очи.

Вратата се затвори с грохот.

— С кого ще започнем, дъще? — попита Ямаеца.

— С този. — Тамара посочи Шведа. — Другия ще го оставя за после...

И погледна в очите на Озхар.

Така вампирите гледат жертвата си пет секунди преди ухапването.

Шведа се отпусна и се опита да слезе на втория слой на сумрака, но моментално го издърпаха обратно, както се вади провинило се коте изпод дивана.

Ямаеца мигновено се оказа пред него с огромно криво острие в ръката, напомнящо видените някога в египетския музей. Изглежда, египтяните използваха подобни инструменти за трепанация преди мумифицирането — такъв сърп просто не можеше да се нарече нож. Шведа ужасено изкриви очи, защото и краката му престанаха да го слушат.

Но Ямаеца засега само разпори ризата на Шведа. Същата участ постигна панталоните и гащите му. За някакви си пет секунди Шведа се оказа съвсем гол. И лежащ на олтара — хладен, като всичко в сумрака.

Ямаеца и Тамара бяха полупотопени в сумрака: виждаха се както от първия слой, така и от обикновения свят. Очевидно онези, на които им харесваше Питер, не можеха по друг начин. Или не искаха.

Шведа дори не успя да изпадне в паника както трябва: стаята се изпълни с грохот. Яко някак си, качествено. Тоест, гърмеше в обикновения свят, а в сумрака се чуваше само басово ехо. Отвориха се едновременно два портала: Тъмен и Светъл. От първия излязоха Завулон и Лайк, от втория — Хесер и фон Киссел. Освен това се появиха Совината Глава и Хена, но откъде — Шведа не разбра.

„Е, слава на Мрака! — с облекчение си помисли Шведа. — Ето я и тежката артилерия! Не закъсняха...“

— Добра нощ! — изсъска Совината Глава се опули по странния си маниер към Ямаеца.

Ямаеца хищно се озъби и слезе едно ниво надолу. Този път — целия. Всички, освен Хена и Шведа, го последваха. Включително и Озхар. Но само за малко; след десетина секунди всички се върнаха обратно.

— Не се хаби, Ямаец (очевидно прякорът на Тамариния татко вече се беше утвърдил) — посъветва го Хесер. — Силите са ни повече от достатъчно.

Ямаеца гневно блесна с очи:

— Нима? Така ли смяташ?

И щракна с пръсти — очевидно, подаде знак на Тамара. Тя разпери ръце по познат маниер и вдигна очи към тавана. Но таван тя видя: само бездънното смолисто небе на сумрака над Санкт-Петербург.

А миг по-късно от олтара се изтръгна сноп синкава светлина, отхвърляйки Шведа в далечния ъгъл. Шведа се удари в стената и се свлече като амеба на прохладния под; Хена предвидливо се отдръпна, освобождавайки му място.

— Не прави глупости, Ямаец. — Хесер оставаше спокоен. — Все едно, ще те размажем.

Той сякаш не чуваше; оглеждаше Завулон, който се беше облегал на стената с ръце в джобовете и също не беше ясно къде се

намира: дали на първия слой на сумрака, или изобщо извън него.

— Е, за този Чингачгук няма да кажа нищо — хрипкаво каза Ямаеца, плъзгайки поглед към Лайк. — Но ти, Завулон! Какво е станало с теб? Сега играеш със Светлите ли?

— По-добре със Светлите, отколкото с теб — невъзмутимо парира Завулон. — Освен това сега не съм толкова със Светлите, колкото с Инквизицията. А Светлите са просто така, безплатно приложение.

Хесер изсумтя скептично, но не каза нищо.

В стаята се вихреше и вибрираше Сила — огромна Сила, способна и на велики разрушения, и на велико съзидание. Само че не изглеждаше, че някой възнамерява да я употребява за съзидание.

— Стига, Ямаец — намеси се Совината Глава. — Никой няма да ти позволи да домакинстваш в този град. Няколко пъти се провалихме от незнание, но сега информацията ни е повече от достатъчна. Твоите фокуси с куклите вече няма да минат.

— Това е моят град! — яростно извика Ямаеца. — Будих го двеста години? Мислиш ли, че ще отстъпя просто така? Ще зарежа всичко и ще отстъпя?

— Виждаш ли това? — Совината Глава му показва нещо — очевидно, амулет или малък артефакт. — Напомня ли ти нещо? От теб, от нея и от олтара няма да остане нищо. Решавай.

— Опитай, Дункел! — настръхна Ямаеца. — Знаеш какви последствия ще предизвика това. Но и аз съм скрил едно-друго в ръкава си! Хайде! Давай! Да видим кой на какво е способен!

Совината Глава въздъхна и се зае с магическото си оръжие; едновременно с това Великите приеха сумрачния си облик, окончателно потапяйки се в сумрака.

— Спрете! — извика неочаквано Озхар и застана до Тамара и Ямаеца. — Няма да позволя да я убиете! Аз съм с тях!

— Озхар, какво ти става? — изуми се Лайк.

— Вече реших, Лайк! Не можеш да ме разубедиш.

Ямаеца отметна глава и се разсмя тържествуващо:

— Е, Дункел? Как ти харесва такъв обрат? Любовта е добър множител за нашите сили! Сега май вече можем да победим, а?

— Озхар, опомни се! — Лайк изглеждаше напрегнат, а той винаги маскираше объркването си с напрегнатост.

Останалите очевидно също не очакваха подобно прегрупиране на силите, което наистина променяше много неща. В моменти на силно душевно сътресение способностите на Различните се увеличават. Ако правилно се използваше поривът на влюбените, при това ако се извърши от опитен маг... Накратко, положението на сборния отбор на Великите рязко се усложни.

А на Озхар му беше все едно: той улови такъв поглед от Тамара, че всякаква мисъл да отстъпи сега му изглеждаше нелепа.

Сборният тим на Тъмнината, Светлината и Инквизицията се колебаеше. Очевидно предварителният сценарий беше нарушен по най-неочакван начин и ситуацията стана критична.

„Колко ми омръзна всичко това!“ — помисли си голият Швед в ъгъла и помръдна неловко. Гърбът го болеше от удара в стената. Невидимите въжета, които го бяха привързали, изчезнаха преди две минути — очевидно Ямаеца беше сметнал, че няма нужда да хаби магическа енергия за това.

Шведа често действаше, подчинявайки се на първия си порив.

Почти в центъра на стаята, на около два метра от него, стоеше Ямаеца — с гръб към него. В ъгъла — чугунен свещник, висок почти метър.

Нямаше смисъл да се опитва да надвие Ямаеца с магия. Щом суперите се колебаят...

Накратко, Шведа стана на крака, грабна свещника, излезе от сумрака и без никаква магия, с всички сили трясна Ямаеца по темето с няколко пълноценни килограма банален чугун.

Какво се случи после — не запомни, защото припадна от магически удар. Като че ли всичко наоколо светеше и гърмеше. На два пъти той пропълзяваше в сумрака, но всеки път го изхвърляха в обикновения свят.

А после всичко свърши.

Шведа отвори очи и се огледа.

На мястото на олтара слабо димеше разтопена обсидианова купчина с неясна форма. Малко по-встрани Озхар беше прегърнал Тамара. Совината Глава, критично наклонил глава към рамото, наблюдаваше как четирима инквизитори полагат върху обездвижения Ямаец нови и нови охранителни въжета с печати. Светлите очевидно

вече си бяха тръгнали. А на противоположната стена, облегли се на прокъсаните тапети, седяха Завулон и Лайк и се хилеха неудържимо.

— Не, покрай твоите момци... ха-ха-ха! Някой път... някой път направо ще умра! — Завулон прекъсваше думите си с изблици на смях. — Можеш ли да си представиш подобно нещо? Със свещник! По чутурата! Без никаква магия!!! Ахх-ха-ха-ха!

Лайк се превиваше и тресеше рокерските си къдрици. Не можеше да произнесе и дума.

Шведа се надигна на лакът. Миришеше на нещо противно, като карбид. Той си спомни, че е съвсем гол и се опита направи някаква илюзия, но достъпът до магията беше надеждно закрит. Без съмнение, инквизиторите се бяха постарали.

Подпирайки се на стената, Шведа се надигна и болезнено срита злополучния свещник.

— Ай! — извика той и заподскача на един крак. — Мамка му! Слушайте, някой да има панталони, а? Никой ли няма?

Завулон и Лайк се разцвилиха с нова сила. А останалите просто не обърнаха внимание на Шведа.

„Винаги е така — помисли си печално Шведа. — Великите нямат време за банални панталони. Всъщност Великите нямат време за нищо, освен за загадъчните си велики дела.“

* * *

Шведа по принцип разбираше какво правят инквизиторите и патрулните на Марсово поле. Развъпльщават оживялата чрез старанията на Ямаеца градска същност. Но изобщо не схващаше смисъла в отделните действия на участниците в това тайнство.

Шведа не отиде с останалите при Вечния огън — остана в колата.

Пристигнаха около десетина инквизитора, включително Кармадон — Совината Глава, Хена, Витезслав и Максим. От Тъмните патрулни присъстваха, колкото и да беше странно, най-вече киевчани — Шведа изобщо не се учуди на присъствието на Ираклий, но изобщо не очакваше да види Лариса Наримановна в Питер. Е, а без Лайк и Завулон такова мероприятие беше просто немислимо. Озхар и Тамара,

разбира се, също бяха привлечени. Шведа седеше в колата до отворената врата и мрачно опустошаваше плоска половинлитрова бутилка „Джак Даниълс“. За неговото състояние водката щеше да е по-подходяща, но да пиеш водка сам беше някак не по руски. Водката трябва да се пие от чаши, — независимо дали с наздравици или не, — но в компания. А виж, задокеанската ръжена пърцуца може да я пиеш от бутилка и сам. Всъщност уискито беше най-доброто, което можеше да предложи расата на закоренелите индивидуалисти на расата духовни непукисти.

На душата му беше гадно. По много причина. Само преди седмица Шведа, заминавайки оттук, не се съмняваше в удържаната победа, в постигнатите успехи. Добре проведоха операцията — защо да не се радват? Наистина, притесняваше го не особено желаното повишение, но пък го зовяха родният юг, Николаев, Одеса, Кинбурн, морето.

Всичко беше пределно ясно и пределно просто. Сблъскаха се с Черните и в крайна сметка победиха. Нищо не предвещаваше толкова скорошно завръщане в Питер и при такива нетривиални обстоятелства. И дори нелепият удар със свещника, който сега изглеждаше невероятен дори на самия Швед, изобщо не го топлеше. Да извадиш от строя силен маг с немагически метод? Нищо, че вниманието му е отвлечено от цели шест супера... Не, това са приказки за новоинициирани Различни.

Общо взето, произшествието приличаше на фарс или лош сън.

„В този проклет град и битките не са битки, и магията е някак странна... — сърдито си помисли Шведа, надигайки за пореден път бутилката. — Мамка му! Ами сега Арик — Озхар, тоест, — ще го изгонят от Патрула. Като нищо ще го изгонят...“

На практика неговият по-възрастен приятел демонстрира пряко неподчинение на началството. Премина на страната на противника. И никой не се интересуваше защо е постъпил така. Личен интерес, чувства, някакви висши съображения... Сменил е страната и точка.

Такова нещо не прощават. Още повече — магове от нивото на Завулон и Лайк.

А отношенията между Шведа и одесчанина бяха отдавнашни и много близки. Малко хора можеха да позвънят на Шведа посред нощ и,

без нищо да обясняват, да кажат: идвай! И Шведа би тръгнал. И винаги тръгваше.

Накратко, на Шведа му беше гадно. И дори когато Питер внезапно изкрещя, развълнува сумрака и единната му едноцветна аура изведнъж се разпадна на безброй пъстри парчета — дори тогава николаевецът не се зарадва. Честна дума: Шведа би предпочел този мрачен северен град да продължава да гълта душите на своите сляпо влюбени в неговата тленност обитатели, само и само Озхар, в миналото Арик Турлянски, да остане такъв, какъвто беше, и там, където беше.

Но дори Различните не са способни да обърнат течението на времето.

Празната бутилка от уиски подскочи два пъти по асфалта и замря. Шведа я изпрати с тъжен поглед и въздъхна протяжно.

* * *

Когато отлитаха, за пръв път през това лято облаците над Питер се разнесоха и грейна слънце. Обитателите на северната столица неуверено примижаваха към светлината и срамежливо изпробваха объркани усмивки.

Летяха само двамата: Лайк и Шведа. Лариса Наримановна, както винаги, предпочете да пътува сама, а Ираклий имаше спешни дела във Виборг, където и замина веднага щом Лайк разреши. Що се касае до Озхар, той беше задържан заедно с Тамара от много загрижените и едновременно с това много доволни от себе си инквизитори. Сложната им операция приключи успешно, оставаше да се направи разбор и гордо да доложат в Европейското Бюро.

Дневният Патрул, дори да признаваха приноса му, то първо — на московския, и второ — не на целия Патрул, а по-скоро лично на Завулон. Непосредствените изпълнители, както винаги, оставаха настрана и то — с празни ръце.

Украинският екип за пореден път пое най-опасната и досадна част от работата, загуби един от най-перспективните си магове и си заминаваше без почести и награди.

Лайк беше бесен. И още как — загубата на Озхар нарушаваше всичките му планове за бъдещето. В редиците на Патрула се получи дупка, която нямаше с какво да се запълни. Вместо доскоро очакваните попълнения в лицето на питерските чародейки — само загуби. Е, да — Плакун и Витка Моисеенко, паднали в жертва на управляваните от Ямаеца инквизитори, обещаха да ги ревъплътят...

Но Лайк прекрасно знаеше реалната цена на обещанията на европейската бюрокрация. От думите до делата можеше да измине цяло столетие. А и можеше изобщо да не се стигне до дела.

Завулон намекна на Лайк, че няма да е лошо да посети Москва, но киевчанинът реши да не ходи. Оправиха шефските проблеми — стига толкова. Време е да се заемат със собствените си нелеки дела.

И така се получи, че за непосредствените изпълнители на операция „Черната Палмира“ победата се превърна в истинско поражение.

Нищо чудно, че през целия път Лайк не беше предразположен към разговори — седеше с непроницаемо лице и четеше купената на аерогарата книга. А Шведа, неволно чувствайки се виновен, когато шефът беше в такова настроение, включи плейъра, сложи слушалките и се потопи в света на звуците.

Оставаше му само да се надява, че Киев ще го стопли и утеши.

„Защо? — мислеше Шведа. — Защо Озхар постъпи така? Нима жената му е по-скъпа от работата? По-скъпа от приятелите и колегите?“

„Защо изобщо хората се стремят един към друг? Нали самотата е по-изгодна и по-надеждна. По-просто е да си сам — не трябва да се грижиш за никого, не трябва да предаваш едни близки хора заради други...“

„Защо, въпреки че знаят това, много хора сами си причиняват проблеми, пъхат сами глава в ярема на взаимоотношенията и затъват, затъват в това коварно блато, изходът от който минава през болка, душевна пустота и раздели?“

„Защо някои охотно бъркат в огъня заради други, макар и прекрасно да осъзнават, че цинично ги използват?“

„С какво Различните принципно се отличават от другите хора, ако допускат да бъдат използвани така цинично?“

Шведа дори не се опитваше да си отговори. Въпросите падаха един след друг в празнината, падаха, за да отекнат в нечии чужди души. А светът си оставаше също толкова неправилен и несправедлив, какъвто беше в далечното детство, когато на някои беше позволено почти всичко, а на други — онова, което най-малко искаха. Желаното, както винаги, беше забранено. Почти за всички — изключение правеха онези, които най-малко го заслужаваха.

После Шведа реши, че само мрънка и се оплаква и се разстрои още повече. Тогава реши да изгони всички мисли от главата си и да се разтвори в музиката. Още повече, че на потъналата в мараня земя вече се очертаваха познатите очертания на древния Киев, а в слушалките зазвуча добре позната песен.

Самолетът рулираше за приземяване.

*Бял сняг, сив лед
по напуканата земя.
Като парцаливо одеяло над нея —
град в примка от пътища,
а над града плуват облаци,
Закривайки небесната светлина.
А над града — жълт дим,
Градът е две хилядолетия,
изживени под светлината на Звездата
с име Слънце...*

Облаците бяха редки — във всеки случай, не толкова гъсти, че, поглеждайки през илюминатора, Шведа да не види града. А някой там, долу, можеше също толкова лесно да вдигне глава и да види летящата над Днепър сребриста птица.

*И две хилядолетия — война,
война без особени причини.
Войната е работа на младите,
лекарство против бръчки...*

Тази война беше почти незабележима. Ето, например, колко от питерците ще разберат за събитията от последните седмици? За битката на Марсово поле и за куриозното пленяване на Ямаеця? Ох, не много...

*...И стоплена от лъчите на Звездата
с име Слънце...*

Звездата с име Слънце надничаше през илюминатора на лайнера, хвърляше подвижни отражения върху обшивката от другата страна на седалките. Пътниците примижаваха.

*И ние знаем, че така е било винаги,
кой е любимец на съдбата,
кой живее по други закони
и кой ще умре млад.
Той не помни думите „да“ и „не“,
той не помни звания и имена.
И е способен да достигне звездите,
без да мисли, че това е сън,
и да падне изгорен върху Звездата
с име Слънце...*

Не е вярно, Виктор. Градовете помнят и думата „да“, и думата „не“. Те всъщност помнят много нещо. Най-вероятно си знаел това. Иначе защо не изпя на обикновените хора четвъртия куплет? Онзи, който сега е достъпен само в сумрака?

*И ето — градът запалва огънове,
това са нашите очи,
градът ни познава в ясни дни,
градът ни помни дори и в сълзи.
И за тези две хилядолетия*

*той е свикнал с огньовете в очите ни,
той не ни дели на свои и чужди,
за него ние сме само за миг
задържали се под светлината на Звездата
с име Слънце...*

— Ставай. — Лайк потупа Шведа по рамото. — Пристигнахме.
Шведа изключи плейъра и свали слушалките.

Посрещнаха ги Ефим и Платон Смерека. Вече в лимузината Лайк, държейки в ръка обичайната чаша с вермут, подозрително безразлично попита Шведа:

— Поне ти самият разбра ли какви ги свърши?

— В какъв смисъл? — реши да уточни Шведа. Че малко ли неща можеше да има предвид Лайк?

— Ти опозори Ямаеца пред целия свят. Надви го без магия.

Шведа се навъси:

— А какво друго ми оставаше?

Лайк изпи половината чаша на една глътка и замислено изкоментира:

— Между другото, ти с един замах тегли чертата под един от най-старите теоретични спорове. Някои дълго подкрепяха непълното потапяне в сумрака. Така наистина можеш да ползваш магия, като не губиш толкова сили. Но затова пък всеки, дори обикновен човек, не Различен, може без проблем да те тресне по главата с каквото му попадне.

— Шефе — мрачно попита николаевецът. — Нещо не мога да разбера — осъждаш ли, или одобряваш?

Шереметиев потисна дълбока въздишка:

— Ти, без съмнение, помогна да хванем Ямаеца без бой и загуби. Така че по-скоро одобрявам.

Ефим мълчаливо слушаше разговора — разбира се, не му и хрумваше да ги прекъсне.

— Виждам, че искаш да се прибираш — обърна се Лайк към Шведа. — Върви, почини си. Платон! Към гарата, ако обичаш!

И — по-тихо:

— Николаевският е точно след четирийсет минути.

— Благодаря — измърмори Шведа. Наистина му се искаше да се прибере.

Пред гарата Шведа стисна протегнатата ръка на шефа, кимна на Ефим и излезе.

— Ще те потърся след седмица — каза Лайк. — Ще има голяма оперативка за разбор.

— Тъхъ. Доскоро.

Вратата се затвори почти безшумно и лимузината потегли.

През последните часове Шведа беше обзет от странно и не много приятно чувство за нереалност на ставащото. Сигурно просто беше уморен. А може би развъплътения едва тази сутрин Питер беше изсмукал от него твърде много морални сили. Възможно. Всичко е възможно.

Не му се искаше нищо — дори да заблуждава хората на гарата. Вместо това Шведа честно изчака реда си на опашката пред касата и си взе билет по обичайния начин, сякаш не беше Различен.

На николаевския влак рядко пътуваха в спални вагони, затова винаги имаше билети. За всеки случай Шведа си взе два — че току-виж му се падне някой досаден спътник...

Купувайки за из път неизменната „Оболон“, Шведа се настани в купето. Той чувстваше, че след малко просто ще падне и ще заспи. Но му предстоеше още един разговор — с онзи, когото Шведа най-малко очакваше.

След около половин час и две бутилки „Съборно“, на вратата се почука — много внимателно и вежливо.

— Да! — недоволно извика Шведа, предполагайки, че това ще са някакви продавачи на вестници или шафнерът.

Вратата се плъзна настрани и на прага се появи младеж, без съмнение — Различен.

— Добър вечер, Дмитрий — доброжелателно поздрави гостът. — Моля ви, елате с мен, искат да поговорят с вас.

— Кой? — учуди се Шведа.

— След малко ще разберете.

Младежът се усмихна обезоръжаващо, което изобщо не се хареса на Шведа: гостът беше Светъл.

Но все пак се наложи да отиде.

Влизайки в по-следващото купе, Шведа буквално замръзна: зад масичката седеше не друг, а Шиндже, Съдията на Мъртвите.

— З... здравейте... — измърмори обезкуражения Швед.

— Здравейте, млади човече. Седнете... Ето значи какъв сте били. Гръмовержецът със свещника.

Шведа предпазливо седна на леглото срещу Шиндже.

Той изглеждаше доста банално — типичен пенсионер, само карираната му шапка беше свалена и висеше на кукичка над ключа за лампата. Младежът-Светъл изобщо не влезе в купето — остана отвън и затвори вратата.

Известно време Шиндже толкова внимателно разглеждаше Шведа, че той чак се смути.

— Да — каза неочаквано Шиндже, както се разбра — отговаряйки на незададен въпрос. — На Озхар ще му се наложи да напусне Патрула. Всъщност точно в този момент той облича инквизиторското наметало.

Шведа озадачено погледна стария Различен:

— Озхар го вземат в Инквизицията?

— А защо не? Совината Глава няма навика да пилее ценни кадри. Най-вероятно ще вземат и момичето — веднага щом свърши разследването.

— Но... Нали Озхар предаде Тъмнината...

— Това какво я интересува Инквизицията? — сви рамене Шиндже. — Тъмнина, Светлина... Всичко това са не повече от условности. Светлината лесно става Тъмнина, когато започне да преследва собствените си интереси.

— А Тъмнината?

— А Тъмнината също толкова лесно става Светлина, когато не преследва своите. Просто интересите при Различните, освен своите собствени, са далеч повече, отколкото при обикновените хора.

— А Инквизицията...

— А Инквизицията просто следи този засилен пумпал да не спре да се върти. Ако спре — ще падне, и това ще е наистина страшно. Само това крепи Инквизицията, а чрез нея и Патрулите. Ако така нареченото добро спре да се сражава с така нареченото зло — светът ще свърши. Просто ще свърши, ще застине като снимка. Инквизицията има интерес този свят да живее. А кой в момента се нарича добро и

кой зло — каква е разликата? Въпросът е в това, този пумпал да се върти, а така наречената борба — да съществува. Ти ще го разбереш... по-късно. Когато пораснеш. И ако ти се стори, че пумпалът пада — ще станеш инквизитор.

Шведа интуитивно почувства, че сега може да зададе всякакви въпроси — Шиндже ще отговори.

— Защо тогава не сте станали инквизитор?

— Защото съм вече достатъчно възрастен, за да разбера: този пумпал никога няма да падне. Той просто не умее да пада. И когато за пореден път пораснеш, когато разбереш, че пумпалът не пада, ще напуснеш Инквизицията.

— И къде ще отида?

Шиндже тихо се разсмя:

— Към следващият пумпал. В света на Различните той не е само един. Ние живеем в относително равновесие. Но идеалът не е равновесието, а хармонията. Мисля, че ти чувстваш разликата, Дмитрий по прякор Шведа. Добре, върви да спиш, видях всичко, което исках. Сбогом.

— Довиждане — измърмори Шведа и се надигна.

Този епизод беше достоен завършек на калейдоскопичната нощ и последвалия я също такъв ден. Шведа се добра до купето си, рухна на леглото и заспа. Мъртвешки.

Приблизително по същото време във „Виктория“ Лайк и Симонов допиваха втора бутилка „Кутузов“.

— Значи, справихте се с Черната Палмира — доволно отбеляза Симонов, наливайки коняк в тумбестите чаши. — Жалко, че без мен.

— Черната Палмира пак ще си покаже номерата, Игор — мрачно предрече Лайк. — Ще видиш.

— Знам. Но се надявам, че няма да ги покаже на нас.

Май 2002 — февруари 2003
Николаев — Москва

В романа са използвани текстове на групите „Беломорс“, „Ария“, „Кино“, а така също и микроразказът на Леонид Евдокимов (Сахалин) за пиленцето по Лайбниц и Шопенхауер.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.